

Bàn Tay Thần

Contents

Bàn Tay Thần	1
1. Chương 1: Mười Một Giây Sinh Tử	2
2. Chương 2: Chạm Trán Kinh Dịch	4
3. Chương 3: Thiên Tài Văn Lạc	7
4. Chương 4: Thôn Hai Bãi Rác Điện Tử	9
5. Chương 5: Hai Thằng Bạn	12
6. Chương 6: Lên Đường	15
7. Chương 7: Học Viện	18
8. Chương 8: Tòa Tháp Số 21	20
9. Chương 9: Dị Gen	22
10. Chương 11: Nguy Cơ	25
11. Chương 12: Buổi Khai Giảng Lăng Xệt	27
12. Chương 13: Hạt Xả Lợi Kỳ Lạ	29
13. Chương 14: Cầu Lạc Bộ Đua Xe Thê Thảm	31
14. Chương 15: Thành Viên Số Mười Hai	34
15. Chương 16: Dọa Người	37
16. Chương 17: Trường Đua Chư Minh	39
17. Chương 18: Đường Đua Số Sáu	42
18. Chương 19: Chấn Động Giới Đua Xe Học Đường	44
19. Chương 20: Ba Năm	47
20. Chương 21: Thủy	49
21. Chương 22: Kỳ Quan Khoa Học	52
22. Chương 23: Khu Vườn Ngoài Biển	55
23. Chương 24: Căn Cứ Bí Mật	57
24. Chương 25: Kỹ Thuật Gen Hoàn Mỹ	60
25. Chương 26: Thiết Bị Tdg	62
26. Chương 27: Xâm Chiếm	66
27. Chương 28: Về Nhà	68
28. Chương 29:	71
29. Chương 30: Bắt Đầu Từ Kết Thúc	74

Bàn Tay Thần

Giới thiệu

Một thế giới tương lai đầy truyền kỳ. . . Một bối cảnh nhiều màu sắc. . . Những con người tài hoa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-tay-than>

1. Chương 1: Mười Một Giây Sinh Tử

“Vù...”

“Không thể nào! Xe bay mang số hiệu GX55C mang hình dáng phi thuyền tam giác bất ngờ áp sát sau khúc cua... MX32F đang rơi. Không những thế từ trường bảo vệ của MX32F cũng đã mất. Chẳng lẽ đây là lỗi kỹ thuật ư? MX32F tiêu rồi”

Tiếng động cơ gầm rú thông qua các thiết bị khuếch đại âm thanh vang lên khắp quảng trường. Giữa trung tâm, một màn hình rộng lớn đang chiếu rõ một khuôn mặt thanh niên kiên nghị trẻ măng, tuổi chừng mười tám, với mái tóc ngắn dựng ngược lệch sang phía trái đặc biệt cùng khuôn mặt chữ điền, hàm ếch, mày rậm đang rơi với tốc độ cao xuống mặt đất cùng chiếc xe bay mô phỏng theo kiểu dáng xe gắn máy đời cổ dưới trời mưa lớn.

Từ trường bảo vệ của xe bay MX32F đã hỏng đồng nghĩa với việc không có dây an toàn và bất cứ lúc nào người điều khiển cũng có thể văng ra khỏi xe. Tuy nhiên hiện tại mọi thứ đều không quan trọng, vì động cơ của xe bay đã không còn hoạt động, có ngồi trên xe hay không thì kết quả vẫn chỉ là ngã “tan xương”.

Người điều khiển chiếc xe “cà tàng” MX32F vốn dĩ gần đây đột nhiên nổi tiếng trong giới đua xe bay của Việt Nam. Không ai biết hắn xuất xứ từ đâu, chỉ biết hắn có biệt danh là SS, viết tắt của cụm từ tiếng anh “Super Speed”. Ban đầu, nghe cái tên này, tất cả đều bật cười. Mặc dù nó không quá khoa trương như “Độc nhất tốc độ” hay “siêu tốc đỉnh cao” hoặc “vua tốc độ” nhưng với một thanh niên mới mười bảy, mười tám đã vỗ ngực xưng “siêu tốc độ” thì quả thật là có chút cuồng ngạo. Dù sao đỉnh cao của sự nghiệp đua xe thường thường có độ tuổi từ hai mươi tới bốn mươi. Còn mười tám... vẫn chỉ là bập bẹ bước vào nghề.

Tuy nhiên SS đã phá vỡ mọi “phản kiến” bằng thành tích đủ làm một tay đua xe phải ngưỡng mộ. Một trăm lẻ một trận toàn thắng. Mà còn là thắng tuyệt đối, bằng chiếc xe mà dân đua xe ở quảng trường FX gọi là “siêu cấp cà tàng”.

Bởi vì dòng MX32F là một trong những dòng xe đời đầu, dù là tốc độ hay chip điều khiển, hay từ trường bảo vệ đều vô cùng thấp kém. Nếu chỉ đua đường thẳng, tùy ý chọn bất cứ chiếc xe bay nào khác cũng khiến nó thua thảm hại. Nhưng là trình độ của một tay đua không phải chỉ ở việc nhấn ga và cho xe về đích. Nó thể hiện ở đủ các địa hình và nhiều tình huống phức tạp.

Mọi người trên quảng trường đều lắc đầu buồn bã ột nhân tài gục ngã. Những người đặt cược cho SS đều thất thần nhìn cả người lẫn xe đang rơi xuống đất với tốc độ chóng mặt. Trận đấu thứ một trăm lẻ hai của SS tuyệt đối là một chặng đường vô cùng khó gặt. Bởi lẽ tổng thể có hơn một trăm điều kiện môi trường khắc nghiệt thì chặng đường này đã có mặt tới chín mươi hai điều kiện.

Đã vượt qua rất nhiều điều kiện khắc nghiệt và địa hình ngăn trở dưới mưa lớn, gió cấp chín...chướng ngại cản trở...Không nghĩ tới vừa qua khúc cua ba mươi độ cùng với GX55C mang hình dáng phi thuyền tam

giác thì cả quảng trường đều thấy MX32F văng ra và nhanh chóng rớt xuống.

Trong lúc mọi người buồn bã chán nản cho SS thì tình huống bất ngờ thay đổi. Chỉ thấy từ sau đuôi xe MX32F một chiếc dù bật ra. Mặc dù vậy tất cả đều rất nhanh thất vọng trở lại. Bởi vì với độ cao hiện tại, có dù đi chẳng nữa thì mười một giây sau, cả người lẫn xe vẫn tiếp đất. Và kết quả có lẽ có thể thay đổi chút ít. Chẳng hạn như là thay vì cả người thành một đồng lặn lọt xương thịt thì sẽ là bề ngoài toàn thân nguyên vẹn, chỉ có nội tạng bên trong dập nát hết mà thôi.

Sau hẻm núi số 145, góc cua ba mươi độ của “đường đua tử thần” cấp ba, Lê Minh Đức với biệt danh SS hoàn toàn không để ý tới việc mồ hôi đang thi nhau chảy trên trán, cánh tay phải nhấn nút bật dù, tay trái nhanh chóng trở lên một nút nhỏ màu vàng ở góc màn hình cảm ứng phía trước đầu xe.

“Tách”

Bên hông xe lập tức bật ra một cái khay, bên trong chứa đầy các dụng cụ được sắp xếp một cách hợp lý. Hai chân kẹp chặt lấy xe, tay phải túm lấy một con dao găm. Tiếp đó Lê cúi người xuống, dùng toàn lực của hai tay trực tiếp đâm con dao găm vào bên ngoài lớp vỏ chắn với động cơ rạch một đường dài hình vòng cung rồi bẻ lớp vỏ để lộ ra hộp gắn con chip điện tử bằng hợp kim. Hộp này để bảo vệ con chip điện tử, bộ não của toàn bộ các xe bay cho nên được bố trí theo một kết cấu vô cùng chắc chắn. Phải là người cực kỳ hiểu biết về kết cấu phức tạp này mới có thể tháo rời ra một cách hợp lý ...

Quảng trường đua trung tâm, tất cả các thành viên có mặt đều tròn mắt há mồm nhìn lên màn hình. Quả thực trước mắt họ là một hình ảnh khó tin... vô cùng khó tin. Nhiều người thất thần lẩm bẩm:

- Thần của ta. Trời ơi, hần đang làm gì?

- Lạy chúa tôi! Chỉ 3,5 giây đã tháo rời tổ hợp kết cấu kim cương L21, thay con chip đã bị hỏng bằng một con chip mới...

- Nhìn xem! Còn chưa hết, hần muốn làm gì?

- Không thể nào? Thế giới này điên rồi. Hộp bảo vệ năng lượng nén UEC được thiết kế theo kết cấu siêu kết cấu thiên thạch X35, độ khó còn gấp chục lần so với tổ hợp L21. Chỉ còn 7,5 giây hần muốn thay năng lượng ư? Điều này là tuyệt đối không thể?

- Không đúng! Hần không cần thay năng lượng nén UEC, cái hần cần là thay IC điều khiển của bộ chuyển đổi năng lượng.

- Chết tiệt! Dù có thay IC điều khiển của bộ chuyển đổi năng lượng, hần vẫn cần phải mở hộp bảo vệ với siêu kết cấu thiên thạch X35. Không lẽ hần nghĩ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó có thể phá giải kết cấu đó sao. Cho dù là người cực kỳ thông thuộc kết cấu X35 đi chăng nữa, muốn mở cái hộp đó ra cũng phải thao tác trên ba phút...

Người này còn chưa nói xong, miệng đang quát mắng cũng như bị điểm á huyết, trực tiếp đơ cứng. Toàn bộ quảng trường yên tĩnh tuyệt đối, bởi vì cái họ thấy đã vượt qua sự tưởng tượng của họ rất nhiều lần. Đây là đôi tay như thế nào? Dù đã tua chậm cảnh quay tới tốc độ -32x, mọi người cũng chỉ thấy trên màn ảnh là một chuỗi tàn ảnh. Hai bàn tay như được phân công cụ thể, cùng một lúc làm hai việc khác nhau, hơn nữa tốc độ lại nhanh tới kinh người.

Năm giây... chỉ mất năm giây... siêu kết cấu thiên thạch X35 đã được mở ra mặt ngoài, lộ khe cắm con IC có chức năng thực hiện điều tiết và chuyển đổi năng lượng. một giây cho việc thay con IC đã bị hỏng bằng một con IC mới. Còn 1,5 giây cho việc khởi động động cơ liệu có kịp không?

Tất cả mọi người đều hồi hộp, tim bắt chỉ bắt giắc gia tốc, miệng lưỡi khô khốc.

Cách mặt đất mười lăm mét....

... Mười mét....

... Năm mét....

... Hai mét....

“Rừm....ừm...”

Chỉ thấy tám động cơ ở hai bên bánh xe bay phun ra năng lượng cực đại, đẩy xe bay trượt dài, cách mặt đất không đầy nửa mét. Từ trường bảo vệ cũng đã được bật lên. Lê không dám cho xe vọt mạnh mà để xe trượt dài để giảm quán tính. Cho dù đã có hai tầng giảm là từ trường và trượt xe đi, nhưng vẫn khiến hắn bị chấn động nội tạng dữ dội, một tia máu theo khoe miệng chảy ra ngoài.

- Oa!!!... ha ha...

Quảng trường sau quãng thời gian tĩnh lặng đến một tiếng thở mạnh cũng không có lũng này vỡ òa. Kỳ tích... một kỳ tích vừa mới ra đời, và chính bọn họ vừa được tận mắt chứng kiến kỳ tích đó.

- Thánh thần ơi! Quá trâu bò rồi. Mười một giây phá liên tiếp hai siêu kết cấu, lại còn thay đổi được hai thiết bị hồng...

- Không có gì để bàn cãi. Hắn có đôi bàn tay tuyệt vời và một tinh thần thép hoàn hảo.

- Ta quyết định rồi, từ giờ hắn là thần tượng của ta...

.....

Hẻm núi ở chạng cuối “đường đua tử thần” số ba, bên dưới màn hình cảm ứng màu xanh ở đầu xe vang lên một giọng nói điện tử:

“Cảnh báo! Phía trước là hành lang gió mạnh. Dự tính cấp gió giật trên cấp mười ba”

- Bà nội nó... Lần này không ngờ bị lật thuyền trong mương, bị “âm” đến thảm rồi.

Làu bàu một hồi, hít sâu một hơi, nhấn nút cảm ứng thu dù phía sau, Lê dùng chân phải đạp lớp vỏ bị bể cong vừa rồi xuống, che đi khoang động cơ. Hắn không còn thời gian để lắp lại hai hộp kết cấu bảo vệ chip điện tử và hộp bảo vệ năng lượng nén. Theo quán tính, chiếc xe vẫn trượt dài vào khe núi. Khẽ kéo tay lái lên phía trên, tay phải khẽ miết, tám động cơ bên hai bánh phun ra luồng khí lưu đẩy mạnh chiếc xe vọt lên trên không, lao vút vào hành lang gió.

Trước đó, Lê đã vượt qua được tất cả tám mươi tám điều kiện khắc nghiệt. Hiện tại chỉ cần vượt qua năm chặng nữa là cán đích.

Hành lang gió, đúng như tên nói chính là một hẻm núi rộng hơn mười mét có nhiều khúc cua gấp. Gió ở đây thường thường là cấp mười ba, tuy nhiên do bị va vấp nhiều hẻm núi, dẫn tới sự cộng hưởng, dồn nén, nên nhiều đoạn gió giật có thể lên cấp mười bốn, cấp mười lăm. Càng ác liệt là nhiều đoạn do hẻm núi hình vòng cung tạo nên những cơn gió xoáy kinh người.

Vừa lao vào hành lang gió, một cơn cuồng phong theo cánh phải góc núi thổi bật ra, khiến cho chiếc xe bay bị đẩy đập sang góc núi bên cạnh. Trong tình huống này nếu nghĩ muốn lợi dụng chiều gió rồi lượn theo vách núi bên trái lao ra thì nhất định sẽ chết rất thảm. Bởi vì sức gió khủng bố như vậy cộng thêm lực đẩy của động cơ, tốc độ tuyệt đối đủ để làm cho người lái không kịp phản ứng va vào đá mà chết.

Lê bẻ cong tay lái về phía cánh phải, đối diện trực tiếp với cơn gió, rồi dựa vào sự cân bằng mà lực đẩy động cơ đối trọng với sức đẩy ngược chiều của gió mà trượt đi ở ngay giữa hẻm núi vào trong sâu. Đối với hắn mà nói, cơn gió này chỉ là màn dạo đầu chưa chút khiêu chiến, và những cơn gió khủng bố như vậy vẫn liên tiếp xuất hiện trong hành lang đáng sợ này.

2. Chương 2: Chạm Trán Kinh Dịch

Được một phần ba hành lang, Lê bắt đầu gặp rắc rối. Đây là một hẻm núi có hình vòng cung gần tiếp cận hình tròn, gió ở nơi này như một vòi rồng, đá cát trộn lẫn xoay tít mù. Loáng thoáng còn có thể nhìn thấy những hòn đá to như chiếc bàn trà với nhiều cạnh sắc nhọn. Xe bay vào đó mà không mau chóng thoát ra thì dù có từ trường bảo vệ cũng nhất định sẽ bị xé nát thành từng mảnh.

Lê còn đang quan sát, vừa lúc này, một chiếc xe bay mô phỏng hình dáng một chiếc Ferrari của những năm 200x lao vút qua hắn để vọng lại tiếng cười dài:

- Ha ha... Nhóc con ngông cuồng. Giờ đã biết sợ rồi sao? Nếu sắp tè ra quần thì mau mau nhấn nút đỏ, thoát khỏi cuộc thi đi.... Ha ha...

Tiếng cười còn chưa dứt, chiếc xe bay mô phỏng Ferrari màu đỏ đã phóng vào luồng vòi rồng.

Tại quảng trường, mọi người đều có thể nghe được tiếng nói cuồng ngạo từ tay lái xe bay mô phỏng Ferrari đều bật cười. Nhìn chiếc xe bay vào luồng gió xoáy rồi bay một vòng theo vòng cuốn. Tiếp đó dựa vào lực đẩy của động cơ, lại theo quán tính, bắn vút ra phía đầu kia. Nhiều người nhìn không được kinh hô tán thưởng. Thường thường, những tay lái cứng đều cần phải lượn theo dòng xoáy hai tới ba vòng mới có thể lao ra ngoài. Tay này chỉ cần một vòng đã trực tiếp bay ra. Quả nhiên có chút môn đạo.

Chẳng qua ở tại hành lang gió, Lê vừa nhìn thấy cảnh này thì lắc đầu cho xe đỗ xuống mặt đất:

- Đúng là không biết sống chết.

Quả nhiên lời còn chưa dứt, chiếc xe bay mô phỏng Ferrari vừa bay ra khỏi vòng xoáy thì thành linh một luồng gió cấp mười lăm dựa theo khe núi đối diện thổi bật tới, đẩy văng chiếc xe bay còn chưa kịp ổn định đập lên vách đá.

“Ầm...”

Một tiếng nổ dữ dội làm tán loạn các luồng khí lưu xung quanh, ngay cả vòng xoáy cũng bị thổi cho rung lắc kịch liệt.

Mọi người trong quảng trường đều bàng hoàng trước tình cảnh trước mắt. Cũng một vòng xuyên vòi rồng, chiếc xe bay mang số hiệu GX55C mang hình dáng phi thuyền tam giác sau khi va chạm với xe của SS đã bay qua hoàn hảo, không việc gì, tại sao lúc này tên lái xe bay mô phỏng Ferrari lại bị đập lên vách đá nổ tung. Không lẽ tay đua SS “động tay động chân”?

Duy chỉ có một số tay đua lão luyện là biết chuyện gì xảy ra. Bên ngoài đầu kia vòng xoáy đó, thường thường cứ cách ba đến năm giây sẽ có một luồng gió mạnh khác ập tới và lượn theo lượn núi bên trái rồi thổi tắt ngang sang bên phải. Luồng cuồng phong này đúng là âm hiểm, nếu vào tay mơ, vừa thoát nạn khỏi vòng xoáy đã muốn ăn mừng thì nhất định sẽ chết rất thảm. Cho nên ngoài việc đủ tỉnh táo và đủ kỹ thuật để thoát ra khỏi “vòi rồng” thì còn phải tính toán và đề phòng luồng gió “âm hiểm” kia.

Đợi cho khí lưu cuồng loạn bắt đầu lắng xuống, các cơn gió vẫn còn giạt dữ dội nhưng Lê vẫn cảm nhận được chúng nó trở lại hoạt động theo quy luật như trước. Khi cơn gió “âm hiểm” chắn ngang cửa ngõ bên kia của dòng xoáy vừa thổi qua, Lê lập tức điều khiển chiếc MX32F vọt vào vòng xoáy. Cũng sau một vòng xoay theo, chiếc xe bay bắn ra ngoài, lao vút qua cửa ngõ bên đối diện. Chiếc xe vừa bay qua chừng một giây thì cơn gió “âm hiểm” ập tới. Bất quá nó đã bị Lê bỏ rơi phía sau, không còn uy hiếp đến hắn.

Quen tay, rất nhanh Lê đã vượt qua hành lang gió. Dừng lại một chút sắp xếp lại kết cấu của hộp bảo vệ chip điện tử và hộp bảo vệ năng lượng nén UEC, Lê tiếp tục lao vút vào hành lang băng.

Sở dĩ hắn phải dừng lại để tu bổ hai hộp bảo vệ là hành lang băng cấp tám này đủ để làm một con chip điện tử trở thành phế thải nếu không có hộp bảo vệ bao quanh bên ngoài. Hành lang băng cấp tám sở dĩ được sắp xếp sau hành lang gió là bởi vì tại chặng đường này, sẽ có gió cấp tám và vô số mũi băng nhọn bay theo. Rất may, những cơn gió này thường thường chỉ có đường kính hai tới ba mét, trong khi hành lang vẫn quanh co nhưng độ rộng trung bình vẫn là mười mét. Có đoạn nhỏ hơn, có đoạn lớn hơn, tuy nhiên tổng thể vẫn có thể vẫn còn con đường tránh né cho những tay đua. Chỉ là những cơn gió mang theo mũi băng nhọn này liên tiếp đến, có khi còn có hai ba luồng cùng lúc, đòi hỏi tay đua phải tính toán kỹ càng và có hướng tránh hợp lý.

Đã từng có tay đua ý vào vỏ bọc cứng cáp và dày cộp của xe bay mà muốn càn quét qua hành lang băng. Kết quả là lớp từ trường bảo vệ trực tiếp bị mũi băng nhọn bắn liên tiếp cho tiêu hao sạch năng lượng, lớp vỏ còn chưa bị đâm thủng nhưng băng vụn đóng tảng bên ngoài, hàn khí xâm nhập vào động cơ khiến nó ngừng hoạt động. Xe bay như một cục băng rớt xuống đất, vỡ vụn lả tả.

Có “tám gương làm mẫu” như vậy cho nên các tay đua khi vào chặng này đều cố gắng hết sức tránh né những mũi băng nhọn như những viên đạn được bắn ra từ các khẩu đại bác này. Hành lang băng đối với Lê

mà nói, chính là chặng đường cao tốc cho hắn. Với kỹ thuật điêu luyện và khối thần kinh thép, rất nhanh hắn đã bay qua mười ngàn mét vọt ra đầu kia thông đạo, và lao vút vào hành lang thác nước.

Người bố trí chặng đua tử thần dường như bố trí hành lang thác nước để cho những tay đua hồi sức. Cho nên độ khó ở hành lang này không cao lắm. Nó chỉ có nhiều nước từ trên khe núi đổ xuống, và dưới là chỉ chít các chông đất nhọn hoắt đón chờ. Nếu tay lái không vững, hoàn toàn có thể bị nước đẩy xuống chông nhọn khiến thịt nát xe tan.

Nhưng mà kỹ thuật vượt qua hành lang thác nước này cũng không khó lắm, chỉ cần ngồng đầu xe lên trên trời một góc từ sáu mươi tới tám mươi độ là có thể lợi dụng sức đẩy của động cơ mà bay qua. Hành lang này chỉ thực sự phiền toái khi có hai ba đối thủ cùng tranh đấu và chèn ép nhau.

Rất may, tính tới thời điểm này, trừ tên lái chiếc GX55CC chạy trước thì chỉ còn Lê vọt vào hành lang.

Nhẹ nhàng qua hành lang thác nước, hít sâu một hơi, Lê lại điều khiển MX32F lao vút vào “khe núi lở đá”. Khe núi này rộng hơn những hành lang kia một chút, áng chừng độ rộng trung bình vào khoảng mười lăm mét. Tuy nhiên độ khó của hành lang này cũng tuyệt đối là đứng đầu trong đường đua tử thần số ba. Bên dưới khe nứt là một vực sâu không thấy đáy, và từ bên trên, vô số những hòn đá liên tiếp rơi xuống. Hòn nhỏ nhất cũng phải bằng chiếc bàn trà, hòn lớn nhất có thể so với chiếc xe tải cỡ lớn. Hơn nữa mật độ rơi cũng đủ khiến bất cứ tay đua chuyên nghiệp nào phải đau đầu. Trung bình cứ ba tháng tổ chức một cuộc đua trên đường đua tử thần số ba này. Nhưng phải mất gần mười năm khe đá này mới bị đầy, ban tổ chức phải cử các công cụ cơ giới cỡ lớn tới dọn dẹp và dùng từ trường mạnh mẽ vận chuyển các hòn đá lên đỉnh khe để tiếp tục cho các cuộc đua đủ thấy khe đá này sâu cỡ nào.

Đi được một phần ba chặng đường trong “hành lang lở đá” ánh mắt của Lê đột ngột co rút. Bởi vì hắn nhìn thấy phía trước, chiếc GX55CC đang không ngừng bắn ra các luồng điện năng để giải phóng một khu vực rộng rãi cho xe vọt tới. Xe bay nhỏ có lợi của xe bay nhỏ, xe lớn cũng có lợi của xe lớn. Ưu điểm của những chiếc xe bay công kênh này là năng lượng tích trữ dồi dào, vỏ bọc cứng rắn, và có thể lắp đặt nhiều thiết bị hỗ trợ cho cuộc đua.

Trong pháp chế của đường đua có quy định rõ ràng, các tay đua không thể trực tiếp sử dụng vũ khí dưới bất kỳ hình thức nào để công kích tay đua khác, ngay cả việc lợi dụng xe bay và chạm với đối phương cũng không thể, nếu không sẽ tùy theo mức độ mà xử lý. Nhẹ thì tước quyền thi đấu vĩnh viễn, nặng thì “mạng đền mạng”.

Tuy nhiên nếu xử lý đối phương một cách gián tiếp thì hoàn toàn có thể chấp nhận. Bởi vì trực tiếp thì dễ nhận chứ gián tiếp thì có vô số cách âm hiểm để gài đối thủ. Mà mỗi cách đều thiên kỳ bách quái, lại không động chạm gì tới đối phương cho nên các nhà tổ chức cũng không có biện pháp xử lý, chỉ có thể lắc đầu nói “tại số người xui xẻo” hay “kỹ thuật không bằng người” thì trách ai.

Như tình huống Lê bị rơi trong khúc cua trước hành lang gió vừa rồi được gọi là cố ý và trực tiếp công kích đối phương. Bởi Lê chủ quan tưởng ở góc cua này, đối phương không lợi dụng được điều gì để công kích nên để đối phương lượn xe khá gần. Không nghĩ tới tên điều khiển chiếc GX55CC này tính toán cực kỳ chuẩn xác, dùng thân hình đồ sộ của mình che đi chiếc máy ghi hình, lại lợi dụng góc mù giữa hai xe bay mà phóng ra một luồng điện năng, xuyên qua cả từ trường bảo vệ theo dây dẫn vào làm cháy chip điện tử và IC điều tiết năng lượng khiến cả người lẫn xe của Lê rơi từ trên không trung xuống. Điện năng này không như luồng điện thấp sáng hay luồng sét thông thường. Mà đã được mã hóa và cải tiến theo một tần số nhất định để có khả năng men theo dây dẫn xâm nhập vào hộp bảo vệ. Đây là một kỹ thuật tiên tiến cho nên ít ai hoài nghi, bởi vì xe bay bình thường, dù bị sét đánh cũng bị từ trường bảo vệ phân tán, cho dù có xuyên qua từ trường, thì hộp bảo vệ với những kết cấu vững chắc cũng ngăn cản dòng điện ở bên ngoài.

Đây là tình huống vi phạm luật, tuy nhiên có tới ba máy quay bay theo cũng không quay được vụ công kích, cho nên mọi người đều nghĩ do động cơ của chiếc xe “cà tàng” MX32F đột nhiên hỏng mới gây ra tai nạn.

Đối với chiếc xe tự tay lắp và cải tiến từ đồng phế liệu, Lê hơn ai hết hiểu rõ nó tới từng milimet. Lại tận mắt chứng kiến luồng điện năng phóng sang xe mình, Cho nên “thù này phải báo” rồi.

Giờ kinh địch gặp lại, mạch máu trong người bất chợt bắt giắc thêm sôi sục. Đối phương ở phía trước cũng đã phát hiện ra Lê, thông qua thiết bị khuếch đại âm thanh nói vọng về phía sau:

- Cạc cạc..... không nghĩ tới số may thật tốt. Nhưng mà có tốt mấy, số may tới đây cũng kết thúc... hắc hắc...

Tiếng cười còn chưa dứt, hai luồng điện khổng lồ được phóng ra từ hai trụ trước đầu xe bay mô phỏng một chiếc phi thuyền vũ trụ hình tam giác. Hai luồng điện này trực tiếp bắn về phía một hòn đá lớn như chiếc taxi đang rơi với tốc độ cao.

“Ầm...”

Vụ đụng độ khiến cho hòn đá đột ngột thay đổi hướng, bắn về phía Lê, đồng thời lúc này, từ trên trời, ba hòn đá lớn khác cũng rơi xuống, phong tỏa hết bốn hướng thoát, khiến tình hình hướng trở nên cực kỳ nguy hiểm...

3. Chương 3: Thiên Tài Văn Lạc

Ba hòn đá lớn, một phong tỏa đỉnh đầu, hai hòn khác tạo thành chữ “V” khép lấy phía sau. Cộng với hòn đá mà GX55CC vừa bắn tới, vừa đúng tạo thành một hình tam giác. Khe hở giữa ba hòn đá là áng chừng năm mươi cm, trong khi chiều ngang của xe cũng đã chiếm tới một mét, không đủ cho xe bay của Lê vượt qua. Ba hòn đá xếp ngang này có độ cao cách hòn đá từ trên đầu rơi xuống cũng không đủ độ cao cho chiếc xe bay lọt vừa trừ khi nằm ngang. Tuy nhiên với tốc độ rơi khủng bố như vậy, Lê không thể nào cho xe lọt vào khe nứt đó.

Theo tính toán của các tay đua chuyên nghiệp thì ở độ cao cả hai xe bay đang phi hành được gọi là độ cao an toàn. Có nghĩa là ở độ cao này, sức mạnh của một hòn đá rơi xuống còn có thể dựa vào từ trường bảo vệ để ngăn trở một lần va đập. Nếu xuống nữa thì một hòn đá bình thường cũng có khả năng xuyên qua từ trường, đập lên thân thể con người. Còn lên cao hơn thì khe núi sẽ hẹp lại, có nghĩa là mật độ đá sẽ dày lên, đôi khi là nhiều tảng đá rơi sát nhau và không có khe hở để lách ra.

Tại quảng trường rộng rãi, mọi người thông qua màn hình thấy cảnh này đều lớn tiếng chửi bới GX55CC. Mặc dù trong thi đấu cũng có chèn ép, tuy nhiên chèn tới mức muốn lấy mạng người khác hơn nữa còn công khai như vậy thì quả thật là vô sỉ rồi. Nhìn SS rơi vào tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, dù là không phải bản thân mình trong đó, nhưng cảm giác tuyệt vọng vẫn khiến cho nhiều người có mặt dựng tóc gáy và khí lạnh liên tiếp chạy dọc sống lưng.

Hành lang lỗ đá, trong khi mọi người toát mồ hôi giùm hắn thì Lê vẫn cực kỳ tỉnh táo. Hai tay giật mạnh tay lái, giống như những tay đua xe mô tô bốc đầu, chiếc xe bay đột ngột quay ngoắt trên không trung, xoay ra phía sau, bánh trước va mạnh vào hòn đá phía sau cánh phải. Lực va chạm cộng với độ đàn hồi của chiếc bánh khiến cho chiếc xe đang nằm nghiêng trực tiếp bị đẩy văng chéo lên bên trên. Chiếc xe quay nửa vòng, bánh sau va với hòn đá trên đỉnh đầu một góc ba mươi độ làm cho chiếc xe lúc này có phần nằm ngang. Phần lực va chạm cộng với lực đẩy của động cơ, lần nữa đẩy văng chiếc xe lọt qua khe hở giữa ba hòn đá bao vây và hòn đá trên đầu... vọt ra bên ngoài...

“Oa....A....A...”

Quảng trường đua lần nữa bùng nổ. Hôm nay thực sự không dành cho những người yếu tim quan sát. Kỳ tích tiếp nối kỳ tích, kỹ thuật điều luyện liên tiếp phô bày thử thách tinh thần của từng người một... khiến người xem vô cùng kích động. Cho dù là những tay đua cự phách không tham gia đường đua tử thần số ba lần này cũng phải nhòm người tỉ mỉ quan sát sợ bỏ lỡ một cơ hội học tập đắt giá này.

Hai chiếc xe bay vẫn lao qua làn đá lở với tốc độ nhanh chóng. Không thể phủ nhận sự điều luyện cực độ của tay lái chiếc GX55CC. Hắn dùng một chiếc xe công kênh như vậy mà vẫn chuẩn xác tránh né các hòn đá lớn. Thậm chí còn liên tiếp bố trí cạm bẫy để ám hại Lê. Tuy nhiên không phải lúc nào cũng có tình huống “chết” giống như chặng đầu trong hành lang. Lê đã đề phòng, cho nên càng về sau, đá lở càng nhiều nhưng cơ hội cho GX55CC càng ít.

Đường đua chỉ còn hơn ba ngàn mét, lúc này mật độ đá rơi đã tới mức khủng bố. Ngay cả GX55CC cũng phải toàn lực ứng phó, không còn tâm trạng đi tranh đấu với Lê. Nhưng là, với lợi thế của xe nhỏ, Lê biết cơ hội của mình đã tới rồi. Nãy giờ ăn đủ đau khổ, tránh né đủ “song sát”, “tam sát”, “thậm chí là ngũ hoàn sát”... khiến hắn chật vật không chịu nổi.

Tam sát là cách nói khi đối phương tung ra liên tiếp ba đòn công kích, hơn nữa công kích sau dường như cố ý chặn đường rút lui của đối phương khiến hắn rơi vào tuyệt lộ. Tuy nhiên cái bấy nào cũng có một đường sinh cơ, với kỹ thuật điêu luyện, mặc dù trật vật nhưng Lê đều có thể thoát ra ngoài khiến cho GX55CC hận tới ngứa răng.

Xe nhỏ, lại không có vũ khí, Lê không thể công kích đối phương. Lại không thể nhảy lên đầu xe của hắn mà đứng để tránh né. Vì như vậy sẽ bị xử là cố ý “va chạm” hay cố ý “công kích”. Cho nên Lê chỉ có thể lợi dụng hoàn cảnh và địa hình để “âm” GX55CC. Và cơ hội hắn chờ từ lúc đầu tới giờ mới đến....

Hai hòn đá lớn khi rơi xuống va chạm với nhau khiến ột số mảnh đá nhỏ to như quả bóng bị vỡ ra, đồng thời ở giữa hai tảng đá lớn này cũng do va chạm mà lộ ra một khe đủ cho xe bay cỡ nhỏ hình dáng giống một chiếc mô tô của Lê lách qua.

Phía trước, chiếc GX55CC đã không còn tinh thần để đi đối phó với Lê, bởi vì trên đầu hắn có tới hai tảng đá khổng lồ, to như một chiếc xe kéo container nối đuôi nhau rút xuống. Tình huống này mặc dù có chút khó xử, nhưng với vũ khí hiện đại, GX55CC vẫn tự tin có thể bắn chệch tảng đá, thậm chí còn đẩy nó về phía sau bịt luôn đường đi của cái tên đáng chết điều khiển con MX32F.

Hai luồng trụ phóng trên mũi xe bay hình tam giác đã ngẩng lên, nhằm thẳng vào tảng đá khổng lồ rơi xuống trước chuẩn bị bắn.

Ở phía sau, Lê hưng phấn kích động, tay phải miết dài trên khe cảm ứng, lực đẩy phía sau đột ngột tăng mạnh đẩy chiếc xe lao vút vào khe chắn giữa GX55CC và hắn. Bánh trước húc mạnh vào hòn đá nhỏ bằng một cái nón nứt ra từ vụ va chạm khiến cho viên đá bắn vọt ra khỏi khe nứt lao tới phía trước tiếp cận mũi xe của GX55CC.

Chưa hết, khi bánh trước đã hoàn thành nhiệm vụ, Lê bóp đầu xe và để động cơ lùn nữa đẩy mạnh bánh sau lao tiếp đến một hòn đá nhỏ hơn. Lực va chạm mạnh mẽ khiến hòn đá này cũng lao vút về phía trước, nhằm thẳng trụ phóng điện bên kia của xe bay hình tam giác mà xông tới.

Hai viên đá, mỗi viên chính xác nhằm một trụ phóng điện mà va chạm.

“Kịch... kịch...”

Chính xác... tuyệt đối, hai trụ phóng điện vừa phóng ra điện năng liền bị vụ va đập đẩy mạnh chúi về phía trước. Hai dòng điện năng không còn chuẩn xác công kích lên hòn đá khổng lồ trên đầu... mọi kế hoạch của GX55CC bị phá sản. Không những thế, chào đón hắn là tảng đá trên đầu chỉ còn cách hắn chưa đầy hai mươi mét, không đủ thời gian cho hắn kịp làm ra phản ứng.

Song sát tuyệt lộ... đây chính là một đòn song sát tuyệt đối điển hình.

“Không....Ta không cam...”

“Âm...”

Tiếng thét dài từ trong xe bay GX55CC vang vọng toàn khe núi đột ngột bị cắt đứt bởi vụ va chạm dữ dội. GX55CC biến hình rút xuống dưới đáy vực với tốc độ còn nhanh hơn so với tảng đá khổng lồ vừa va chạm. Thiên tài vẫn lạc...

Trong quảng trường LX, toàn bộ lâm vào trầm ngâm, chỉ có sắc mặt một số người vẫn ẩn hiện chút hưng phấn. Săn giết và phản săn giết, kỹ thuật tránh né và kỹ thuật phản tránh né được hai thiên tài đường đua biểu diễn một cách đầy kịch tính. Chỉ là ai cũng không nghĩ tới người lái GX55CC có quá nhiều lợi thế lại bị thua bởi một đòn “song sát”. Hơn nữa thua đau đến nỗi sinh tử không biết, mọi người chỉ thấy nếu bị tảng đá lớn như vậy đập vào, đủ để làm động cơ GX55CC tê liệt. Càng kinh ngạc hơn là người ra đòn song sát đó lại điều khiển một chiếc MX32F “cà tàng” đến không thể rách nát hơn.

Quãng đường còn lại của hành lang lỗ đá mặc dù cực kỳ nguy hiểm nhưng rất nhanh đầu kia của hành lang, Lê cũng đã điều khiển xe của mình bay ra. Lại bay cùng đội hộ tống liên tiếp qua các dãy núi dài cuối cùng Lê cũng trở về tới “quảng trường của những tay đua LX”.

Tại quảng trường, mọi ánh mắt đều đổ dồn về người thanh niên có khuôn mặt trẻ măng và kiên nghị vừa bước qua cánh cửa quang học. Mười bảy tuổi, liên tiếp thể hiện các kỹ thuật điêu luyện bậc thầy trong đường đua tử thần số ba, một huyền thoại mới ra đời.

Không đợi các thí sinh khác kịp trở về, ban tổ chức đã vội vã lôi kéo Lê lên bậc nhận thưởng, rồi trao cho hắn một siêu cúp to còn hơn cả bản thân hắn. Ngoài hoa và linh tinh các thứ khác thì Lê còn nhận được một số tiền khổng lồ 10 tỷ HC. Một số tiền vô cùng lớn, dù đã vô cùng kìm nén nhưng hai tay Lê khi nhận thẻ tín dụng mang vẫn run rẩy dữ dội. Đây là tương lai của cả gia đình, là tính mạng của em gái mà hắn yêu quý nhất.

HC là viết tắt của Humanity Currency, dịch sang tiếng Việt thì nôm na là đồng tiền nhân loại. Nói tới việc định ra đồng tiền chung này cũng là một sự kiện khiến nhiều người bật cười với tính cách "hài hước" của các nhà lãnh đạo.

Đi đầu từ những năm 200x, Châu Âu đã có bước đột phá trong việc tuyên bố ra đời của đồng tiền chung là EURO. Tiếp đó là tới các tổ nước Châu Mỹ cũng ra đồng tiền chung, các nước Đông Nam Á cũng cho ra đồng tiền chung...

Và khi các hạng mục khoa học phát triển, trong ba yếu tố quan trọng để loài người bước ra và khám phá vũ trụ thì loài người đã đạt được hai, do vậy tổ chức liên hợp quốc mới cấp bách cho ra đồng tiền chung của toàn nhân loại. Đầu tiên các vị lãnh đạo đưa ra khái niệm là World Currency, nghĩa là tiền tệ thế giới. Tuy nhiên khi viết tắt cụm từ này thì các nhà lãnh đạo đều tá hỏa.

Tiếp đó khái niệm Humanily Dollar bởi nó đây là đồng tiền của riêng nhân loại khi ra ngoài vũ trụ vẫn có ý nghĩa. Tuy nhiên nó lại trùng với cụm từ HD trong lĩnh vực video, phim ảnh... Hơn nữa lại dính líu tới từ dollar, người dân thế giới thường hay nghĩ tới nước Hoa Kỳ, cho nên khái niệm này bị các nước phản đối, nhất là Trung Quốc. Cuối cùng vẫn bị loại bỏ...

Tranh qua cãi lại với nhiều khái niệm và từ viết tắt, cuối cùng các vị lãnh đạo đều chán nản, không muốn cãi nhau, đặt luôn là Humanity Currency, viết tắt là HC. Do là tiền chung của toàn nhân loại nên tiền tệ này rất khó có thể lực nào khiến nó lạm phát, giá trị luôn luôn giữ vững cũng đồng nghĩa với việc đưa con người vào một kỷ nguyên kinh tế tương đối ổn định.

Sở dĩ ban tổ chức muốn nhanh chóng trao giải là bởi vì bọn họ thực sự nóng lòng muốn thuyết phục Lê tham dự vào thể lực của bọn họ. Tuy nhiên Lê đã có kế hoạch riêng của mình. Nhận được giải thưởng và từ chối tất cả các lời mời từ các công ty nổi tiếng, Lê nhanh chóng biến mất dưới ánh mắt tiếc nuối của mọi người.

4. Chương 4: Thôn Hai Bãi Rác Điện Tử

Ra khỏi quảng trường LX, Lê nhanh chóng vào một trạm y tế công cộng, thay đổi trang phục và gỡ bỏ một thiết bị điện tử gắn dưới hàm. Thiết bị điện tử này thực tế chỉ có một tác dụng là làm các bó cơ mặt thay đổi. Với trình độ kỹ thuật gen bậc nhất thế giới của Việt Nam như hiện tại, một thiết bị nhỏ nhỏ thay đổi khuôn mặt như vậy là cực kỳ bình thường.

Sở dĩ Lê chọn trạm y tế công cộng để phục hồi khuôn mặt là bởi ở nơi này có nhiều cánh cổng điện tử có thể rà quét toàn bộ thân thể lẫn trang phục của người đi vào. Nếu có thiết bị điện tử hay dịch bệnh nào đó, tất cả sẽ hiện lên màn hình rộng lớn như chiếc gương tường ở ngay đại sảnh. Giống như Lê vừa bước qua cánh cửa điện tử, tất cả các thông số về cơ thể đều hiện ra, ngay cả thiết bị nhỏ xíu giống một cái răng giấu dưới hàm cũng bị nhận dạng và đưa lên màn hình. Đây là một khuôn mặt trẻ măng, nhưng làn da có chút xạm đen, chiếc mũi ưng và cặp mắt đen lầy lồi cuồn, cùng mái tóc dựng ngược đầy cuồng ngạo.

Chỉ khi nào phát hiện vũ khí nguy hiểm hoặc dịch bệnh cao cấp thì thông tin mới được truyền về trung tâm y tế. Còn bình thường thì những thông tin nhỏ nhặt như bệnh nhỏ hay một thiết bị điện tử như điện thoại di động hay cái "răng giả" của Lê thì không bao giờ được đưa về trung tâm. Điều này giúp Lê cẩn thận

hơn trong việc bị người gắn máy theo dõi mà không biết. Dù sao tiền tài đều là nguồn gốc của mọi tội lỗi, một người trẻ tuổi không thể lực mang một số tiền lớn, giống như đứa trẻ cầm viên kim cương khổng lồ ra đường, mắt ai cũng phải “co giật”...

....

Tại một vùng quê nhỏ bao quanh bãi phế thải điện tử ở ngoại thành phía tây bắc đất nước, bầu trời bắt đầu ngả về chiều. Khu nghèo thường thường vào giờ này đều rất im ắng. Mặc dù đã không còn là những năm 200x, khoa học cũng đã phát triển tuy nhiên dù là thời đại nào thì vẫn có người giàu kẻ nghèo. Đây là điều mà xã hội nào cũng không thể tránh khỏi.

Cứ theo thông lệ, sáng ra sẽ có nhiều chuyến xe vận tải bay tới đổ các đồng phế liệu ở nơi này. Người dân nghèo xung quanh sẽ tự động chia ra các khu vực rồi gom nhặt, phân loại rác thải điện tử để tái sử dụng. Còn những đồ vật không thể tái sử dụng thì đều bị nghiền nhỏ để đóng thành chế tạo thành vật liệu xây dựng. Nói là “tự động phân chia” nhưng thực tế là tranh đấu sứt đầu mẻ trán cả trong tối lẫn ngoài sáng.

Lượng rác thải điện tử cực lớn, tuy nhiên số lượng người nghèo tham gia phân loại còn lớn hơn, cho nên nhiều khi số lượng công việc không đủ cho người làm. Công việc chỉ kéo dài tới hơn một hai giờ chiều là đã hết. Lúc đó mọi người đều bán đồ cho các thương lái tại ngoài bãi và đi về nghỉ ngơi.

Bãi rác điện tử rộng lớn chia làm bảy khu vực. Mỗi khu vực đều có một “thế lực” chiếm đóng. Thường thường thì bảy thế lực này vẫn rất ổn định và tận lực hạn chế gây xích mích với các thế lực khác, có đánh cũng chỉ là những trận đánh hoặc thi đấu đua xe bay lẻ tẻ. Bởi lẽ ai cũng hiểu mình đã không có khả năng nuốt trọn cả bãi rác điện tử này thì nên an an ổn ổn mà kiếm tiền. Hơn thế nữa các thương gia thu mua phế liệu giàu có sẽ rất không hài lòng khi cả bãi rác quy về một mối. Bởi lẽ như vậy thì đồng nghĩa với việc họ phải mua đồ phế liệu điện tử với giá cả cao hơn gấp... bảy lần hoặc cao hơn nữa. Khi đó đừng nói tới việc có lãi, chỉ riêng việc bán ra không lỗ vốn đã nên tổ chức ăn mừng rồi.

Mỗi một thế lực, lại có móc nối với một thương nhân nhất định, và tình trạng ổn định sẽ mãi duy trì nếu không có một thế lực nổi điên vùng lên hoặc một thương nhân mới nhảy vào đem theo “quân” của họ.

Bảy thế lực quanh bãi rác điện tử mang tên theo thứ tự lần lượt là thôn một, thôn hai... cho tới thôn bảy. Việc đánh dấu và ghi tên lên cổng của thôn cũng là một vấn đề khiến tất cả những người quanh bãi rác rộng trên mười km này phải đặc biệt quan tâm. Hàng năm, cứ sau rằm tháng giêng, các thôn lại phải tổ chức thi đấu để giành số thứ tự tốt về cho thôn mình. Việc thi đấu cũng cực kỳ thú vị. Các thôn phải chọn từ các phế liệu điện tử có trong bãi rác mà chế tạo thành một chiếc xe bay. Và mỗi thôn cử ra hai thanh niên cường tráng thiện nghệ để tham dự đường đua mười bốn người. Cũng bởi tính cách tranh khốc liệt và vì lợi ích của toàn thôn như vậy cho nên những thanh niên ra đời ở đây hầu hết đều rất cuồng nhiệt với môn thể thao đua xe bay đầy mạo hiểm.

.....

Góc phía tây bắc bãi rác, thôn nghèo nằm im lìm dưới thung lũng như một con rùa núi nấp mình. Thôn nghèo này gọi là “Thôn Hai” và người giành lại vinh quang cho thôn không ai khác chính là người có biệt danh SS vừa tham dự đường đua tử thần số ba.

Hàng năm, Thôn Hai luôn luôn phải xếp thứ sáu hoặc thứ bảy, năm nào may mắn lắm thì nhảy lên thứ tư hoặc thứ năm ngồi. Chưa bao giờ xếp hạng ba trở lên, cho nên “địa bàn hoạt động” cũng luôn là nhỏ nhất, bởi vậy tài nguyên thu được từ bãi phế liệu lại càng nhỏ, muốn chế tạo một chiếc xe bay là vô cùng khó khăn chứ chưa nói tới việc trang bị cho nó trở nên mạnh mẽ trong các cuộc đua.

Trở về thôn, Lê không khỏi mỉm cười. Chuyến đi vừa rồi mặc dù là trốn cả gia đình đi mạo hiểm tính mạng, nhưng hết thấy đều đáng giá.

Vừa thò đầu qua cổng, một tiếng thét bất ngờ khiến Lê giật nảy mình.

- Oa! Anh Lê đã về!

- Anh Lê đã về mọi người ơi.

- Tao thấy trước.

- Không, là tao thấy trước.

Một nhóm đứa con nít đang nghịch ngợm ở dưới một cây cổ thụ đầu thôn vừa nhác thấy bóng dáng của Lê liền la toáng lên rồi nối đuôi nhau ù té chạy vào trong thôn.

Lê nhìn thấy thoáng chốc không còn đứa trẻ nào bên cạnh thì ngẩn người. Bình thường, chúng đều quần quýt lấy mình, như thế nào hôm nay lại chạy như chạy tà vậy.

Rảo bước vào thôn, tình cảnh trước mắt khiến Lê khóc dở cười dở. Chỉ thấy mấy đứa trẻ đang loì chơi cố gắng đứng trước bố của Lê, người đang cời trần mặc quần sóc ngắn mà phân bua chứng tỏ là mình nhìn thấy Lê trước. Bố của Lê, giống như một cụ già hom hem ốm yếu, da xạm đen và chân tay gầy còm, thậm chí chân phải còn bị một vết sẹo dài chạy dọc từ trên đùi xuống dưới bắp chân khiến ông đi đứng có phần cà nhắc.

Thực tế ông chỉ có hơn bốn mươi tuổi, tuy nhiên trong một lần đua xe bay cho thôn, ông bị đối thủ chơi xấu khiến cho xe bị rơi. Cũng may lúc đó bay gần mặt đất, nếu không hậu quả thật khó tưởng tượng. Dù vậy, mảnh vụn của chiếc xe bay vẫn khiến chân ông bị thương tật. Tinh thần và thể xác bị đả kích khiến ông già đi nhanh chóng.

Nhìn đám trẻ lao nhao phân bua công lao của mình, ông hòa ái mỉm cười nói:

- Được rồi! Đứa nào rồi cũng có phần. Tám đứa phải không, mỗi đứa một mô hình xe bay hình tàu con thoi thế nào?

- Cháu muốn xe bay mô phỏng thuyền rồng cơ...

- Được rồi thì thuyền rồng.

- Cháu muốn xe bay mô phỏng phi thuyền vũ trụ FXL đời thứ 56...

- Rồi, thì đời 56...

....

Vừa nói, vừa nhìn ra ngoài cổng, bắt gặp Lê đang đứng đó, ông quát lớn:

- Còn không cút đi nữa đi?

- Bố!

- Hừ! Giờ anh đủ lông đủ cánh rồi, không có coi ai ra cái gì phải không? Anh có biết là cả thôn đã phải lo lắng đi tìm anh mất cả tháng trời không?

- Con xin lỗi! Con sai rồi thưa bố!

Bề ngoài vẫn làm ra vẻ giận dữ, nhưng hai mắt ông đã rưng rưng. Lại nhìn cái chân tật nguyên, ông như già thêm vài tuổi:

- Là bố không tốt, không chăm sóc được mẹ con các con mạnh khỏe. Là bố không tốt...

Nói rồi nghẹn ngào bước vào nhà, miệng lẩm bẩm:

- Còn sống về là tốt rồi... về được là tốt rồi...

Đám trẻ cũng dường như rất hiểu truyện, tản đi các nhà xung quanh báo tin. Trong căn nhà sập xệ, hai bố con lặng ngồi trước cái giường nhỏ ánh mắt nhu hòa nhìn một cô bé tuổi chừng mười một mười hai tuổi đang thiêu thiêu ngủ. Hương, em gái của Lê từ lúc sinh ra vẫn bình thường như bao đứa trẻ khác, nhưng hai năm trước trong lúc tham gia thu lượm phế phẩm điện tử chẳng may bị một thiết bị điện tử y tế sản xuất từ Trung Quốc cắt phải tay.

Tối về, cô bé lăn ra co giật khiến cả nhà cuống cuồng. Khi tới trung tâm y tế, các bác sĩ đã chuẩn đoán cô bé bị nhiễm chất độc P7x. Chất độc này khiến các tế bào của Hương bị suy yếu. Theo y khoa, thì căn bệnh này gọi là “suy tế bào mãn tính”. Nó sẽ khiến các tế bào không ngừng suy yếu và tỉ lệ sinh ra tế bào mới cũng giảm dần. Dự tính thì cô bé chỉ sống được tới mười tám đến hai mươi tuổi. Hơn nữa, hàng tháng buộc phải “chạy dịch thuốc” để làm khỏe cũng như kích thích tế bào sinh ra.

Số tiền để chu cấp ồi lần chạy thuốc ước tính vào một triệu HC, mỗi năm là mười hai triệu và mười năm là một trăm hai mươi triệu, đủ để ột gia đình giàu có táng gia bại sản chứ chưa nói gì tới gia đình nghèo khó như gia đình Lê.

- Bao giờ con đi?

Không khí trầm ngâm được bố của Lê phá vỡ. Lê vẫn nhìn Hương nằm trên giường, nói khẽ:

- Dạ! Giờ là cuối tháng tám, mồng hai tháng sau học viện Bàn Tay Thần tuyển nghiên cứu sinh, con sẽ đăng ký tham gia.

- Bố biết con ước mơ trở thành một tay đua kiệt xuất.

Lê lắc đầu:

- Vì em gái, con nhất định cũng sẽ giỏi trong lĩnh vực nghiên cứu gen. Con sẽ tự tay sắp xếp lại gen cho em, đưa nó về trạng thái tốt nhất.

Bố của Lê cúi đầu:

- Điều là bố mẹ vô dụng...

- Không! Bố luôn là người con kính trọng. Vào trường hợp của bố, làm được như vậy đã là tốt nhất. Mọi việc sau này con sẽ đỡ dần giúp bố.

Vươn tay vỗ vỗ vai Lê, ông nói:

- Được rồi! Số tiền thưởng con kiếm được lần này, hãy cố dành dụm để lo việc học cho con. Việc chữa bệnh cho Hương cứ để bố mẹ lo.

Nói đoạn ông đứng dậy bước ra ngoài, Lê cười gọi:

- Bố...

- Có việc gì?

- Lần này con được thưởng mười tỉ HC.

- Nga... mười tỉ thì mười tỉ... gì cơ? Con nói lại xem nào?

- Dạ! Là mười tỉ.

- Con... con... hồ đồ...

Giận giữ và hoảng hốt, bố của Lê thừa trí tuệ để biết cái giá của mười tỉ HC to lớn nhường nào. Đó là đặt cược cả tính mạng của con mình vào đó, chỉ cần một sơ suất nhỏ, tất cả đều trở về cát bụi. Cho nên ông không thể nào vui mừng khi nghe số tiền đó cho được. Một hồi, ông buồn bã buông cánh tay đang chỉ vào Lê xuống:

- Ài! Điều là bố mẹ vô dụng.

Ông quay người, để lại bóng lưng gầy yếu, ánh mắt nhòe nhòe, miệng run run nói:

- Tiền nhiều cũng tốt, nhưng bố mẹ cần con hơn. Nếu đổi 1000 tỉ với con, bố mẹ sẽ không chọn một ngàn đó. Sau này, con làm gì cũng nên nghĩ đến tính mạng của mình giùm cho bố...

.....

5. Chương 5: Hai Thằng Bạn

Lê ngẩn người nhìn bố bước nhanh ra ngoài, rồi lặng nhìn em gái đang yếu ớt ngủ, sống mũi bất chi bất giác cay cay. Tình cảm gia đình, đôi khi chỉ đơn giản như vậy. Năm đó từ lúc còn nhỏ hẳn đã thể hiện thiên phú tuyệt vời về lĩnh vực xe bay. Học xong lớp tám Lê đã thuyết phục được ông cho ra làm thêm tại xưởng sửa chữa xe bay ở dưới thị trấn. Ban đầu, bố hẳn nhất quyết không đồng ý, nhưng hẳn dọa trốn đi vài lần khiến ông phải dặt hẳn xuống tận xưởng một người quen dưới thị trấn để nhờ nhận hẳn.

Dĩ nhiên, người quen của bố Lê dù rất nể mặt ông nhưng cũng không thể nào nhận một “tay non” như vậy vào xưởng được. Lúc đó ông đã không quản cả mặt mũi của mình, quỳ xuống xin người ta. Lúc đó Lê mới biết bố hẳn thương hẳn đến nhường nào. Bất quá kết quả vẫn là bị cứng rắn từ chối.

May mắn với những kiến thức vững chắc tự học trên mạng internet của Lê, hẳn tinh ý đi một vòng quanh xưởng và phát hiện ra một nhóm nhân viên đang bế tắc. Ở đây có một động cơ cứ nổ được vài phút thì tắt ngấm khiến các nhân viên kỹ thuật dù đã dùng đủ mọi cách vẫn không cách nào khắc phục được. Lê nhìn động cơ đã mở bung và phát hiện ra nguyên nhân không phải là do IC điều tiết nguồn năng lượng hay chip điện tử thông minh bị hỏng mà do một dây dẫn năng lượng khi sản xuất bị lỗi, đường kính ống bên trong hẹp hơn tiêu chuẩn 0,05mm khiến xung từ trường bị lỗi nhịp, đến chip điều khiển ra sai lệnh. Ban đầu thì không sao nhưng để lâu, sai số sẽ tăng dần tới chip hoạt động lỗi, tự động đóng máy.

Các thợ kỹ thuật kiểm tra thì đều đi kiểm tra các thiết bị quan trọng khác, lại bỏ qua không kiểm tra sợi dây dẫn bên bộ phận từ trường bảo vệ. Dù có người đã kiểm tra qua, nhưng cũng không có ai đi đo đặc đường kính bên trong ống cả. Thực tế là căn bệnh “lệch xung từ trường” này Lê cũng mới đọc gần đây, khi mà một thợ sửa xe bay trong Sài Gòn thắc mắc trên diễn đàn. Cho nên Lê còn nhớ rất kỹ.

Nếu đã bắt được bệnh thì việc sửa cũng đơn giản. Dưới con mắt ngạc nhiên của đám thợ, Lê đưa con chip vào trong bộ phận lập trình lệnh, đưa chỉ số xung từ phù hợp với xung từ chạy qua dây dẫn nọ. Lại làm cánh nhân viên ngạc nhiên là Lê tự tay đưa con chip vào hộp kết cấu bảo vệ rồi khởi động máy. Mười phút sau, cả đám nhân viên như gặp quỷ nhìn thông số kiểm tra vẫn ổn định chạy trên màn hình. Ông chủ xưởng cũng là người tinh minh, ngay lập tức mang hợp đồng tới...

Nghĩ tới bốn năm điên cuồng làm việc và nghiên cứu, Lê cũng nhện không được hít sâu một hơi. Hết thở... đều đáng giá.

Vừa lúc này, ngoài sân vang lên tiếng cười lớn oang oang:

- Ha ha! Thăng Lê đâu rồi? Tao biết thế nào mày cũng không chết mà. Thế nào? Có làm mất mặt thanh niên Thôn Hai chúng ta không đó?

Vuốt vuốt mũi, kéo tấm chăn đắp lên cho em gái, Lê bước ra ngoài. Giữa sân đứng hai thanh niên... một tên còm nhom, da đen nhem, mái tóc đầu đinh dựng đứng và đôi mắt rần rần hí. Tên còn lại thì lùn tịt, đại khái chỉ cao khoảng mét ba mét tư, lại béo mũm mĩm nên cảm tưởng hẳn giống như một quả thịt lăn nhanh hơn chạy.

- Hải còm, Long mập, hai đứa tụi bay có cái mũi khá thính đó. Tao nói rồi, tao tên đầy đủ là Lê Minh Đức. Gọi tao là Đức được rồi.

Hải còm bĩu môi:

- Vậy sao đầu năm đua còn lấy tên Lê. Khi cổ vũ, gào khản giọng quen rồi. Cứ gọi Lê đi. Nhà mày ba đời đều là những tay đua giỏi, cống hiến nhiều cho thôn. Gọi Lê cũng là một phần kính trọng đối với gia đình mày... hắc hắc...

Lê nhún vai bất đắc dĩ, hỏi sang vấn đề khác:

- Sao biết tao về?

- Dĩ nhiên! Đối với tao, không tin tức gì tao không biết ở cái bãi phé thải này.

- Hắc, thằng còm lại bắt đầu nổ... Hôm trước chẳng bị con nhỏ xóm bên lừa cho cỡi chuồng chạy cả một góc khu phé thải vì tin tức không thông mà còn vỗ ngực xưng danh.

Hải còm đỏ mặt tía tai lấp bắp một hồi không phản biện được câu nào. Cuối cùng cũng yếu ớt nói được một câu:

- Con nhỏ đáng chết. Tại nó bảo nó nhặt được động cơ LX320F xịn chứ...Lại hòa với những đứa khác chơi tao, nếu không với trí tuệ của tao đâu bị lừa vậy được.

Long mập không thềm để ý tới hẳn, tên còm này là điển hình của dạng thấy lợi sáng mắt mà tối đầu. Nghe con nhỏ xóm bên bảo nhặt được động cơ LX320F còn mới toanh nó không tin, quay ra đánh cược, Nếu động

cơ còn mới thì nó cỏi chuồng chạy khắp khu hai bãi phế liệu, còn nếu mà không phải còn mới thì nhỏ kia phải mất không cái động cơ cho nó. Thật ra tên còm này cũng khá tinh minh, di dò hỏi mấy đứa quanh thôn con nhỏ xem sự tình thế nào rồi mới đi đánh cược, nhưng không nghĩ tới mấy đứa này đều bị con nhỏ “mớm lời” rồi. Cho nên hần mới thua quá thảm hại... cỏi chuồng chạy khắp bãi phế liệu số hai. Mà con nhỏ cũng không phải dạng vừa, kêu la người thôn khác sang coi khiến mấy thôn khác cũng sang xem cũng cười nghiêng ngả...

Được cái tên gầy lưu manh này cũng có chút quân tử, thua liền chấp nhận thua, chứ không có mượn cớ đùn đẩy. Nhìn Lê một hồi, Long mập ngạc nhiên hỏi:

- Thế nào? Xe của mày đâu rồi.

Lê nhún vai:

- Hồng nên vứt rồi.

Để tránh có người lần ra địa chỉ, Lê khi về cũng không có mang theo chiếc xe bay MX32F đó. Dù sao cười một con cà tàng như vậy trở về quá là nổi bật. Tuy nhiên khi nghe Lê thản nhiên nói vậy Long mập há hốc mồm rồi ôm đầu la hét:

- Xong rồi! Chuyến này xong thật rồi. Mày có biết là chiếc xe đó cả thôn phải dành dụm hàng năm trời mới có không. Giờ mày nói vứt là vứt không thương xót, vậy sang năm thôn ta lấy gì để thi đấu?

Hải còm đứng bên nhú nhú mày, một hồi lại vỗ vỗ vai Lê nói:

- Thôi, mất rồi thì lấp ráp cái khác.

Nói đoạn quay sang phía Long mập trừng mắt:

- Không phải địa bàn mở rộng, mày đã thu thập được một động cơ MX100F sao? Con đó còn khỏe gấp vạn lần con cũ, mày còn giả nghèo giả khổ cho ai xem.

- Nhưng tao chưa hàn khung cho nó.

- Được rồi, trong vòng một tháng mày lắp ra con mới. Cứ quyết định vậy đi.

Long mập vỗ đầu vỗ tai rồi lại xoa xoa cái bụng tròn lẳn:

- Ôi ôi! Khổ cái thân gầy của tôi.

Lê và Hải còm khinh bỉ nhìn Long mập than vãn. Thằng này không chỉ tên Long mà cũng có tính nét điển hình của họ nhà rồng, cứ thấy gì hay hay là “biến thủ” làm của riêng. Hần mặc dù chỉ bằng tuổi Lê, nhưng kỹ thuật lắp ráp xe bay của hần thì thợ cứng nhất ở thị trấn cũng phải thua xa hần. Long mập và Hải còm thực tế không phải cư dân ở Thôn Hai. Trước đó Long mập và Hải còm đều là trẻ mồ côi lăn lộn ở khu vực đối diện bên kia bãi phế thải. Chỉ là một tên cuồng nghiên cứu, lại thêm cái tật lén cất dấu “đồ xịn”, một tên lại hay “táy máy mượn đồ” vắng mặt chủ của người khác cho nên bị đám thanh niên bên đó “tấn” ột trận rồi đuổi đi.

Lúc hai tên tưởng chừng sắp chết đói thì được Lê đi qua ới đứa một cái bánh ngũ cốc ShuRu, một loại bánh mỳ phổ biến được cải tiến từ Nhật, từ đó hai tên về Thôn Hai cùng Lê rồi dựng tạm một căn nhà lụp xụp ở cạnh nhà. Người dân trong thôn cũng tốt bụng, cho hai đứa ở lại và bố trí khu vực cho chúng nó lượm đồ phế thải điện tử.

Hải còm với tính cách tinh ranh thì khỏi nói, đồ tốt hần lượm được nhiều nhất. Hơn nữa Lê còn phát hiện ra tên gầy còm này rất có năng khiếu với môn đua xe bay. Chẳng qua trước đó hần không có cơ hội biểu diễn. Ba năm trước, mỗi khi Lê luyện tập đua xe địa hình, hần cũng hóng hớt chạy theo bắt đầu tập luyện và thể hiện ra thiên phú cũng kinh người không kém.

Còn Long mập sau khi được Lê chỉ bảo, tay nghề lắp ráp xe bay của hần có thể nói tăng lên với tốc độ tên lửa. Đôi khi có một số vấn đề, Lê còn phải đi hỏi hần, bởi vì ngoài việc nghiên cứu về xe bay, Lê còn điên cuồng huấn luyện kỹ năng lái của hần. Trong khi đó tên mập chỉ có chúm đầu vào nghiên cứu, cho nên về mặt lý thuyết, Long mập nắm vững hơn Lê nhiều. Quả nhiên nhân tài không thể nhìn từ bề ngoài. Chỉ có

một điều luôn làm Lê thắc mắc là cái tên “trùng họ với nhà rồng” này quanh năm đói kém mà sao vẫn mập như cục thịt tròn lẳn như hiện tại.

Khoa học phát triển, nông nghiệp cũng có những bước tiến vượt bậc, người nghèo nhất cũng được ăn no đủ, chỉ có điều kiện sống cùng các chất độc hại lẫn trong không khí ở các khu ổ chuột là kém so với mặt bằng xã hội thôi. Sở dĩ nói tên mập này đói kém là hắn cũng thuộc dạng diên cuồng nghiên cứu như Lê, cho nên việc bỏ bữa là “chuyện thường ở huyện”. Có khi ngày hắn chỉ ăn một bữa, hơn nữa còn ăn rất qua loa, mà làm việc thâu đêm suốt sáng là lẽ thường tình.

Ba người kiếm một bãi cỏ đầu thôn và nói đông nói tây đủ thứ truyện. Long mập và Hải còm cũng không đả động gì tới vấn đề tiền thưởng cũng như hành trình vừa rồi của Lê. Bởi lẽ mạng của hai người cũng là do Lê nhặt về, có gì mà đáng để ý hơn đây. Hơn nữa giả sử Lê thất bại, hai người hỏi tới chẳng phải động vào vết thương của hắn. Còn nếu Lê đạt giải thưởng thì nhất định giải thưởng sẽ rất cao, và bọn họ càng không thể hỏi. Cả hai sợ sẽ động tâm với số tiền đó. Lê cũng không nhắc gì tới, hắn có chuẩn bị phía sau.

Trong lúc ba người vui vẻ nói chuyện, từ ngoài thôn, một chiếc xe bay cũ kỹ xập xệ bay tới. Nó giống như chiếc xe hơi mui trần... đã vất ngoài bãi rác cả mấy năm trời. Loang lổ và gỉ sét.

Từ trên xe, một tấm thiệp điện tử bắn ra khỏi xe, bay tới vị trí Lê đang đứng. Sau khi bắn ra tấm thiệp, chiếc xe cũng không nói lời nào, quay ngoắt bay đi. Vươn tay tóm lấy tấm thiệp, một giọng nói có chút ồm ồm vang lên:

- Nghe nói mày mới trở về. Tao... “Lâm hổ báo” chính thức khiêu chiến “tay lái lùa” đỉnh cấp của Thôn Hai ở hẻm núi Cánh Diều. Bốn giờ chiều ba hôm sau, nếu mày sợ, có thể co đầu rút cổ không tới, để tao có lý do kinh bỉ mày.. Tao... Lâm hổ báo!

Bật cười, Lê quay lại nhìn Long mập và Hải còm hỏi:

- Thăng Lâm là thằng nào? Nghe biệt danh cũng có chút “hổ báo”. Ha ha... sau nửa năm vắng mặt, không nghĩ tới bãi số ba lại xuất hiện một nhân vật thú vị.

Long Mập và Hải còm nhìn nhau. Hải còm nhú mày nói:

- Thằng này nghe nói là “dân anh chị” ở khu ổ chuột phía đông thành phố Hà Nội. Chỉ là không biết vì lý do gì mà chạy lên đây và tham gia vào đội quân Thôn Ba.

Long mập xen vào:

- Theo tao! Tên này rất có thể đã gây ra chuyện gì ở khu ổ chuột 24, cho nên mới chạy lên đây lánh nạn.

- Nga! Chuyện này dễ xử lý. Được rồi. Trong vòng ba ngày, Long mập lắp cho tao một con mô tô bay mới.

- Mày đùa tao à? Phụ tùng không có, mày bảo tao lấy gì mà lắp ráp.

- Hắc! Lát nữa mày sẽ biết...

6. Chương 6: Lên Đường

Núi Cánh Diều là một dải núi hình một con diều, ở giữa có một lạch núi khá quanh co và khúc khuỷu dài trên ba mươi km. Các cuộc đua giữa các thôn hàng năm đều diễn ra ở nơi này. Sở dĩ chọn nơi này làm đường đua hàng năm là bởi vì ngoại trừ địa hình khó khăn cho việc tăng tốc thì mọi người còn bố trí nhiều chướng ngại vật không cố định, luôn luôn thay đổi vị trí và cách thức xuất hiện. Tuy nhiên đối với Lê, kẻ đã tham dự đường đua tử thần số ba mà nói, con đường này hắn nhắm mắt cũng có thể qua rất nhẹ nhàng. Bởi vậy Lê dự định trong ba ngày tới, hắn không có tập luyện mà chuyên tâm hướng dẫn tỉ mỉ Hải còm. Hắn muốn Hải còm thay thế hắn, là người sẽ tham dự các cuộc đua tiếp theo của thôn. Trận này dù sao cũng chỉ là khiêu chiến, không ảnh hưởng tới tính mạng, dù thua cũng không sao, để Hải còm làm bàn đạp cho các cuộc đua sau này cũng tốt.

Còn có bị chê bai là tên nhút nhát gì đó đối với Lê chẳng qua chỉ là cơn gió nhẹ, không chút ảnh hưởng tới hắn. Tài năng hắn đã thể hiện hoàn hảo ở trận đua đầu năm. Trận đua đó, nếu không phải chiếc xe bay của hắn quá cũ kỹ thì kết quả có lẽ đã khác một chút. Dù lúc đó, hắn luôn chạy với tốc độ tối đa của chiếc xe nhưng vẫn thua tay lái ở Thôn Một vài nhịp, chỉ về thứ hai. Giả sử khi đó cho Lê một con MX32F hoặc là hắn hiện tại, khi đã tham dự hơn một trăm trận đấu lấy tính mạng ra đánh cuộc thì chắc chắn giải nhất đã thuộc về hắn.

Tối hôm đó, mẹ Lê cũng đã trở lại từ thị trấn. Bà xuống đó bán một chút linh kiện điện tử còn tốt cho xưởng sửa chữa xe bay, nơi Lê làm việc lúc trước. Sở dĩ phải đi xa vậy để bán một phần là do cảm ơn chủ xưởng đã cứu mạng dạy dỗ Lê. Một phần là vì những đồ tốt như vậy, nếu bán cho thương nhân cũng bị đìm xuống giá sắt vụn, chẳng bằng bán cho xưởng, để thêm một vài đồng tiền lẻ.

Nhìn những giọt nước mắt mừng mừng tủi tủi của mẹ, Lê lại thêm kiên định về kế hoạch vào học viện, nghiên cứu về gen của mình. Giúp em gái có thể trở về bình thường và bố mẹ không còn phải trải qua chuỗi ngày mệt mỏi cả thể xác và tinh thần.

Em gái của Lê cũng tỉnh lại sau giấc ngủ chiều dài, cả nhà quây quần đầm ấm ăn bữa cơm thân mật. Rồi đón các thành viên trong thôn sang chơi. Không khí nơi nghèo nàn trở nên đầy ắp tình cảm.

Tám giờ tối, cả thôn bị tiếng động cơ gầm rú trên bầu trời ngoài bãi đỗ xe làm giật mình. Khi mọi người ra ngoài bãi đậu xe thì cả thôn ngạc nhiên khi thấy từng lượt xe tải chở đồ bay tới đậu kín bãi đỗ xe. Trong lúc mọi người còn kinh ngạc không hiểu chuyện gì thì Lê đã bước ra nhận một bản hợp đồng trên tay nhân viên phụ trách, lướt qua vân tay một lượt xác định nhận hàng.

Từ chiếc dưới gầm các xe tải, một cánh tay điện tử vươn ra, lần lượt xếp những gói hàng hóa xuống, xếp thành một đống lớn cao như tòa nhà ba tầng ở ngay giữa thôn. Đây là sau khi Lê khôi phục khuôn mặt thật đã trở lại trường đua, mua những phế liệu với giá cao hơn thương lái một chút, khiến tổ nhân viên thu dọn đường đua vui mừng quá đỗi. Mặc dù là phế liệu, nhưng đây đều là từ các xe đua có tính năng cao cấp bị tàn phá, đối với những tay đua giàu có thì là đồ bỏ, nhưng đối với thôn nghèo thì là đồ vô cùng kỳ giá trị.

Chẳng thể mà khi Long mập khi phát hiện ra đồ vật bên trong, hắn như phát điên, lăn hết góc này tới góc nọ, miệng không ngừng la hét. Ngay cả tên Hải còm cũng nhện không được bao lâu đã nhảy vào la hét cùng, bốn cặp mắt hau háu như quạ vào chuồng lợn, hận không thể ôm hết đống đồ khổng lồ này vào lòng.

Những người trong thôn nhìn thấy hai tên này như “lên đồng” thì bật cười ha hả. Hai tên một béo một gầy này tháng trước còn làm cả thôn phải tá hỏa khi bắt gặp bọn chúng mặt mày đỏ gay, xé quần, xé áo lăn lộn từ trong căn nhà lụp xụp lăn ra sân. Ban đầu mọi người tưởng là hai tên “chuẩn men” đang chơi trội. May sao có một người phát hiện ra bọn họ bị trúng độc. Tên còm vớ được một linh kiện điện tử nối với bộ phận tạo từ trường xe bay khá lạ, cho nên lên la lên lút mang về ập mạp nghiên cứu. Ai ngờ bên trên có dính chất kích dục cực mạnh, khiến cho cả làng mới phải chứng kiến tình cảnh khốc dở cười dở của bọn hắn. Vậy mới có câu “bãi rác là nơi đầy kỳ ngộ và song song với nó là nguy hiểm cùng cực”.

Nhìn đống đồ lớn cực kỳ giá trị trước mặt, không ngờ lại không có ai nổi lên tham niệm. Đối với Lê, người dân trong thôn đều kính trọng tận đáy lòng, bởi hắn đã mang lại cho họ cuộc sống sung túc hơn, vậy là đủ. Hiện tại mặc dù đống lớn đống nhỏ xếp đầy bãi đỗ xe, bọn họ cũng chỉ vui mừng thay cho Lê. Bọn họ biết, đợt đua sang năm, nếu có những thiết bị hiện đại này hỗ trợ, rất có thể bọn họ sẽ đứng thứ nhất, địa bàn thu gom phế thải có thể sẽ mở rộng hơn nữa. Quả là một tương lai đáng mong chờ.

Ở lại cùng gia đình ba ngày, sáng ngày cuối cùng của tháng tám, Lê từ biệt gia đình và người trong thôn, khăn gói xuống thị trấn. Long mập và Hải còm cũng đã lắp ráp xong một chiếc xe bay. Mắt hai tên này đầy tơ máu nhưng không cách gì che giấu được vẻ hưng phấn của bọn hắn. Hai tên nhất quyết phải đưa Lê xuống tận thị trấn, bắt được xe bay rồi mới về. Khoái cảm tốc độ mang lại khiến hai tên tên hú dài.

Trạm giao thông công cộng trung tâm thị trấn chiếm tới hơn mười km, với vô số xe bay đủ các kiểu dáng. Mặc dù xe rất nhiều nhưng không có tình trạng xe nọ phải chờ xe kia xuất phát. Chỉ cần tới giờ rời bến, hệ thống máy chủ của trạm xe sẽ tự động phân luồng, xác định độ cao để ra khỏi bến cho chiếc xe khách đó. Bởi vậy khách hàng không bao giờ phải chờ đợi lâu, cũng không bao giờ có tình trạng kẹt xe như nhiều năm trước đó.

Tại khu đỗ xe bay tư nhân, Lê nhìn hai tên một béo một gầy như muốn khóc thì bật cười:

- Thôi nào! Hai đứa bay như con nít thế? Có phải tao đi không trở về nữa đâu mà?

Hải còm chống chế:

- Tại thằng Long mập nó sụt sịt, làm tao khóc lây đấy chứ?

- Còn nói, là tại mày bảo thằng Lê đi rồi, còn ai ở nhà chơi với mày đấy à? Vậy là mày quên đứt tao đi còn gì, tao mới tủi thân chứ.

Lê khóc dở cười dở xua tay:

- Được rồi. Nam nhi một chút xem nào. Ai đời như hai đứa con gái thế? Mà con gái cũng không sụt sịt như tụi bay.

Nói đoạn vỗ vỗ vai mỗi đứa một cái Lê chỉ chỉ đồng hồ đeo trên tay nói:

- Chia tay tại đây thôi. Có gì chúng mày liên lạc qua đồng hồ thông tin cho tao. Tao sẽ trở về ngay khi có thể? Ok?

Long mập lại ngoác miệng ra:

- Oa... oa! Sao tao vẫn khóc này. Biết vậy lần này cứ để mày trốn đi như bữa trước có phải khỏe không. Oa...

Lê toát mồ hôi nhìn hai tên đang đứng xếp hàng khóc bù lu bù loa rồi vội vã lủi vào hành lang bán vé. Đứng lâu, hai tên này lại chìm chết h lẫn trong nước mắt thì thật là họa vô đơn chí.

Hành lang này có tới vài chục cái máy lớn và hình dáng có chút giống máy giặt những năm 200x được xếp thẳng tắp theo hai hàng hai bên hành lang. Cầm thẻ tín dụng, quẹt qua khe rãnh trên đầu một cái máy ở vị trí số bốn, một bảng thông tin điện tử trong suốt bỗng bành nổi lên trước mắt. Một loạt hàng chữ hiện lên, thông báo số chứng minh thư, số tiền có trong tài khoản cùng một tấm bản đồ vệ tinh rộng lớn được làm mờ. Bên trên bản đồ ghi dòng chữ: “Xin chọn địa điểm tới”.

Lê vươn tay trở vào màn hình, tấm bản đồ đang mờ mờ tự động sáng lên, Hai ngón tay khẽ tách, tấm bản đồ phóng to khu vực miền trung. Trở vào khu vực mang tên Thành phố Đà Lạt. Lại lần nữa phóng to khu vực phía tây bắc thành phố, trên bản đồ xuất hiện một ký hiệu bàn tay mờ ảo như mang phép thuật đang nâng đỡ. Ở giữa lòng bàn tay xuất hiện một chuỗi AND đứng thẳng lóe sáng. Bên dưới bàn tay có một dòng tên: “Học viện Bàn Tay Thần”.

Trở nhẹ vào ký hiệu logo của học viện hai lần. Màn hình điện tử hiện lên dòng chữ: “Bạn xác định tới Học Viện Bàn Tay Thần?”

Nhấn vào chữ “xác định” ở bên dưới, màn hình xanh hiện lên số của tàu phi hành là 889, vị trí ở hàng hai mươi tư, dãy sáu phía đông bắc bên đỏ. Số tiền phải thanh toán: 55HC, tự động trừ vào thẻ tín dụng. Số tiền tệ còn dư: 2,5 tỷ HC.

Nhìn vào số tiền còn dư, Lê mỉm cười. Hi vọng số tiền hần đã chuyển khoản ẹ đủ để chạy thuốc cho em gái cho tới khi hần học nghệ tinh thông và trở về. Đồng thời cũng có thể chữa lành lại cái chân bị tật của cha.

Rảo bước tới vị trí đông bắc của trạm xe, tới dãy số sáu, rồi lần lượt đếm tới tàu phi hành số hai mươi tư. Đạp vào mắt Lê là một chiếc xe bay hiệu HS330-C, hình dáng có chút tương tự máy bay dân dụng ở thế kỷ trước. Chỉ là hai cái cánh tựa như người ta bẻ đôi chiếc đĩa DVD khổng lồ và lắp vào hai bên cho nó, trông thật hoành tráng và đồ sộ. Tàu phi hành này có thể chứa một lúc lên tới hơn một trăm khách hàng. Tuy nhiên chỉ cần khoảng hai mươi người, tàu phi hành vẫn phải có nghĩa vụ phải rời bến và tới nơi đúng giờ. Thường thường, thì các tàu phi hành hoạt động có chút giống như lịch trình chạy của xe bus, nhưng số lần dừng rất ít, đại đa số chỉ có dừng ở các trạm giao thông cấp tỉnh. Hơn nữa do cải tiến về mặt năng lượng và kết cấu động cơ, cho nên thời gian được rút ngắn rất nhiều.

7. Chương 7: Học Viện

Năm 2100, Phía tây bắc Thành phố Đà Lạt thuộc Việt Nam, trước đây là một vùng núi non trùng điệp, nằm trong vườn quốc gia Chư Yang Sin giờ đã trở thành một khu vực gọi là thánh địa của khoa học mà không chỉ các học viên của Việt Nam mà toàn bộ các thành viên khoa học xuất sắc trên toàn thế giới hướng tới.

Gần hai mươi năm trước, năm 2082 nhà bác học vô danh Việt Nam tuyên bố với cả thế giới rằng ông có thể chủ động thay đổi hoàn toàn các chuỗi gen của con người và những động vật khác khiến cả thế giới rúng động. Nếu quả thật ông làm được, thì khoảng cách con người bước trên con đường “bất tử” không còn xa xôi gì. Những người dân bình thường, họ sẽ không nghĩ tới việc hưởng lợi ích gì, bởi vì họ không với tới. Nhưng mà những nhà cầm quyền, các nhà tài phiệt, hay những thương nhân giàu có sẽ điên cuồng chạy theo cái gọi là bất tử dù phải trả bất cứ giá nào. Trong khi đó những người lãnh đạo các quốc gia trên thế giới đều thuộc một trong ba loại người đứng trên đỉnh kim tự tháp này. Bọn họ lập tức có phản ứng kịch liệt.

Thế giới như muốn trở mình, các tầng lớp thượng lưu đều tích cực suy nghĩ biện pháp để có được nhà bác học vô danh kia. Hay ít nhất là biết được thành quả nghiên cứu của hắn. Từng đoàn ngoại giao ùn ùn kéo tới Việt Nam. Đi kèm những hành động “ngoài sáng”, những hành động “trong tối” cũng được điên cuồng triển khai. Từng đội, từng đội đặc nhiệm của các quốc gia, các gia tộc ngay trong đêm đều tiến hành đột nhập vào Việt Nam. Những ngành tình báo cũng dừng hết mọi hành động theo dõi, chuyển về tra tìm nhà khoa học vô danh cùng thành quả nghiên cứu của ông.

Các đoàn đàm phán đã tới, và trước khi họ tiếp xúc với các nhà lãnh đạo của Việt Nam, họ đã ngầm liên lạc với nhau và thống nhất ra một số quan điểm khiến các nhà lãnh đạo Việt Nam mới nghe cũng phải xanh mặt.

Ngay lúc mới gặp họ đã tuyên bố Việt Nam phải giao ra nhà khoa học vô danh kia, nếu không, các nước sẽ liên hợp nhau và tuyên bố Việt Nam là chum phát xít thứ năm, và sẽ đưa quân vào càn quét, tiêu diệt “nguồn gốc tai họa của nhân loại” này.

Đây gọi là có thực lực thì không cần đi đường vòng vo. Việt Nam phải đứng trước thời khắc khó khăn nhất trong lịch sử. Bởi vì chỉ cần một quyết định sai lầm, cái tên Việt Nam sẽ bị xóa sổ trên thế giới, cộng thêm cái ô danh là “chủ nghĩa phát xít độc tài, âm mưu đẩy thế giới vào hủy diệt”. Mặc dù người tinh mắt đều phát hiện ra nhiều vấn đề, nhưng nắm tay to thì nắm đạo lý lớn. Cái gọi là “quan hệ ngoại giao tốt đẹp” mà Việt Nam xây dựng cả thế kỷ nay giờ như bong bóng xà phòng, thổi nhẹ là vỡ.

Thường thường trong tình huống này, các nhà lãnh đạo Việt Nam nhất định sẽ bán đi nguồn “chất xám” quý báu, dâng tặng nhà khoa học vĩ đại giống như họ vẫn thường làm trong nhiều thập kỷ qua. Nhưng là lần này họ phản ứng lại khiến không chỉ các thế lực lớn trên thế giới mà tất cả người dân Việt Nam cũng phải “vỗ tay khen hay”.

Những nhà lãnh đạo Việt Nam đã phát hiện ra khe hở giữa khối liên minh giữa các thế lực lớn trên thế giới này. Bọn họ mặc dù rất hùng hổ, tuy nhiên trong lòng ai cũng có tính toán riêng. Đây chắc chắn không phải là một khối đoàn kết.

Nhận ra điều này, các nhà lãnh đạo Việt Nam cùng lúc thực hiện hai phương án. Một là bí mật liên lạc với một số thế lực lớn nhất và hứa hẹn cung cấp cho họ những ưu đãi hơn. Thứ hai là tung ra những cơ sở nghiên cứu bước đầu của nhà khoa học để dẹp yên các thế lực nhỏ.

Hai biện pháp này gần như công khai cho các thế lực biết, tuy nhiên bọn họ cũng không dám làm khó. Mục đích của bọn họ chỉ là gây sức ép để giành lấy nhà khoa học kia, nếu không được, bọn họ cũng muốn có tài liệu nghiên cứu. Nếu Việt Nam muốn “ngọc đá cùng tan” thì bọn họ cũng không được lợi lộc gì. Dù sao, người sống lâu nhất trong bọn họ thì vài chục năm sau cũng chết. Cái họ muốn là trường sinh bất tử. Trong khi đó tính “cứng đầu cứng cổ” của Việt Nam họ cũng không còn lạ lắm gì, ép họ quá đáng rất có thể dân tộc nhỏ bé này sẽ hành động chống trả kịch liệt lại thật cũng không chừng, và hậu quả thì dù thế lực lớn mạnh như nước Hoa Kỳ cũng chưa chắc đỡ nổi.

Việc thứ ba mà các nhà lãnh đạo Việt Nam thực hiện là lập tức xây dựng một học viện tầm cỡ quốc tế tại vườn quốc gia Chư Yang Sin, nằm ở phía tây bắc thành phố Đà Lạt. Do nhà khoa học vô danh kia có khả năng tái tạo lại cơ thể con người, giống như bàn tay vị thần cho nên học viện được gọi là Học Viện Bàn

Tay Thần. Logo biểu tượng một bàn tay huyền ảo đang nâng, trong lòng bàn tay có sợi gen phát ra quang mang chói lòa.

Phải nói “nước cờ” này của các nhà lãnh đạo Việt Nam quả là cực kỳ cao tay. Bởi vì bọn họ không tiết lộ các tài liệu một cách công khai, mà xây dựng một học viện như vậy để các thế lực lớn cử người tới học tập. Vừa khiến bọn họ đạt được mục đích, không có cảm giác bị coi rẻ khi nhận tập tài liệu một cách “đại chúng”, lại có thể thành lập một học viện nổi tiếng để thu hút nhân tài trên khắp thế giới. Một công đôi ba việc, khiến những nhà phân tích phải kinh ngạc thốt lên...quả là tài tình.

Học Viện Bàn Tay Thần ra đời, biệt danh Bàn Tay Thần cũng là tên mà mọi người gọi nhà khoa học vô danh kia. Tuy nhiên tính từ lúc tuyên bố thành quả khoa học của mình, người có biệt danh Bàn Tay Thần này cũng mất tích. Có người dự đoán ông ta bị một thế lực lớn nào đó bắt đi, cũng có người nói ông ta được các nhà lãnh đạo Việt Nam bảo vệ nghiêm ngặt. Tuy nhiên chỉ các thế lực lớn mới biết, ông ta thực sự mất tích thật, bởi vì hiện tại, không ai sở hữu được nhà khoa học thần kỳ này cả.

Trên tàu phi hành HS330-C, Lê đang dõi mắt theo dõi các màn hình cảm ứng ở hai bên. Trên màn hình, hiển thị phong cảnh tuyệt đẹp ở phía dưới. Hình ảnh được phóng to nên có thể quan sát từng nóc nhà, từng căn tháp cao chót vót vươn tới sát tầng mây, từng đứa trẻ đang vui đùa trên đường, cảm giác thật thoải mái. Tuy nhiên, không lâu sau, tàu phi hành bắt đầu bay vào một vùng rừng rậm. Màn hình phía cánh phải đang chiếu một đàn cò nhiều tới cả vạn con, đang kết thành hình chữ “V” nằm ngang trên bầu trời, mà rẽ ngang. Màn hình bên cạnh lại thể hiện một cảnh bốn con đại bàng đất đang phối hợp bắt một con hổ con. Bọn chúng phân công nhiệm vụ cho từng con rất cụ thể, con dùng để dụ con hổ mẹ đi, con bay vòng vòng cảnh giác con hổ bố có thể trở về bất cứ lúc nào. Hai con còn lại lao vút xuống, dùng móng vuốt sắc nhọn cắn đầu cắn đuôi con hổ con rồi cất tốc bay đi...

Ở màn hình cánh trái, một đàn sếu đang đậu dưới một hồ nước rộng lớn, đột ngột bay vút lên. Trong lúc những khách hàng tưởng cả đàn sếu bay va đập vào tàu phi hành thì chúng như cảm ứng được điều gì khó chịu, bay rẽ sang hai bên. Từ nhiều năm trước, các nhà khoa học đã quan tâm tới việc phát triển từ trường đuổi dã thú. Và tới hiện nay, công nghệ này không chỉ áp dụng cho phi cầm mà từ trường xua đuổi cả những động vật nguy hiểm dưới đất cũng đã được nghiên cứu ra. Cả tàu phi hành tựa như con dao sắc bén, chế đôi đàn sếu đỏ, kỳ quan khiến nhiều người chưa chứng kiến bao giờ phải bùm miệng kinh hô...

Mọi người còn đang ngẩn ngơ trước những hình ảnh thiên nhiên hoang dã thu được từ ngoại cảnh thì một giọng nói điện tử từ hai bên thành tàu phi hành vang lên:

“Đã tới địa phận của Học Viện Bàn Tay Thần, kính xin quý khách yên ổn chỗ ngồi, chuẩn bị hạ cánh”

Trên vị trí điều khiển, nhân viên phụ ngồi cạnh người lái chính cầm một cái micro và nói:

- Đây là tàu phi hành số HS330-C, xin phép được vào bến đỗ.

Một giọng điện tử vang lên:

“Đã xác định. Tàu phi hành HS330-C được phép vào bến công cộng số bốn”

Tàu phi hành chìm vào yên lặng. Những khách hàng chưa tới bao giờ thì đều cố gắng muốn thông qua các màn hình hai bên dây và ở trước mặt để quan sát xem học viện huyền thoại này có bộ dáng như thế nào. Những khách hàng đã tới đây một hay nhiều lần thì về mặt bình tĩnh tuy nhiên vẫn nhìn không được kích động trong lòng.

Khoảng hai phút sau về mặt của Lê cũng trở nên cực độ kinh ngạc. Đây là một quần thể kiến trúc gồm rất nhiều tòa tháp cao tầng, vây lấy một tòa nhà khổng lồ ở giữa. Mỗi tòa tháp lại như một mô hình trái đất thu nhỏ, có vườn cây, có công viên, có bể bơi, có các siêu thị nhà hàng...

Nhiều kiến trúc được thiết kế nhô hẳn ra khỏi tòa tháp, cảnh tượng thật hùng tráng. Vừa lách qua một tòa tháp khổng lồ ở rìa ngoài, giọng nói điện tử trên tàu phi hành lần nữa vang lên:

“Kính chào quý khách, các vị đã bước vào phạm vi quản lý của Học Viện Bàn Tay Thần. Tất cả các hoạt động ở đây đều được máy chủ BTT điều hành. Học viện bao gồm một trăm linh hai tòa tháp, chia làm năm vòng, hình ngũ giác, trong ngoài bao bọc lấy nhau. Ngoại trừ tòa tháp khổng lồ trung tâm chỉ có những người có quyền hành tối ới được vào thì năm tòa tháp vây lấy tòa trung tâm là tổng bộ của năm

ngành nghiên cứu của học viện. Năm ngành nghiên cứu lần lượt về cấu trúc gen cùng những liên quan của các lĩnh vực “con người”, “động vật” “thực vật” “dị gen” và “ứng dụng”. Thông tin cụ thể quý khách có thể tìm hiểu tại các thư viện công cộng và nội quy của học viện. Quý khách nào mới đến xin kiểm tra thông tin kỹ trên bảng điện tử ở bến đỗ xe. Khuyến cáo, không nên tới những khu vực được phân cấp khi cấp bậc của quý vị chưa đủ. Chúc quý khách một ngày tốt lành.”

8. Chương 8: Tòa Tháp Số 21

Trong lúc Lê còn đang suy nghĩ về những thông tin vừa nhận được, thì tàu phi hành đã thông qua một hành lang dài, qua hơn năm tòa tháp rồi tới một khu vực rộng lớn giữa vòng số bốn và vòng số năm. Tại đây có một bến đỗ xe khổng lồ gấp hơn mấy chục lần so với bến xe dưới thị trấn mà Lê chứng kiến. Hơn nữa bến đỗ xe rộng rãi này không chỉ có một tầng mà cao tới năm mươi tầng. Mặt bằng vô cùng rộng rãi đủ cho rất nhiều xe đáp. Thật khó tưởng tượng cả học viện có tới bốn trạm xe công cộng lớn như vậy thì lượng xe bay ra vào học viện mỗi ngày là bao nhiêu. Đó là chưa kể những xe bay của học viên cùng các nghiên cứu sư có bến xe riêng của mình. Cảnh tượng xe bay đủ các kiểu dáng bay tới bay lui nhộn nhịp thật khiến tâm trạng của người ta thêm hưng phấn.

Tàu phi hành được hệ thống máy chủ BTT tự động điều khiển, đưa vào một vị trí phía bắc của bến đỗ tầng thứ mười sáu. Hệ thống máy chủ BTT là hệ thống trí tuệ nhân tạo thông minh nhất hiện tại trên thế giới. Nó được các nhà lãnh đạo Việt Nam dùng một số ít tài liệu về gen của nhà khoa học Bàn Tay Thần để thuê những nhà khoa học giỏi nhất trên thế giới về để lập trình. Hơn nữa mỗi nhà khoa học chỉ được làm một bộ phận trong đó. Nghĩa là hiện tại, cho dù bất cứ hai ba nhà bác học nào liên hợp cũng khó lòng phá vỡ được hệ thống máy chủ BTT đó. Điều khiến các nhà khoa học khác phải ngả mũ là hệ thống này có được trang bị kỹ năng “học tập” tiên tiến nhất. Sau hai mươi năm, nó đủ thông minh để ngăn ngừa bất cứ tấn công nào. Có thể hoàn toàn điều khiển nó chỉ có năm vị phó viện trưởng chịu trách nhiệm năm hạng mục nghiên cứu tự nguyện hợp tác với nhau. Dĩ nhiên nghe nói còn một nhân vật khác có quyền hạn tối cao trong việc điều khiển BTT là nhà khoa học vô danh của Việt Nam.

Cửa tàu bật mở, Lê theo dòng hành khách từ từ bước ra. Mục tiêu mà Lê muốn tìm đầu tiên chính là các bảng thông tin điện tử. Tìm một địa điểm cao, đảo mắt nhìn quanh, rất nhanh Lê đã nhìn thấy mục tiêu của mình.

Giữa trung tâm bãi đậu xe mỗi tầng đều có năm dãy màn hình cảm ứng xếp thành hình ngũ giác đang lập lòe. Bên dưới mỗi một màn hình là một khối hình hộp được gọi là “hộp máy thông minh”. Loại hộp máy này là puter cải tiến, chức năng và tốc độ linh hoạt và mạnh mẽ hơn rất nhiều so với máy tính những năm 200x. Mỗi hộp máy thường thường chỉ có kích cỡ bằng một khối hình hộp to như quyển vở và độ dày chưa đầy ba mươi cm.

Bến đỗ xe rộng lớn, phải mất tới mười phút, Lê mới đi bộ từ vị trí đỗ xe phía bắc tới trung tâm tầng mười sáu. Chọn một màn hình cảm ứng không có người sử dụng, Lê nóng lòng muốn tìm hiểu các tin tức nơi mình đang đứng.

Ngón tay vừa chạm vào màn hình cảm ứng trong suốt hiện ra giữa khoảng không, một mô hình 3D toàn cảnh của Học Viện Bàn Tay Thần hiện ra với góc độ nhìn từ trên không trung xuống. Chỉ vào tòa tháp lớn nhất ở giữa trung tâm. Chỉ có một ít thông tin hiện ra trên màn hình: “Tòa tháp trung tâm học viện, chu vi ba mươi km, bao gồm một ngàn hai trăm tầng. Là tòa nhà tổng bộ, điều hành và quản lý mọi hoạt động của học viện. Chi tiết cụ thể: Chưa đủ quyền hành tìm hiểu... Cảnh báo, nếu tìm cách xâm nhập hoặc cố gắng tìm hiểu thông tin khi chưa đủ cấp bậc sẽ bị truy tố”

Biết mình chưa đủ cấp bậc để biết những thông tin chi tiết hơn, Lê cũng không phật lòng. Chỉ tay ra năm tòa tháp bao quanh ở vòng số một, ngoại trừ một số ít thông tin nhận được giống như tòa tháp trung tâm ra thì chẳng có gì thêm nữa. Xem chừng những người tham quan hay người mới đến chưa có cấp bậc gì thì tìm thông tin rất hạn chế.

Nhấn vào chiếc kính lúp ở góc phải dưới cùng màn hình, một giọng nói điện tử vang lên từ chiếc hộp máy phía dưới màn hình:

“Xin nhập thông tin cần tìm”

Không thấy bảng cái hiện lên, chắc là nhận lệnh bằng giọng nói. Lê lên tiếng:

- Thông tin tuyển sinh năm nay.

“Thông tin tuyển sinh năm 2100. Tổ chức vào đầu tháng chín và khai giảng vào ngày năm tháng chín. Trường có hai chế độ tuyển. Một là tham ra chế độ thi tuyển, và hai là tuyển sinh với tư cách là nghiên cứu sinh. Xin chọn hình thức tuyển sinh.”

Lê trầm ngâm, thi tuyển thì khỏi cần phải nói. Những người tham gia chỉ việc quét chứng minh thư nhân dân điện tử vào bất kỳ hệ thống máy nào trong khu vực học viện. Hệ thống máy chủ BTT sẽ tự động dựa theo số tuổi, thành tích học tập ở các trường dưới mà sắp xếp cho thi ngay và tại bất cứ chỗ nào có kết nối với hệ thống máy chủ BTT.

Nhiều người lầm tưởng nếu Học Viện Bàn Tay Thần cho thi theo phương pháp này rất có thể các thí sinh sẽ tìm cách ăn gian. Tuy nhiên điều này cũng đã được tính toán kỹ càng. Khi thí sinh thi, xung quanh người thi bao giờ cũng có một lớp từ trường bao quanh, khiến ọi thông tin liên lạc cùng máy móc hiện đại đều bị ảnh hưởng hoặc trực tiếp vô hiệu hóa. Ngoài kiến thức lấy ra từ trong đầu, thí sinh không còn biện pháp nào khác để ăn gian. Nếu hần vẫn đột nhập qua lớp từ trường quản lý đó... vậy chứng tỏ hần có thể lực lớn hoặc hần là thiên tài trong lĩnh vực máy móc, công nghệ. Nếu là dạng thiên tài, hần sẽ được tuyển thẳng, khỏi cần thi thố làm gì ất công. Bởi vì nếu thí sinh nắm giữ công nghệ đột phá qua tường lửa của hệ thống máy chủ BTT, hệ thống tiên tiến nhất trên thế giới được các nhà khoa học nổi tiếng nhất của toàn thế giới lập trình thì hần quả thật là quá mức “trâu bò” rồi.

Còn nếu hần là “con ông cháu cha” thuộc thế lực lớn thì hần cũng không cần mất công thi cử làm gì, trực tiếp nộp tiền và ra nhập trường với tư cách là một nghiên cứu sinh. Xã hội nào cũng có hai mặt, và Học Viện Bàn Tay Thần cũng không ngoại lệ. Có học viên chính quy và học viên... “đi cửa sau”. Nghiên cứu sinh chính là những học viên như thế. Bọn họ đều là người trong các thế lực lớn. Có nhiều tiền của, không cần phải tham dự các kỳ thi làm gì, trực tiếp “đập tiền” vào để hưởng đãi ngộ không chút thua kém gì với học viên chính quy. Học viện dùng số tiền khổng lồ này để phục vụ cho các hạng mục nghiên cứu, xây dựng cơ sở hạ tầng, và nhiều khoản phí để duy trì hoạt động khác.

Nhưng mà, đừng nhìn vào cụm từ “đi cửa sau” mà coi những nghiên cứu sinh là những tên nhà giàu chơi trội, những tên công tử, tiểu thư ham nghịch và bất tài. Bởi vì hầu hết những người trong số đó đều là những thiên tài tuyệt đỉnh được các thế lực trên thế giới thu nhận và đào tạo để gửi tới học kiến thức tại học viện. Khi ra trường, bọn họ sẽ là những nhà khoa học chủ chốt của các quốc gia, hay thế lực đã cử họ đi.

Đương nhiên, cũng có một số ít là các công tử, tiểu thư, con nhà quan chức, hay đại doanh nhân, muốn khi ra trường khoác lên mình cái bằng đầy danh tiếng của Học Viện Bàn Tay Thần. Tình huống này thì xã hội nào cũng không thể tránh khỏi.

Đây là những tin tức ngầm lưu thông trên mạng internet mà Lê tìm hiểu được. Còn những thông tin cụ thể về việc tham gia và đăng ký như thế nào thì hần còn chưa biết. Nhẹ giọng Lê chọn hạng mục nghiên cứu sinh. Dù sao thì quãng thời gian qua của hần cũng đều dành cho niềm đam mê xe bay và những đường đua khốc liệt của hần, làm gì có lúc nào hần nghiên cứu môn sinh học bao giờ. Có đi chăng nữa cũng chỉ là những kiến thức phổ thông được học trong trường mà thôi. Mặc dù có chút kết quả tốt những Lê cũng chưa tự phụ tới mức nghĩ mình có khả năng thi đỗ Học Viện Bàn Tay Thần một cách chính quy.

Lê vừa chọn, giọng điện tử lần nữa vang lên:

“Người đăng ký làm nghiên cứu sinh không kể độ tuổi, chỉ cần mức độ “tinh thần bình tĩnh” ở mức trung bình liền có thể tham gia. Học phí mỗi năm là một tỉ HC. Việc chỗ ở, ăn uống, tài liệu nghiên cứu, quyền sử dụng thiết bị... được tính cả vào trong học phí.”

Mặc dù đã chuẩn bị trước, nhưng khi nghe nói tới mức học phí, Lê vẫn không khỏi giật mình cái thót. Đây

là cái mức học phí khổng lồ tới cỡ nào nha. Có bán cả cái bãi rác thải điện tử cộng với người của bảy thôn cũng không gom đủ cho hần học ba năm. Trên mạng có lưu truyền một câu nói, “muốn đi qua Học Viện Bàn Tay Thần thì phải dùng tiền mà đắp thành đường” quả nhiên không có sai. Lê thầm cười khổ, số tiền mình mang tới chỉ đủ cho hai năm. Sau hai năm, hần phải tham gia vào các chặng đua tử thần hoặc kiếm công việc nào có thu nhập cực cao thì mới có khả năng học tiếp.

Giọng điện tử vẫn vang lên đều đều:

“Đăng ký làm nghiên cứu sinh được tiến hành tại tòa tháp số hai mươi một khu tây nam học viện. Số tiền có thể đóng từng năm một hoặc đóng nhiều năm cùng lúc. Sau khi đóng tiền, người đăng ký sẽ trực tiếp trở thành nghiên cứu sinh, được cấp phát thẻ học viên và sắp xếp chỗ ở cũng như thời khóa biểu.”

Bước tới khu vực xe bay công cộng lưu hành trong nội bộ học viện tại phía nam bến đỗ, chọn một chiếc xe đang chuẩn bị khởi hành Lê không khỏi nhíu mày. Xem ra cần phải tự sắm lấy một chiếc xe bay cho riêng mình. Chứ cứ chạy lòng vòng đón xe công cộng như vậy quả là rất bất tiện.

Xe bay công cộng lưu thông trong học viện đều có hình dáng tương tự như xe bus những năm 200x. Nếu chọn tòa tháp trung tâm học viện là tâm và cũng là vòng tháp số một, thì năm tòa tổng bộ bao quanh được gọi là vòng tháp số hai, tiếp đó mười tòa tháp khổng lồ sau tòa tháp kia được gọi là vòng số ba, vòng tháp số ba có ba mươi tòa tháp gọi là vòng tháp số bốn, năm mươi tòa tháp cao chọc trời còn lại nằm ở vòng số năm.

Rất nhanh, Lê tới được tòa tháp số hai mươi một, nằm trong vòng số bốn trong số năm vòng tòa tháp bao quanh. Dưới đại sảnh ở tầng một của tòa tháp có rất nhiều người đi lại, hoạt động. Có người hỏi hã, có người trầm tư, cũng có người ngơ ngác tản bộ giống như lần đầu tới nơi này. Quan sát một hồi, Lê chọn đại một hộp máy chưa có người sử dụng ở gần vị trí trung tâm đại sảnh, và dùng thẻ chứng minh thư nhân dân điện tử quét qua một cái khe bên trên hộp máy. Một màn hình điện tử trong suốt bật nổi lơ lửng trên không trung. Đồng thời từ chiếc loa trên hộp máy phát ra giọng nói điện tử:

“Xin chọn hạng mục cần thực hiện”

Nhìn lên màn hình cảm ứng, Lê thấy một loạt menu được hiển thị. Như tuyển sinh, thi cử, nghiên cứu, nhiệm vụ, đăng ký, kiểm tra thông tin...v.v. Tuy nhiên ngoại trừ hạng mục đăng ký và kiểm tra thông tin còn sáng thì những hạng mục khác đều bị làm mờ.

9. Chương 9: Dị Gen

Đưa tay nhấn vào nút đăng ký, rồi tiếp tục chọn hạng mục đăng ký ra nhập học viện với tư cách là nghiên cứu sinh. Tiếp đó màn hình lại hiển thị năm hạng mục nghiên cứu trọng điểm của học viện là nghiên cứu về gen con người, nghiên cứu về gen động vật, nghiên cứu thực vật, nghiên cứu về dị gen, nghiên cứu về ứng dụng của ngành sinh học trong cuộc sống. Mỗi một hạng mục nghiên cứu đều được mô tả kỹ càng, chi tiết từ đặc trưng tới công việc cần nghiên cứu...Dưới cùng là dòng chú thích: “Mặc dù đã chọn hạng mục nghiên cứu chủ yếu, tuy nhiên vẫn có thể dựa vào mức độ ưu tiên để học thêm hạng mục khác.

Thực tế là sau gần hai mươi năm, hạng mục gen con người và dị gen đã bị xếp vào danh sách đen của nhiều học viện trước khi ra nhập học viện. Bởi vì nghiên cứu những ngành này mặc dù nhìn bề ngoài trông tưởng như phong quang vô hạn tuy nhiên đều là những khúc bánh làm bằng nhựa, đẹp mà khó gặm. Hạng mục dị gen thì khỏi nói, nó thuộc ngành nghiên cứu những gen kỳ dị hiếm có hay những đột biến mang tính chuyển đổi hoàn toàn so với bản thể. Cái chính là những nghiên cứu ở hạng mục này rất khó tìm ra ứng dụng của nó vào cuộc sống hiện tại, cho nên số học viên lần nghiên cứu sinh của hạng mục này ngày một ít đi. Và hiện tại thì tòa tháp nghiên cứu dị gen đã bị xếp xuống vị trí cuối cùng trong số năm tòa tháp tổng bộ.

Hạng mục nghiên cứu về gen của con người vẫn là hạng mục đứng thứ nhất. Tuy nhiên tính từ khi những tài liệu mà nhà bác học Bàn Tay Thần công bố cho tới nay, vẫn chưa ai có thể đột phá nghiên cứu thêm một bước mới, mọi việc vẫn dậm chân tại chỗ và hạng mục này cũng bị coi là hạng mục khó khăn và nhiều cạnh tranh khốc liệt. Những học viên hay nghiên cứu sinh tham gia đều là những tuyệt thế thiên tài trong lĩnh vực sinh học. Bởi thế việc một học sinh có chút thiên phú nhưng vẫn không theo được là chuyện bình thường.

Những lời đồn thổi mang chút quy tắc ngầm này trên mạng internet Lê cũng đã tìm hiểu qua. Tuy nhiên với trình độ y học tiên tiến bậc nhất như hiện nay cũng không có cách chữa khỏi hoàn toàn căn bệnh của em gái thì hai hạng mục này hiển nhiên là những đối thủ Lê phải khiêu chiến mà không phải là trốn tránh.

Không cần suy nghĩ nhiều, Lê chọn ngay hạng mục đăng ký chính là nghiên cứu về gen con người và hạng mục phụ là nghiên cứu dị gen. Giọng điện tử của hệ thống BTT lại vang lên:

“Xin đóng tiền học phí”.

Lê bật cười, quả nhiên là máy móc, làm việc rất trực tiếp. Lấy từ trong túi ra thẻ tín dụng, Lê cắm nó ở khe cắm bên cạnh khe cắm chứng minh thư nhân dân điện tử. Chọn đóng tiền hai năm đầu, hai tỉ HC lập tức bị trừ khỏi thẻ tín dụng.

Thông tin và mã số nghiên cứu sinh của Lê cũng được cập nhật nhanh chóng. Thời khóa biểu và phòng ở được hiển thị rõ ràng trên màn hình. Màn hình hiển thị dòng chữ “Xin chờ ít phút”. Rồi sau một vài nhịp thở, từ khe cắm số ba bật lên một tấm thẻ điện tử có in hình của Lê, cùng các thông tin liên quan. Bắt mắt nhất là dòng chữ, nghiên cứu sinh nổi bật trên đầu thẻ, cùng dòng chữ quyền ưu tiên: “cấp 8”.

Quan sát tấm thẻ hồi lâu, Lê đặt nó vào khe cắm có chốt khóa trên dây lưng như các thẻ quan trọng khác. Lê biết sau này mọi hoạt động trong học viện chắc chắn phải dùng nó rồi, cho nên phải giữ cẩn thận. Nghiên cứu sinh mới vào đã có quyền hạn ưu tiên cấp tám vậy chắc cấp chín, cấp mười là dành cho các công nhân vệ sinh hoặc lao động phục vụ cho học viện rồi.

Đưa mắt nhìn quanh, rất mau chóng Lê tìm ra được hai hàng thang máy ở cánh trái và cánh phải ở giữa tòa tháp số hai mươi một. Mỗi hàng là năm mươi chiếc thang máy. Tuy nhiên thực tế rất ít thang máy hoạt động, bởi vì tòa tháp này mặc dù là tòa số hai mươi một, tuy nhiên cũng cực kỳ khổng lồ. Muốn đi bộ từ phòng ngoài rìa tới trung tâm tòa tháp để đi thang máy cũng là một công việc khá vất vả, ước chừng với tốc độ bình thường cũng phải mất năm tới mười phút. Hơn nữa mỗi tầng hầu hết đều bố trí đầy đủ không gian hoạt động, muốn đi ra ngoài lại dùng xe bay ở bãi đậu xe mỗi tầng, cho nên mặc dù số lượng người cư trú ở mỗi tòa tháp là rất lớn nhưng thang máy lại không bao giờ bị tắc nghẽn.

“Theo thời khóa biểu thì học viện sẽ bắt đầu khai giảng vào mùng năm. Từ hiện tại tới khi đó còn tới năm ngày, chắc phải lượn xung quan và lắp ráp lấy một chiếc xe bay”

Vừa lẩm bẩm vừa rảo bước tới thang máy bên hành lang cánh phải. Ký túc xá của Lê được xếp ở tầng số ba mươi. Điều kiện của học viện rất tốt, mỗi học viên lần nghiên cứu sinh đều được sắp xếp một phòng riêng, có đầy đủ nội thất, tiện nghi như một căn biệt thự. Dù tính tình bình tĩnh như Lê khi vào trong phòng cũng nhin không được sờ sờ, mó mó, lạ lẫm tìm hiểu một phen. Sau một thời gian tìm hiểu từ máy “tẩy trần” tự động cho tới phòng kết nối không gian nội bộ ảo... Lê lăn ra ngủ, miệng còn lẩm bẩm. “Đúng là nhà quê lên tỉnh, cái gì cũng lạ lẫm. Mặc kệ nó, ngủ đã, mọi việc mai hẵng tính.”

Sáng ngày hôm sau, nhảy vào bể bơi một vòng, Lê mới thoải mái bỏ ra thay quần áo. Mặc dù có máy tẩy trần có thể quét sạch mọi bụi bẩn cả trên quần áo lẫn thân thể do một công ty ở Hoa Kỳ nghiên cứu ra. Tuy nhiên buổi sáng dậy mà ngâm mình dưới nước quả nhiên là không tệ chút nào. Tới bên tường phòng, bàn tay khẽ xoa, một màn hình cảm ứng rộng nổi lên sát mặt tường. Chọn menu thực đơn sáng, một loạt các món ăn được liệt kê. Mỗi món đều vô cùng hấp dẫn. Chọn đại mấy món cảm giác thích hợp với mình. Thức ăn nhanh chóng thông qua một hành lang nối liền với khu vực nhà bếp đưa tới

Mặc dù hiện tại lương thực không còn là vấn đề mà mọi người dân trên thế giới phải quan tâm. Tuy nhiên ý thức không để lãng phí lương thực đều được giáo dục từ nhỏ cho nên dù liệt kê nhiều món thức ăn như vậy, cũng ít có ai gọi quá mức mình có thể ăn. Mà Lê từ nhỏ đã sinh hoạt nghèo khó lại càng trân trọng thức ăn hơn nhiều người khác.

Sau khi ăn xong và nghỉ ngơi, Lê bắt xe bay công cộng và bay xuống thành phố Đà Lạt. Thành phố trước kia là vương quốc của các loài hoa, nay lại càng thêm rực rỡ và sầm uất. Chọn đại một xưởng sửa chữa trên đường nhỏ góc tây bắc thành phố, Lê liên hệ trực tiếp với ông chủ xưởng và đưa ra yêu cầu của mình.

Nghe Lê nói muốn tự tay lắp ráp một chiếc xe bay, khóe miệng ông chủ xưởng mấp mấp bất giác cong lên, cơ mặt khẽ giật giật. Dù sao việc này cũng giống như một đứa trẻ vào và bô bô nói mình đã tốt nghiệp và có tấm bằng đại học. Quả thực có chút dọa người. Tuy nhiên là người dày dặn kinh nghiệm, ông cũng

không nói ra những lời đả kích giống người khác mà chỉ hứa cung cấp các phụ tùng, dụng cụ đầy đủ. Tuy nhiên ông ta và nhân viên của xưởng sẽ không chịu bất cứ trách nhiệm nào nếu Lê không lắp ra nổi xe của mình. Đồng thời, những đồ Lê đã sử dụng sẽ được tính tiền dù Lê có lắp nó vào xe của mình hay không. Do vậy yêu cầu Lê phải lựa chọn linh kiện cho phù hợp.

Lê nghe xong liền đồng ý. Mọi nhân viên trong xưởng đều như tìm được niềm vui mới lạ sau những giờ làm buồn tẻ đều quay lại mắt to mắt nhỏ nhìn. Thỉnh thoảng đám nhân viên còn nhỏ giọng bàn luận, đại khái là đều tin tưởng Lê là một tên công tử bột thích chơi chọi, nghĩ việc lắp ráp một chiếc xe bay cứ như lắp một con xe hơi những năm 200x. Lát nữa phá tung tóe rồi biết sự thật luôn phũ phàng lại chẳng phải xin bọn họ lắp hoàn thiện cho con khác đây à.

Đúng là sự thật luôn phũ phàng, nhưng không phải với Lê mà là với nhóm người làm tại xưởng sửa chữa xe bay. Dưới con mắt tròn xoe của đám nhân viên cùng ông chủ xưởng, xe bay mô phỏng chiếc Stiletto với hình dáng và những đường cong mê người được lắp hoàn thiện. Nhìn bề ngoài, chiếc xe có hai bánh rộng vành đồ sộ, có chỗ để chân xòe ra như hai cái cánh của một phi thuyền. Tay lái cong cong và thiết kế dưới góc độ dễ điều khiển nhất. Hơn thế nữa, Lê không sử dụng động cơ bình thường mà dùng hẳn hai động cơ LX33FF cực mạnh cùng hộp bảo vệ dựa theo kết cấu thiên thạch MF320, một kết cấu khá tiên tiến và mạnh mẽ, ngăn cản được đại đa số các công kích tiên tiến. Với động cơ khỏe khoắn như vậy, Lê trang bị cho xe của mình mười hai trụ phóng năng lượng KL300mm được gắn phía sau, và dưới gầm của xe.

Không để ý tới đám người đang cực độ kinh ngạc nhìn mình, Lê leo lên và nhập mã số vân tay cùng vân mắt vào hệ thống điều khiển. Nhận ra con chip điều khiển cũng không phải là thiết bị thông minh nhất hiện nay, tâm lý hụt hẫng của mọi người trong xưởng thoáng được thả lỏng. Với tốc độ lắp ráp cùng điều khiển các máy móc phụ trợ đạt tới đỉnh cao như vậy, nếu còn chọn được con chip thông minh và tiện lợi thì quả thực là không có thiên lý.

Bất quá mọi người còn chưa thả lỏng được bao lâu, bởi vì họ phát hiện ra tên tuổi trẻ trước mắt không phải là không biết phân biệt con chip nào thông minh, con chip nào tiện lợi, mà hẳn thực tế không cần nhiều tới chức năng của bọn chúng. Chỉ thấy sau khi nạp đầy đủ dữ liệu mã khóa cho hệ thống điều khiển thông minh, Lê miết tay ga cảm ứng khiến động cơ gầm rú, mười hai trụ phóng năng lượng đồng thời phun ra lực đẩy mạnh mẽ. Chiếc xe bắn vút đi như một mũi tên rời khỏi cung, vọt qua đầu đám nhân viên làm tóc của bọn họ bị cuồng phong làm cho rối mù. Ông chủ xưởng chỉ kêu ú ớ mấy tiếng, không kịp quát dừng lại thì Lê đã vọt tới góc bức tường của xưởng sửa chữa.

Mọi người hốt hoảng, có một số người còn không dám quay đầu lại nhìn. Ngay cả từ trường bảo vệ cũng lười bật thì với tốc độ này nếu va chạm, nhất định cả người lẫn xe sẽ thành một đồng sắt thiet lẫn lộn. Trong lúc mọi người tưởng hẳn bị va đập xong rồi thì tất cả hai động cơ chính và phụ của xe bay đột ngột tắt ngấm. Đồng thời Lê cũng bóp đầu xe khiến cho hai bánh bản rộng như nhảy phốc, dè lên bức tường. Hai động cơ lại bật, mười hai trụ phóng trong một phần vạn giây lại phun ra lực đẩy mạnh mẽ khiến chiếc xe đang nằm nghiêng vẫn bị đẩy lia qua sát trên nóc đầu mọi người, vọt sang bức tường đối diện. Khi gần sát tường, hai trong số mười hai trụ phóng đột ngột xoay đổi hướng, giống như ánh mắt của con tắc kè có thể tự do quay trong một phạm vi lớn. Hai trụ thay đổi hướng rồi phun ra năng lượng đồng nghĩa với việc chiếc xe thay đổi hướng. Chiếc xe nhanh chóng xoay nửa vòng rồi đập lên tường, rồi lại lợi dụng sức đẩy, bắn vọt sang phía đối diện lần nữa, liên tiếp xoay với tốc độ cao, xoay đổi hướng được thực hiện trong phạm vi hẹp, lần cuối, hẳn còn không thêm đổi hướng cho bánh xe tiếp xúc với tường mà đột ngột bật từ trường bảo vệ rồi cả người lẫn xe vuông góc va chạm mạnh với bức tường kiên cố, bật ra, rồi cứ nghiêng xe như vậy mà chạy tà tà xuống mặt xưởng.

Trong lúc đám nhân viên còn tròn mắt không dám tin tưởng thì ông chủ xưởng với định lực cao hơn đã thoát khỏi cơn chấn kinh:

- Thật thần kỳ. Cậu nhóc, làm thế nào cậu làm được. Làm thế nào động cơ đang hoạt động đột nhiên tắt ngấm với thời gian ngắn như thế, làm thế nào cả động cơ phụ lẫn động cơ chính đều hoạt động song song với nhau, không phải chúng chỉ có một công ra mười hai trụ phóng sao?... còn còn.. nữa...

10. Chương 11: Nguy Cơ

Phía trước đĩa bay chính là tòa tháp số tám mươi hai, và chỉ không đầy ba giây nữa gà còm và chiếc xe bay của hắn sẽ lao thẳng vào tòa nhà đó khiến hắn còn chưa kịp vui niềm vui sống sót thì đã phải toát mồ hôi ối nguy sắp tới.

Cũng may tên này cũng là một trong những thành viên trong hội đua xe. Lúc trước mặc dù bị khí thể hung hăng của Lê dọa làm cho luống cuống, hơn nữa lại kẹt ở giữa hai xe của đồng đội, không biết biến hướng thế nào mà tránh. Hiện tại hắn cũng mặc xác cái tên lái mô tô đang nhõn nhõn trên cánh của mình có trụ vững được hay không, lập tức kéo bánh lái cho chiếc đĩa bay thay đổi hướng, lượn một vòng cung tuyệt đẹp lên trên, dựa sát theo bề mặt tháp mà lên.

May hơn cho hắn là chỗ này không phải khu vực bãi đỗ xe hay khu vườn... nhô ra khỏi tòa tháp, nếu không dù có lượn đẹp cách mấy, hắn cũng đâm vào những vật cản kia mà thôi. Tòa tháp chia vành đai bao bọc thành những đường cung. Và không phải đường vòng cung nào cũng được phép xây dựng vườn tự nhiên hay bãi đỗ xe cũng như các công trình khác. Mà dựa vào kết cấu quy định thì cứ cách hai đường vòng cung mới được phép xây những khối kết cấu nhô ra ngoài. Cho nên thoát nhìn từ xa, những tòa tháp tựa như những mũi khoan có các rãnh chọc thẳng lên bầu trời.

Gà còm run rẩy cho xe đậu lên một bãi đỗ xe ở tòa nhà số tám mươi hai. Không lâu sau, nhóm người Hùng trọc và Phong lão đại cũng đã bay tới. Cả đám trực tiếp đứng nhìn Lê như nhìn một sinh vật ngoài hành tinh, vừa tò mò lại vừa sợ hãi. Cứ như thể bất cứ lúc nào Lê cũng há chiếc miệng khổng lồ ra và ngoạm cho chúng một ngoạm, cả đám tiêu tùng...

Quan sát một hồi, cuối cùng Lê cũng lên tiếng:

- Bọn bay chọn sai người để đùa rồi. Nếu lần nữa còn tiếp diễn, tao không ngại ột hai đũa về châu ông bà ông vải.

Nhìn bộ mặt nghiêm túc của Lê, không ai nghĩ là hắn nói đùa. Không chừng lần sau, hắn sẽ chế tạo ra một vụ tai nạn xe không chừng.

Phong lão đại ngồi trên chiếc xe bay hình con robot cười khở nói:

- Hiểu lầm.... hiểu lầm....

Lê cũng không đợi hắn nói hết đã cho SSS phóng đi, để lại sau lưng cả đám ngẩn người, tay đã giơ giữa lưng chừng cũng không kịp mở lời.

Nhìn theo bóng dáng Lê mất hút, cả đám quay sang nhìn Phong lão đại. Hắn đang định cất tiếng thì chuông đồng hồ thông tin đeo trên tay phải chợt rung lên. Ánh mắt đảo qua theo một quỹ tích hình chữ “Z”. Từ trên chiếc điện thoại, một màn hình cảm ứng bật ra giữa không trung, hiển thị một khuôn mặt thanh niên với chiếc dây chuyền nối mũi và tai bởi hai lỗ khuyên cùng mái tóc màu bạch kim cực kỳ nổi bật.

Hai ngón tay phải khẽ tách, màn hình cảm ứng trở nên rộng lớn hơn. Âm thanh cũng vang ra xung quanh mọi người đều có thể nghe thấy chứ không phải truyền thành dòng chỉ vào tai của Phong lão đại.

“Hắc! Đội đua xe “mạt hạng” của Học Viện Bàn Tay Thần. Thế nào, đã đủ tiền trả cho tao chưa? Tao thông báo lần cuối, nếu còn không trả, ngày mai mỗi đũa sẽ cụt một ngón tay. Ngày kia không trả, ngón tiếp theo sẽ ra đi. Ha ha... không biết cảnh những thiên tài đua xe của học viện lớn mà không có tay thì cảm giác thật sướng khoái thế nào đây?... Đừng có dằn mặt nhìn tao như vậy, luật làm ăn, chính là luật làm ăn đó...chúng mày hiểu không? Có vay có trả, thuận mua vừa bán, và đừng có lòi mảy cái hoàn cảnh đáng thương của chúng mày ra dọa tao... Nên nhớ, ngày mai phải gom đủ tiền.. nếu không chúng mày biết rồi đấy.”

Màn hình vụt tắt, mọi người trong đội đua xe đều ử rử. Bất quá mọi việc của bọn hắn đối với Lê mà nói không có chút nào ảnh hưởng. Đưa SSS về bãi đậu xe của ký túc xá. Ăn trưa và nghỉ ngơi, chiều lên thư viện tìm đọc thêm thông tin. Liên tiếp mấy ngày liền Lê có mặt thường xuyên tại thư viện công cộng của học viện khiến các nhân viên ở đây đều biết tới hắn như một tên “mọt thông tin”, suốt cả ngày ôm lấy màn hình cảm ứng mà không biết chán.

.....

Biển đông Việt Nam, hiện tại đã bị biến trở thành một vùng biển công cộng. Từ đầu những năm 200x, Trung Quốc đã thản nhiên tuyên bố chủ quyền ở hầu hết phạm vi biển đông. Bọn họ dùng chiến thuật vừa dùng sức ép quân sự, đe dọa các tàu đánh cá và các tàu tìm kiếm, khai thác mỏ của Việt Nam. Mặt khác trên trường quốc tế, bọn họ cũng tung ra một loạt sách báo khẳng khái nói rằng Việt Nam đã chiếm biển của bọn họ.

Cuộc chiến trên biển tưởng chừng sẽ kết thúc khi lần lượt từ Philipin rồi tới Việt Nam đưa ra các chứng cứ xác thực rằng bọn họ có chủ quyền tại vùng biển này, và Trung Quốc chỉ là một tên vừa ăn cắp vừa la làng chính hiệu. Nhưng đột biến lại xảy ra, khi các ông lớn của Trung Quốc đã bí mật tiếp xúc với cơ quan cấp cao của cả Nga lẫn Mỹ. Cũng không biết mấy nước lớn thỏa thuận thế nào, nhưng bọn họ đã đi tới thống nhất biến vùng biển của Việt Nam và Philipin thành vùng biển công cộng. Có nghĩa là cho dù Việt Nam có hò hét cỡ nào thì bọn họ cũng chỉ coi như một chú thỏ con trước một con sư tử. Dù có lo chơi thế nào cũng chỉ làm trò cười mà thôi.

Các nước tuyên bố không can thiệp vào sự việc biển đông giữa Việt Nam và Trung Quốc, tuy nhiên trong thực tế, bọn họ đã ngầm chia nhau vùng biển màu mỡ và có vị trí chiến lược cả về mặt quân sự lẫn kinh tế này. Tàu đánh cá và các tàu thuyền khác của Việt Nam luôn bị xua đuổi như đuổi tà trên biển cả thập kỷ qua, tình hình càng lúc càng tồi tệ. Tuy nhiên cơ quan cấp cao các nước vẫn rất ăn ý giữ gìn sự “lãng nhàng” như vậy.

Tại một tọa độ bí ẩn giữa quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa, một cơ sở ngầm vô cùng quy mô nằm sâu dưới đáy biển. Cơ sở ngầm như một chiếc đĩa bay khổng lồ bao trùm cả một vùng biển rộng lớn và được nguy trang bằng lớp cát, lớp đá ở bên trên.

Vuông theo một góc chín mươi độ từ mặt biển chạy xuống tới đáy, xuyên tiếp qua lớp cát đá dày cùng nhiều phòng ốc, tường thép cứng rắn, lọt vào đại sảnh trung tâm của cơ sở. Trước một màn hình cảm ứng lớn như sân bóng rổ một người đàn ông trung niên mặc hoa phục đứng chấp hai tay sau lưng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào một góc nhỏ trên màn hình. Bên cạnh hắn, một nam tử vận đồ âu phục đứng cúi đầu. Nếu Lê ở đây nhất định sẽ cực kỳ kinh ngạc phát hiện ra nam tử này có khuôn mặt cực kỳ giống tên điều khiển chiếc phi thuyền hình tam giác GX55C trong đường đua tử thần số ba.

Trên màn hình đang liên tiếp hiển thị các hình ảnh về Học Viện Bàn Tay Thần. Hình ảnh được mô hình hóa 3D cho nên cực kỳ dễ quan sát. Mỗi một hình ảnh hiện ra, lại có một chú thích cực kỳ tỉ mỉ. “Giáo sư X11 đã tăng cấp độ ưu tiên của mình lên cấp hai, người này rất có khả năng sẽ tiếp xúc với hệ thống BTT chính trong thời gian tới, đề nghị mua chuộc hắn”. “ Học viên mang mã số SPY233 của chúng ta đã lọt vào danh sách đặc biệt ưu tiên đào tạo. Cho tới giờ, bọn họ vẫn đinh ninh SPY233 là người gốc Việt.”. “Kỹ thuật gen tại tòa tháp số một đã được phá giải và chúng ta đã được tập tài liệu về nó. Chúng ta hoàn toàn có thể biến một người giả thành một trẻ em để trẻ hóa gen. Chỉ có một nhược điểm duy nhất là khi người được trẻ hóa gen sẽ bị mất trí nhớ. Nếu dùng công nghệ lưu trữ ký ức thì để khôi phục lại trí nhớ trước khi trẻ hóa gen cũng phải mất mười tới hai mươi năm, đủ để đứa trẻ đó trưởng thành...”

Màn hình cảm ứng lớn vẫn tiếp tục hiển thị các hình ảnh cùng thông tin. Người trung niên mặc hoa phục đột ngột quay sang người thanh niên trẻ mặc âu phục nói:

- Đã có tin tức chính xác về cái chết của A Kiệt chưa?

- Thưa cha, ngay khi Kiệt đệ tử nạn, chúng con đã nhận được thông tin và lập tức tới đường đua. Tuy nhiên đối phương cũng là một tay khá tinh minh, hắn chỉ lấy biệt danh, thay đổi khuôn mặt và đi ngay khi nhận được giải thưởng...

- Hừ! Chỉ có mấy thông tin vô dụng vậy sao?

- Dạ! Chúng con đã xâm nhập vào hệ thống máy chủ của đường đua, và phát hiện ra một số đầu mối. Một dẫn tới một tên công tử con cán bộ quốc hội ở Hà Thành. Một dẫn tới một tay đua trẻ tuổi ở thành phố Hồ Chí Minh. Một dẫn tới bãi rác điện tử phía bắc Việt Nam. Mặc dù trường hợp số ba chỉ là do bọn họ nhập một số lượng lớn thiết bị hỏng của xe bay, nhưng cũng không thể loại trừ.

- Được rồi. Ta chỉ cần kết quả. Mau chóng bắt kẻ hãm hại đệ đệ song sinh của con về đền tội. Những việc khác con tự lo liệu.
 - Vâng thưa cha...
 - Muội muội con dạo này sao rồi?
 - Dạ! Nó vẫn hiếu động nghịch ngợm. Con đã ngăn cản tuy nhiên nó đã tự thôi miên mình thành một thực nữ rồi trà trộn vào Học Viện Bàn Tay Thần rồi.
 - Con nhỏ này thật không lúc nào để ta yên ổn. Con hãy lưu ý tới nó. Mấy lão già trong nước lúc này khá lực đực, rất có thể bọn chúng dùng nó để uy hiếp cha.
 - Dạ! Con sẽ lưu ý...
- Trầm ngâm hồi lâu, người trung niên lần nữa lên tiếng:
- Bên cơ sở Mỹ quốc có động tĩnh gì không?
 - Dạ! Bọn họ bắt đầu triển khai kế hoạch ngầm tiếp xúc với giới lãnh đạo của Việt Nam. Bọn họ muốn độc chiếm kỹ thuật gen cuối cùng trong BTT. Đổi lại, bọn họ sẽ hứa đứng ra bảo lãnh cho Việt Nam chiếm lại biển đông. Ha ha! Một đám ấu trĩ và ngu ngốc. Cho tới giờ bọn chúng còn không biết một kỹ sư lắp đặt BTT của chúng đã bị ta mua chuộc, lắp một “cổng hậu” vào hệ thống BTT. Mọi thông tin đã bị chúng ta lấy được từ lâu.
 - Hừ! Những việc như vậy không nên nói ra miệng, kể cả trong suy nghĩ cũng hạn chế đề cập tới. Núi cao còn có núi cao hơn. Con có dám khẳng định hơn vạn nhận viên ở đây tuyệt đối không có người của thế lực khác không? Ta không muốn con phạm sai lầm như vậy lần nữa.
 - Dạ! Con biết sai rồi thưa cha.

11. Chương 12: Buổi Khai Giảng Lãng Xẹt

- Được rồi. Nếu bọn chúng muốn hợp tác chúng ta sẽ cho chúng một kinh hỉ. Triển khai kế hoạch DestroyZ.
- Người thanh niên mặc âu phục nghe vậy giật mình cái thót kinh ngạc hỏi lại:
- Thưa cha! Như vậy có quá mạo hiểm? Chúng ta rất có thể sẽ là công địch của toàn thế giới.
 - Không! Ai dám nói chúng ta thi triển DestroyZ chứ? Người bấm nút cuối cùng là mấy lão già trong nước kia.
- Người thanh niên bình tĩnh:
- Cha thật lợi hại, liệu việc như thần. Gia cát tái sinh cũng chỉ như vậy mà thôi.
 - Bớt vuốt mông ngựa đi. Lập tức triển khai kế hoạch đó cho cha.
 - Dạ thưa cha...

.....

Học Viện Bàn Tay Thần , ngày khai giảng rồi cũng tới, vừa tới tòa tháp khổng lồ số năm Lê đã bị quang cảnh trưng bày ở đại sảnh tầng một làm choáng ngợp. Đây là vô số kết cấu gen được hình ảnh ba chiều mô phỏng. đủ các loại màu sắc, kết cấu phức tạp xếp thành những hàng dài. Bên dưới có một màn hình cảm ứng vừa bằng một quyển sách. Chỉ cần lướt nhẹ ngón tay lên liền có thể xem những chú thích khá chi tiết về từng kết cấu dị gen.

“Đột biến gen khoai lang cấp chín. Qua chín lần đột biến, khoai lang có khả năng phát sáng và tự động di chuyển vị trí với tốc độ chậm 8m/h. Tuy nhiên mọi phản ứng vẫn chỉ dưới dạng bản năng như cây mimosa, chưa có hệ thần kinh chính thức...”

“Đột biến gen bàn chân phải khổng lồ. Loại gen này khiến cước lực của con người tăng lên gấp đôi thậm chí gấp ba, nhưng hậu quả sẽ làm giảm tuổi thọ”.

“Dị gen từ khuẩn AFBBC thường gặp tại đầm lầy ngập mặn. Loại khuẩn có khả năng tinh lọc muối trong nước và biến chúng thành thạch khối lắng đọng xuống đáy vật chứa. Vi khuẩn này rất có ứng dụng thực tế áp dụng cho tàu thuyền, hoặc các cơ sở hạ tầng ngoài biển và hải đảo. Kết cấu cụ thể của nó là một dây tam kết song song...xvx...”

Đọc một hồi hoa mày chóng mặt, Lê biết hẳn dù lúc này có chăm chú tới mấy cũng không tiếp thu được những thông tin khoa học khó hiểu này.

Trước đó Lê đã tới tham dự lễ khai giảng ở tòa tháp số một, tổng bộ nghiên cứu gen của con người. Cũng không biết do quá nhiều người đăng ký nghiên cứu sinh hay bởi một nguyên do nào khác mà Lê chỉ nhận được một dây mật mã để mở tập tài liệu, cùng một đề tài bắt buộc: “Nghiên cứu tổng quan về cơ thể con người. Hạn nộp thuyết trình: 05/12/2100”. Tiếp đó là bị tổng cổ ra ngoài, thậm chí còn không biết giáo sư phụ trách mình là ai ngoài một dãy số ID.

Hiện tại tới tòa tháp dị gen, quang cảnh mặc dù đồ sộ nhưng vắng vẻ đến mức rợn người. Cảm giác tựa như lạc vào một thành phố chết, mặc dù thành phố này có sạch sẽ hơn chút.

Loanh quanh một hồi, vẫn không nhận được hướng dẫn nghiên cứu, Lê bước lên tầng hai, rồi tầng ba, tầng bốn.... Toàn bộ các đại sảnh ở bốn tầng đầu đều là trưng bày những dị gen, ngoài ra không có lấy một bóng người nào. Xem ra năm nay nghiên cứu sinh đăng ký vào hạng mục dị gen cũng cực kỳ ít ỏi. Nếu không cho dù đã bị đuổi đi nhanh chóng như bốn hạng mục nghiên cứu trước thì giờ cũng phải có lác đác mấy người chứ.

May mắn, lên tới tầng năm, Lê gặp một người. Ban đầu thoạt nhìn, hắc thiếu chút bỏ qua. Bởi vì người này không khác bộ xương khô là bao nhiêu, da dẻ nhợt nhạt, trang phục rách nát. Hơn nữa người này ngồi im không chút nhúc nhích, mắt nhìn chăm chăm vào một mô hình dị gen. Nhìn cảnh này, Lê lại lầm tưởng hẳn là một pho tượng hơn là một con người. Chỉ khi Lê tới sát gần, đưa tay chạm thử lên mặt người nọ xem làn da làm bằng chất liệu gì mà có chút giống với da con người thì hẳn mới quay sang trừng mắt với Lê khiến hắc dù thần kinh thép vẫn không tự chủ được giật giật cơ mặt. Đây là một cặp mắt dường như không có tiêu cự, sâu hun hút, và đen thẫm thẫm. Nhìn vào nó, cảm giác như nhìn vào vực sâu không thấy đáy.

Qua một hồi mắt to mắt nhỏ trừng trừng nộ nhau thì khuôn mặt già nua hốc hác đang ngồi chột nhếch lên cười. Bộ dạng muốn bao nhiêu khó coi liền có bấy nhiêu:

- Nghiên cứu sinh mới hả?

- Dạ phải.

Đối với người già, cùng các giáo sư, Lê luôn luôn kính trọng. Mặc dù ngoài xã hội, không phải giáo sư nào cũng làm tròn được bốn phận tôn quý của mình. Chỉ thấy vị “đa bọc xương khô” này, nghiêng nghiêng đầu khiến các khớp cổ kêu lên “rắc rắc” như thể bất cứ lúc nào cái đầu cũng có thể rụng xuống.

- Nghiên cứu sinh chỉ cần quét thẻ dưới hộp máy ở tầng một sẽ được hướng dẫn làm nghiên cứu cụ thể. Như thế nào lại mò lên đây?

Lê nhú mày một hồi lâu rồi đáp:

- Dạ. Một chút tò mò, một chút hiếu kỳ. Kết quả là ở trên đây...

Khẽ gật đầu, người già gầy gò nói:

- Được rồi. Ta là vị giáo sư thứ mười ba chịu trách nhiệm hướng dẫn nghiên cứu sinh và học viên mới lần này. Đại khái công việc của chúng ta chỉ là giải đáp những thắc mắc khi mà học viên dù đã thông qua giáo trình điện tử vẫn không hiểu được. Cho nên thực tế là hầu hết các giáo sư đều ít khi xuất hiện trước mặt các học viên.

Lâm vào trầm tư, ánh mắt nhìn chăm chú vào kết cấu dị gen trước mặt một hồi lâu, vị giáo sư số mười ba chợt lẩm bẩm:

- Hết thấy... hết thấy ...xem ra là ý trời.

Nói đoạn vị giáo sư cúi xuống, nhìn hai bàn tay úp vào nhau để giữa lòng. Tay phải ngửa ra, một luồng ánh sáng màu trắng nhu hòa như ngàn vạn sợi tơ lông lánh tỏa ra từ một khối hình cầu nhỏ bằng quả bóng bàn. Lê không bao giờ có thể tưởng tượng được một loại ánh sáng lại có thể “mềm mại” đến thế, tựa như rơi vào lớp nhung trong vắt, nó cảm giác rất bình hòa, êm ái, tâm linh cũng trở nên thoải mái và bình tĩnh rất nhiều.

Trong khi Lê còn đang kinh ngạc thì vị giáo sư số mười ba đã cầm viên cầu phát ra quang mang màu vàng đỏ đưa cho hắn. Lê lần nữa ngăn người không tin tưởng chỉ vào mình hỏi lại:

- Thầy cho em sao?

Vị giáo sư gật đầu:

- Phải rồi. Đây là một hạt xá lợi của một vị cao tăng đắc đạo. Hạt này là hạt duy nhất trên thế giới có thuộc tính phong và kim, hơn nữa năng lượng rất nhiều, nhiều tới nỗi tự thân nó đã phát ra được cả quang mang ra bên ngoài.

Khẽ nhún vai, vị giáo sư có vẻ rất thích thú khi bàn tới đề tài này:

- Thực tế ít ai biết được hầu hết các hạt xá lợi mà các vị cao tăng đắc đạo tu tập đều là... dị biến gen. Nó chỉ khác với những dị gen khác là nó được sinh ra một cách có chủ ý. Buồn cười là cho tới giờ, ngoài công dụng cường thân kiện thể ra thì còn nhiều tác dụng lẫn tác hại thì ngay cả những người tu tập ra nó vẫn chưa tìm hiểu được kỹ càng. Bài tập đầu tiên ta giao cho con chính là tìm hiểu thấu đáo nó.

Hôm nay sự việc kinh ngạc xảy ra đối với Lê mà nói còn nhiều hơn so với cả một trăm linh hai lần đua những vòng đua tử thần. Những yếu tố xảy ra trong vòng đua mặc dù đều rất đột ngột và nguy hiểm nhưng nó đều được Lê chuẩn bị kỹ càng khi tiếp xúc. Còn hôm nay, mọi thứ đều quá mới lạ, đặc biệt là từ khi vào tòa tháp số năm và gặp được vị giáo sư kỳ dị này, sự ngạc nhiên càng thêm tột độ.

12. Chương 13: Hạt Xá Lợi Kỳ Lạ

Nhìn bộ dạng há hốc mồm, của Lê vị giáo sư lần nữa bật cười, rút ra một cái túi nhỏ quảng cho hắn. Sau đó ngồi dậy và đứng đỉnh bước về một căn phòng cuối hành lang, để lại Lê ngăn người hết nhìn bóng lưng của vị giáo sư già, lại nhìn cái túi và viên “xá lợi” đang phát ra quang mang cùng cái túi nhỏ vừa nhận được.

Cầm viên xá lợi, bỏ vào trong cái túi, lập tức tất cả các quang mang đều bị che đậy. Ngay cả khí tức khiến tâm tình bình hòa mà nó phát ra cũng bị thu liễm. Lật qua lật lại cái túi một lượt, Lê không tự chủ được lẩm bẩm:

- Quả thật là thần kỳ.

Mãi hồi lâu, hắn mới thoát khỏi cảm giác kinh ngạc, lùi thui đi xuống phía dưới đại sảnh tầng một. Quét thẻ nghiên cứu sinh của mình vào hộp máy thông minh ở giữa đại sảnh, lập tức hệ thống BTT mở ra cho hắn giáo trình và thư viện điện tử về lĩnh vực dị gen cho hắn. Từ giây hiện tại trở đi, Lê hoàn toàn có quyền truy cập vào hệ thống máy chủ BTT để tự học tập và nghiên cứu về hai lĩnh vực mà hắn đăng ký.

Vừa về tới ký túc xá, hắn lập tức khởi động hộp máy thông minh ở góc căn phòng khách, truy cập vào internet và tìm hiểu các thông tin về hạt xá lợi. Tuy nhiên mọi thứ cũng không thuận lợi như hắn tưởng tượng. Mặc dù nói, có thể tìm được mọi thông tin từ trên mạng, nhưng đây cũng chỉ là nhận xét chưa hoàn toàn đúng. Bởi lẽ có rất nhiều thông tin không được cập nhật lên mạng. Mà vấn đề Lê muốn tìm lại chính là một trong số các thông tin đó.

Tìm cả buổi chiều, hắn chỉ tìm được vài thông tin chung chung như, hạt xá lợi là kết tinh của những vị cao tăng đắc đạo. Những người này khi chết đi, người ta thiêu xác, thì những hạt xá lợi hay còn gọi là hạt xá lợi sẽ rơi ra giữa lớp tro tàn. Màu sắc của những hạt xá lợi này cũng không đồng nhất, ngay cả bề ngoài cũng

có muôn hình vạn trạng, không cố định ở hình dáng như thế nào. Chỉ là thường thường nó kết tinh ở dạng hình cầu mà thôi.

Chỉ có duy nhất một thông tin quan trọng mà Lê tìm được là vào năm 2018, một số vị cao tăng đã bỏ công nghiên cứu về nó từ cuối những năm 199x và sau gần hai mươi năm mới đưa ra được một số kết luận mang tính đột phá. Cụ thể là bọn họ đã tìm ra nguồn gốc của hạt xá lợi. Nó được các vị cao tăng khi ngồi thiền hấp thu tinh hoa của những vì sao, những hành tinh trên vũ trụ xa xôi và kết tinh thành hạt xá lợi. Thậm chí thông qua nhiều lần nghiên cứu, những vị cao tăng này còn tổng kết ra được phương pháp tu luyện chính xác tới chín mươi phần trăm và đặt tên nó là “Phật Pháp Viên Sinh”. Phương pháp này vừa được công bố, nó đã lập tức làm thay đổi hoàn toàn bộ mặt của Phật giáo, đả bại tất cả các biện pháp dưỡng sinh hiện có và trở thành phương pháp tu luyện chính của nhiều người để tráng kiện thân thể, loại trừ bệnh tật.

Thực tế là sau gần một thế kỷ, đã có rất nhiều lời đồn xung quanh thành quả nghiên cứu về hạt xá lợi này. Có người nói, năng lượng để tích tụ hạt xá lợi chính là năng lượng vũ trụ. Và tập đoàn Mitstubishi nghiên cứu ra năng lượng vũ trụ nên thực ra là “ăn cắp” thành quả nghiên cứu của các vị cao tăng, sau đó phát triển khiến cho UEC trở thành năng lượng phổ biến trên toàn cầu. Cho nên khi đưa ra một dạng năng lượng có mức độ mạnh mẽ tương đương với năng lượng nguyên tử lại sạch sẽ gấp nhiều lần như vậy mà một cường quốc như Nhật Bản cũng không cách gì giữ nổi độc quyền, phải chia sẻ thành quả nghiên cứu cho nhiều quốc gia và các thế lực lớn trên thế giới.

Cũng có người nói, nếu tu luyện “Phật Pháp Viên Sinh” tới cực hạn sẽ trường sinh bất tử, thông thiên triệt địa, tiêu dao khoái hoạt như thần tiên. Nhưng là lời đồn vẫn chỉ là lời đồn, cũng không ai biết rõ độ chính xác của những thông tin trên là bao nhiêu, cho nên sau gần một thế kỷ, mọi thứ liên quan vẫn là “mê mờ” chưa được giải quyết. Hoặc đã được xác định rõ ràng nhưng vẫn chỉ lưu hành ở những tầng lớp thượng lưu mà mạng internet hoặc người dân bình thường vẫn chưa biết được.

Cũng giống như thông tin hôm nay Lê nhận được từ vị giáo sư số mười ba của tòa tháp dị gen. Hạt xá lợi không ngờ chỉ là những đột biến gen có chủ ý. Và ngoài một tác dụng là cường kiện thân thể thì thậm chí nó có tác hại hay không và nếu có thì tác hại về sau là gì, người ta cũng chưa nghiên cứu ra. Có một câu nói nổi tiếng của nhà khoa học lừng lẫy Bàn Tay Thần là: “thứ đều có hai mặt của nó, con người và gen của họ cũng không ngoại lệ. Đột biến gen có lợi bao nhiêu thì cũng phải đánh đổi thứ khác bấy nhiêu và ngược lại, gen có xấu bao nhiêu thì bọn họ sẽ được bù lại ở mặt khác lớn bấy nhiêu.” Cũng chính bởi nguyên nhân này mà vị giáo sư số mười ba đã cười nhạt khi nói về tác dụng khi tu luyện ra hạt xá lợi.

Tìm cho tới khi màn đêm đã buông xuống vẫn không được thêm thông tin nào, Lê có chút nhụt chí. Cái bụng kêu réo khiến hắn không thể không dừng lại cuộc tìm tòi để gọi đồ ăn lót dạ. Vừa cầm đồ ăn, vừa nhìn cái túi nhỏ nằm trên bàn, Lê nhận không được hồi tưởng lại cảnh mình gặp vị giáo sư già số mười ba. Lúc đó hình như ông ta úp hai lòng bàn tay và để viên xá lợi ở giữa. Như vậy là vị giáo sư này hình như đang sử dụng công năng nào đó của hạt xá lợi. Hơn nữa từ thái độ thản nhiên khi quăng nó cho Lê, chứng tỏ là hạt xá lợi này chưa chắc đã gây hại cho hắn. Phải rồi, tu luyện “Phật Pháp Viên Sinh” có thể có tác dụng phụ, nhưng sử dụng hạt xá lợi thì chưa chắc đã có tác hại. Cũng giống như việc bắt yến thì có thể nguy hiểm tới tính mạng, nhưng người ăn tổ yến thì hẳn là rất tốt rồi.

“Dĩ nhiên là còn có các tình huống khác mà mình không nghĩ tới, tuy nhiên có liều mới có thành quả. Chơi tới bến luôn.”

Vừa lẩm bẩm, vừa bỏ cả bữa ăn, Lê nhảy lên giường, lấy viên xá lợi ra khỏi cái túi và bỏ vào giữa hai lòng bàn tay, ngồi xếp bằng trên giường. Đầu tập trung, ý thức để ý tới viên xá lợi. Nhưng qua một hồi lâu, ngoài tác dụng làm tinh thần khá thoải mái ra thì Lê chẳng thấy có thêm gì khác đối với bản thân.

Lê nhú mày muốn nghĩ lại cảnh tượng lúc gặp vị giáo sư già. Không nghĩ thì thôi, vừa mới nghĩ tới cảnh tượng trước mắt dọa Lê xem chút nhảy ngược. Trong đầu hắn lúc này y như đang đứng tại tầng thứ năm tòa tháp dị gen trong thời gian đó, quan sát mọi thứ tỉ mỉ như xem một thước phim 3D bằng chính đôi mắt của mình. Từng biểu cảm, từng lời nói, từng nếp nhăn trên mặt vị giáo sư già đều hiện ra trong đầu hắn. Quả thật thần kỳ, tựa như trí nhớ được tăng cường mạnh mẽ. Không lẽ đây là tác dụng của hạt xá lợi? Chỉ cần cầm một lúc đã kinh khủng như vậy, nếu ôm nó cả một năm thì còn khủng bố tới mức nào.

Lê càng nghĩ càng hưng phấn, tuy nhiên rất nhanh hắn tỉnh lại. Bỏ viên xá lợi vào túi nhỏ, rồi ngồi tưởng

tượng lại cảnh gặp nhóm người chặn đường khi hắn đi mua xe bay về học viện. Kết quả làm hắn thiếu chút học máu. Ngoài những cảnh tượng lơ mơ và những ý tứ đại thể của các câu nói thì hắn không cách nào hình dung ra một hình ảnh 3D tỉ mỉ như trước. Như vậy có nghĩa là chỉ có nắm hạt xá lợi trong tay thì mới có khả năng tăng cường tinh thần và trí tuệ.

“Khoan đã, tăng cường trí tuệ, đúng rồi, là tăng cường trí tuệ. Lúc mình gặp vị giáo sư già, ông ta đang ngồi quan sát một mô hình dị gen. Từ bên ngoài trông thì có vẻ như vị giáo sư số mười ba đang quan sát mô hình gen như quan sát một bức tranh nghệ thuật. Tuy nhiên từ thái độ nghiêm túc của ông ta thì chắc chắn là ông ta đang nghiên cứu nó chứ không chỉ là xem qua loa. Nếu dùng hạt xá lợi này vào việc học tập kiến thức thì sao?”

Lắm bầm như tên diên một hồi, Lê nhảy dựng lên hét lớn. Với định lực của hắn cũng nhận không được hưng phấn cuồng tiếu dài. Lê nhanh chóng khởi động hộp máy thông minh, truy cập vào hệ thống BTT với dây mật khẩu đã được cấp khi tới đăng ký tại tòa tháp số một. Rất nhanh một loạt tài liệu điện tử được mô phỏng dưới dạng nữ giáo viên 3D hiện ra đứng ở trước mắt.

“Xin chào! Chúc bạn một ngày tốt lành. Tôi tên là Linh, và mã số của tôi là 35. Trong quãng thời gian tới đây sẽ là giáo viên hướng dẫn bạn nghiên cứu...”

Vị giáo viên này vừa ra còn chưa kịp mô phỏng giống một người thật đã tuôn một tràng dài giới thiệu đại khái lịch học giai đoạn đầu của Lê. Tiếp đó là nội dung cần học và những vấn đề cần nghiên cứu để hoàn thành đề tài được giao trong ba tháng kia. Giọng nữ giáo viên đã được hệ thống nghiên cứu kỹ, khiến cho người nghe có cảm giác ngọt ngào, sâu lắng, đi vào lòng người. Lê dù không cần cầm viên xá lợi cũng nghe tới nhập thần, mọi thông tin đều rất dễ nhớ. Thảo nào mà tới lễ khai giảng, ngoài việc quảng ột dây mật khẩu cấp quyền hạn học tập, thì học viện chẳng buồn tổ chức thêm hoạt động nào. Thì ra mọi thứ đều đã được lập trình tỉ mỉ trong giáo trình rồi.

Cầm viên xá lợi vào tay, Lê bắt đầu bài học đầu tiên, “Nghiên cứu tổng quan cơ thể con người. Bài một:...”

Giọng nữ giáo viên từng từ từng chữ đều hiền hòa và êm ái như rót mật vào tai. Lại thêm hình ảnh mô phỏng 3D chân thật tới nỗi, nếu không giơ tay xuyên qua người nàng thì người mới nhìn tuyệt đối sẽ coi đó là một người thật. Cảm giác có một giáo viên dạy kèm riêng quả nhiên là không tệ chút nào:

- Như chúng ta đã biết, cơ thể con người là sự kết hợp giữa những bộ phận, những cấu trúc phức tạp và nhất là rất hài hòa với tự nhiên. Hay nói cách khác, con người trong quá trình tiến hóa đã bắt đầu thích nghi dần với hoàn cảnh bên ngoài, cho nên bất cứ bộ phận nào trên cơ thể đều có những những tính năng và cả những nhiệm vụ rất đặc trưng và rất khó thay thế. Ví dụ như lớp lông mao bao phủ bên ngoài chân tay tưởng chừng như vô dụng nhưng thực tế chúng nó có tới hơn... hai mươi tác dụng đối với bản thân con người...

Mỗi một bộ phận có một tác dụng riêng biệt và cũng có cấu tạo phức tạp khác nhau. Chúng ta sẽ nghiên cứu từ những bộ phận đơn giản cho tới những bộ phận phức tạp. Theo những nghiên cứu chuyên nghiệp của học viện, chúng ta sẽ tìm hiểu từ chân cho tới đầu người. Hôm nay chúng ta sẽ nghiên cứu tổng quan cấu tạo của chân người.... ”

13. Chương 14: Câu Lạc Bộ Đua Xe Thê Thảm

Sáng ngày hôm sau, Lê ngã sõng soài ra giường với cặp mắt đầy tơ máu, thân thể mệt mỏi. Tuy nhiên tinh thần của hắn dù cạn kiệt vẫn cực kỳ hưng phấn. Đây tuyệt đối là một hình thức gian lận trí tuệ. Giống như sử dụng phần mềm “hack” khi chơi game. Chỉ cần một đêm, chỉ một đêm thôi, hắn hoàn toàn có thể nắm giữ một phần tám kiến thức mà đáng lẽ ra dành cho ba tháng. Cho dù những người cực kỳ thông minh, có chỉ số IQ cao cũng tuyệt đối không thể nào so bì tốc độ học tập với hắn. Làm Lê hưng phấn nhất là những kết quả hắn thu được khi học trong quá trình giữ hạt xá lợi trong tay đều tồn tại khi hắn không đắm chìm

trong hào quang của hạt xá lợi đó. Kiến thức thật đi kèm với trí tuệ tăng trưởng là thật. Có nghĩa là một ngày kia hẳn có mất đi hạt xá lợi này, những thứ hẳn học được vẫn được vận dụng một cách nhuần nhuyễn.

Việc học tập mà hiệu quả tiếp thu cao như vậy khiến Lê như bị gây nghiện, học miệt mài không biết một đêm đã trôi qua. Nếu không phải vừa rồi, nữ giáo viên điện tử đột ngột dừng lại và khuyến cáo hẳn nên nghỉ ngơi thì Lê có lẽ còn điên cuồng học tập cho tới khi hoàn thành luôn kế hoạch ba tháng mà BTT đặt ra cho hẳn không chừng.

Sau một tuần, thân thể của Lê gầy đi một vòng. Mặc dù lượng thức ăn và chế độ dinh dưỡng đã tăng lên nhưng cũng không lại với tiến độ học tập điên cuồng của hẳn. Trừ những lúc ngủ ra, còn lại trong quá trình ăn, quá trình sinh hoạt, hẳn đều để người trong trạng thái tiếp thu kiến thức. Một ngày mười sáu tiếng toàn bộ tập trung tinh thần cao độ để học tập, hậu quả ngày hôm nay, hẳn vừa bước ra khỏi phòng đã đón nhận những ánh nhìn đầy kinh ngạc của những người xung quanh.

Thoạt nhìn trông hẳn như mắc bệnh kinh niên, gầy gò ốm yếu, cảm giác như bất cứ một cơn gió nào thổi qua cũng có thể làm hẳn bay tuốt ra biển.

Sở dĩ Lê phải chui ra khỏi căn phòng ký túc xá tiện nghi là bởi vì dù hẳn thuyết phục thể nào đi chăng nữa, nữ giáo viên xinh đẹp tên Linh kia cũng nhất quyết không dạy thêm gì cho hẳn nữa. Thậm chí còn ra một đề mục ngoại khóa là phải tham ra một câu lạc bộ thể thao nào đó để cường kiện thân thể. Nếu không hoàn thành “bài tập ngoại khóa” này thì đừng nghĩ tới việc học thêm kiến thức nào từ nàng.

Kết quả là Lê không thể nào đầu lại đành phải hậm hực bước ra ngoài. Trong miệng còn lẩm bẩm: “Như thế nào mấy hệ thống này lại thông minh như con người vậy. Chẳng lẽ bọn họ cũng sợ học viên chết rục trong ký túc xá sao?”

Hít sâu một hơi, ánh mắt đờ đẫn của Lê dần dần khôi phục sự linh hoạt.

“Xem ra vội vàng cũng không phải việc tốt. Ăn cơm cũng phải ăn từ từ, không thể ăn một lần mà béo lên được.”

Nghĩ thông suốt mọi việc, Lê bước nhanh ra bãi đậu xe của tầng hai mươi mốt. Nhìn xe SSS, Lê mỉm cười, khởi động xe và bay tới tòa tháp số ba mươi sáu, nơi tập trung những câu lạc bộ “phong vân” của học viện.

Vừa bước xuống khỏi xe, cảnh tượng trước mắt làm cho Lê có cảm giác choáng ngợp. Người... phải rồi, chính là rất nhiều người đang nhón nháo, nhộn nhịp ở tầng một của tòa tháp số ba mươi sáu. Đại sảnh bình thường ở các tòa tháp khác tưởng chừng như rộng vô cùng thì tại nơi này lại có vẻ chật trội. Những quầy khu như những căn phòng lần lượt nối tiếp nhau, bên trên có ghi rõ cụ thể từng tên một.

“Câu lạc bộ ăn uống, câu lạc bộ chơi tennis, câu lạc bộ boxing, câu lạc bộ quần vợt, câu lạc bộ... đánh bài, câu lạc bộ đập phá.... Gì kia? Còn có câu lạc bộ... tán gái à?”

Mới đầu còn nhìn còn thấy những tên câu lạc bộ còn nghiêm túc, càng nhìn về sau, Lê càng sửng sốt. Đủ tạp nham các loại tên rồi logo biểu tượng kỳ quái thật khiến hẳn muốn buột miệng một câu chữ thề.

Bất quá đứng một lúc, hẳn cũng từ từ thích ứng với những ngôn ngữ tạp nham nơi này. Thậm chí còn có chút hưng phấn như trở về với bản chất nguyên thủy “ưa nhón nháo” của con người...

Dạo quanh một vòng, Lê muốn tìm inh một câu lạc bộ vận động một chút. Tán gái à... cái này cũng có chút vận động nhưng nghĩ nghĩ là sau vài tháng chắc mình thành bộ xương như vị giáo sư số mười ba gặp tuần trước không chừng?

Câu lạc bộ đập phá? Xem ra bạo lực quá... cũng không phải phương pháp rèn luyện gì.

Câu lạc bộ mỹ thuật? Quá ẻo lả thư sinh rồi.

Câu lạc bộ phi tiêu? Ừm, cái này có chút hứng thú. Nhưng không đạt yêu cầu của nữ giáo viên xinh đẹp.

Câu lạc bộ tiêu xong phấn, ăn xong trốn? Oạch... má ơi, vậy mà cũng nghĩ ra được. Lấy đâu ra cái câu lạc bộ quái dị này vậy?

Gì? Đối diện lại là “câu lạc bộ vạch mặt những kẻ bựa nhân”, mũi tên còn chỉ sang bên này à? Xem ra chủ tịch hai câu lạc bộ này có thù truyền kiếp rồi.

Tào lao quá, không còn câu lạc bộ nào tử tế à? Gọi đại một người hỏi xem.

Lê giơ tay ngăn đại một người nam thanh niên cường tráng cuộn cuộn cơ bắp đang đi đối diện về phía mình:

- Này! Xin lỗi anh ơi...

- Nỡm! Gọi đi thôi, người ta xinh đẹp thế này cơ mà. Sao?... Là đồng chí muốn ra nhập câu lạc bộ đồng tính nam sao? Để đi giới thiệu cho...

Lê toát mồ hôi hột, lắp bắp:

- Dạ! Không... không...

- Được rồi! Trông cái bộ dạng kia. Đây là danh thiếp của dì, nếu lúc nào hết ngại, cứ gọi qua đồng hồ thông tin cho dì. Nha... vậy nha... dì đi đây...

... Ồ ơ...

Đứng ngẩn tò te ra một hồi, Lê mới hết choáng váng, vội vàng lách dòng người rồi lủi vào một khu vực quang vắng. Thở phào một hơi, nhìn quanh thấy hai bên xếp đầy những mô hình xe bay đủ các thể loại hấp dẫn ánh mắt của hắn. Lùi ra vài bước, ngẩng đầu lên nhìn tấm biển treo bên trên: “Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay.”

- Nga! Đúng chỗ này rồi. Chỉ là sao vắng vẻ vậy kia?

Nhìn quanh thấy dòng người nhộn nhịp đi lại rất đông. Những câu lạc bộ “bát nháo” cũng có rất nhiều người ra ra vào vào, như thế nào cái câu lạc bộ đua xe lại vắng hơn chùa Bà Đanh vậy?

Không hấp tấp vào trong đăng ký mà tìm một người dò hỏi. Chuyến này rút kinh nghiệm lần trước, Lê không dám kêu một anh chàng nào, mà tìm một cô gái cực kỳ bình thường để hỏi. Hắn nghĩ, cho dù là cô gái đó có là gì thì chắc cũng không gây sốc được cho hắn.

Cô gái có dáng vóc hơi thấp và có mái tóc dài này vừa nghe Lê hỏi lập tức bĩu môi khinh thường:

- Câu lạc bộ đua xe bay cái nổi gì? Một đám ăn hại thì có. Ba năm trước, cả một câu lạc bộ hoành tráng, là niềm ngưỡng mộ của bao nhiêu người, là niềm tự hào của cả học viện. Vậy mà không ngờ tuyển những thành viên mới đều là đám vô dụng. Lần nào đi thi đấu với các học viện, các trường đại học khác cũng ẵm giải bét. Quả thật là mất mặt mà. Càng nghĩ tới càng tức... Nếu cậu muốn ra nhập thì mình khuyên cậu nên tránh xa nó...

Một thanh niên trẻ tuổi tình cờ đi ngang qua, nghe thấy những lời phẫn nộ của cô gái nọ liền lắc đầu trên vào nói:

- Cũng không thể nói như thế được. Từ sau vụ thua thê thảm ba năm trước, những tay đua xuất sắc của học viện đột nhiên bị tai nạn hơn phân nửa. Cho dù có tàn phế thì với trình độ y học bây giờ muốn khôi phục lại các bộ phận là cực kỳ dễ dàng. Tuy nhiên vụ tai nạn đó lại làm những tay đua giỏi nhất chết, hoặc bị thương não khiến các mầm mống có thiên phú về đua xe sợ chết không dám ra nhập nữa. Lại thêm nguồn tài chính của câu lạc bộ đua xe sau vụ đó bị cắt giảm cho nên hầu hết các xe đua của bọn họ đều không có nguồn kinh phí mà tân trang sửa chữa. Những xe chạy được hiện nay đều là các thành viên tự bỏ tiền túi ra mua hoặc tân trang. Trong khi đó những câu lạc bộ đua xe của các đại học và học viện khác đều có nguồn cung cấp dồi dào, xe toàn xe “xịn”, bảo sao bọn họ không đề đầu cưỡi cổ cho được.

Nói đoạn hắn nhìn Lê thở dài:

- Ài! Nói cho cùng thì... Anh bạn hãy ra nhập câu lạc bộ thể hình của chúng tôi đi. Tôi sẽ hướng dẫn tận tình cho anh bạn.

“Ách! Chuyến tông nhanh thế”. Lê còn đang nghe tới nhập thần thì linh linh người thanh niên chốt một câu làm hắn mém bị sặc. Lại nhìn thân hình cao cao gầy gò của anh ta. Lê thật không hiểu cái câu lạc bộ thể hình nào đó hoạt động như thế nào?

Đứng bên cạnh, cô gái cũng sững sốt mất một hồi, tiếp đó như bừng tỉnh giờ căng tung ra một cước đá bay cái tên thanh niên vừa rồi ra ngoài miệng còn khinh thường nói:

- Hừ hừ! Ở đây không có chỗ ời chào môi giới nha. Đời sống văn minh rồi thì phải cư xử cho lịch sự chút.

Rồi nàng quay về phía Lê cười thật tươi:

- Ngại quá. Cái bọn mời chào linh tinh này phải đá cho hấn vài đá hấn mới kinh. Không hấn cứ lẻo đẻo chạy theo làm phiền, câu lạc bộ thể hình gì mà còm nhom con mắm như nó chứ?... Anh về câu lạc bộ của tôi đi...

Lê “hết đỡ” được. Nhìn ánh mắt tò mò cùng mong đợi của hai người, Lê cười cười chỉ vào tấm biển của câu lạc bộ đua xe rồi nói:

- Mình đã ra nhập câu lạc bộ đua xe bay rồi.

- Xì! Làm tốn thời gian của người ta...

Người con gái nguýt một cái rồi bỏ đi thẳng. Chỉ có nam thanh niên đeo kính nọ thì đứng dậy phủi quần áo và tới vỗ vỗ vai Lê nói:

- Hãy nhớ! Hết thấy bảo trọng thân thể. Người tài luôn yếu mệnh mà. Mai một lỡ có bị ông bà ông vải triệu về thì liên lạc với chúng tôi nhé. Chúng tôi có dịch vụ mai táng trọn gói...

14. Chương 15: Thành Viên Số Mười Hai

Không thèm để ý tới người thanh niên đang ba hoa chích chòe, Lê bước vào trong khu vực của Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay. Thường thường, mỗi một khu vực của một câu lạc bộ đều chia làm hai. Một là khu bên ngoài dùng để trưng bày các đồ vật hoặc để các máy chiếu lập thể mô hình để giới thiệu về câu lạc bộ của mình. Khu bên trong giống như một căn phòng kín nhỏ dùng để các thành viên tụ hội. Nói là căn phòng nhỏ, nhưng thực ra nếu chỉ riêng chỗ đứng cũng phải dành cho năm trăm người đứng không vấn đề gì. Còn nếu câu lạc bộ nào có nhiều thành viên hơn thì phải tổ chức địa điểm họp ở nơi khác. Nghe nói tòa tháp số ba mươi sáu có một ngàn tầng thì rất nhiều tầng được phát cho các câu lạc bộ cao cấp để thành địa điểm “tổng hội” cho bọn họ. Chính vì thế tòa tháp số ba mươi sáu này còn có một cái tên là tòa tháp câu lạc bộ.

Thực tế thì hình thức hình thành các câu lạc bộ trong các trường đại học và các học viện đã có từ những năm 199x. Tuy nhiên những câu lạc bộ đó chỉ mang tính tự phát, nếu được trường hoặc đoàn thể nào đó đứng lên tổ chức thì nó cũng chỉ mang tính chất tụ hội cho “đồng vui” và không có hoạt động rầm rộ và quy mô như hiện tại.

Sự thay đổi mang tính đột phá này bắt đầu từ sau đợt khủng hoảng kinh tế vào những 201x, tỉ lệ sinh viên ra trường thất nghiệp quá cao, và mỗi lúc một nghiêm trọng. Bần cùng thì sinh đạo tặc, các loại tội phạm ngày một phát triển. Bởi thế các trường đã tìm những biện pháp khắc phục, một là để gượng dậy phần nào nền kinh tế, một để tạo công việc cho các sinh viên của mình khi ra trường. Không sai, một trong những biện pháp được áp dụng rộng vào các trường đó là hình thức câu lạc bộ. Theo đó, mỗi sinh viên ra nhập một trường đại học hay học viện đều bắt buộc phải tham dự một câu lạc bộ, bất kể là câu lạc bộ đó thuộc trường mình học tập hay không.

Mới đầu nghe tới biện pháp này, rất nhiều người đều khinh thường bĩu môi, coi là trò đùa của đám con nít. Tuy nhiên khi đi vào thực tế, những người chót buông lời chê bai trước đó mới nhận ra mình thiếu căn cứ nào. Con người là động vật quần cư, cho nên những nơi tụ tập một cách văn minh đều mang lại sức mạnh đáng gờm. Trước kia, mặc dù vẫn học trong một trường, học cùng một lớp, tuy nhiên mức độ quan hệ giữa sinh viên này với sinh viên nọ luôn ở mức thấp, và chỉ giao lưu cùng nhau theo nhóm. Nhóm thân nhiều nhất cũng chỉ đạt tới con số hai mươi ba mươi thành viên là cùng.

Nhưng mà dưới hình thức câu lạc bộ thì khác. Mọi người quy tụ về với nhau theo cùng sở thích, cùng tiếng nói chung. Nhiều người thì nhiều sức mạnh. Hơn nữa những hoạt động năng nổ của câu lạc bộ khiến cho sinh viên không còn bị động như trước, trở nên bạo dạn và thích ứng hơn với môi trường xã hội nhộn nhịp. Không nói tới việc các câu lạc bộ đào tạo ra những thành viên biết tìm tòi, am hiểu, nghiên cứu sâu về

một lĩnh vực, mà khi ra trường, những người trong câu lạc bộ đều có nghĩa vụ tìm tòi và “mách nước” cho những thành viên chưa tìm được công việc của mình. Thậm chí, một số câu lạc bộ còn trực tiếp mở công ty, mở doanh nghiệp để tạo việc làm cho thành viên của câu lạc bộ.

Hình thức tổ chức câu lạc bộ trong nhà trường này khi trình bày trên lý thuyết đều mang tính đại khái, mơ hồ. Tuy nhiên chỉ sau một hai năm, tác dụng của nó đủ để làm các công ty môi giới việc làm phải khóc ròng, lại thêm tinh thần đồng đội càng thêm gắn kết mọi người lại với nhau. Lòng yêu nước đã lu mờ từ sau những năm chiến tranh thống nhất đất nước giờ như lần nữa được thổi bùng lên mạnh mẽ. Hiệu quả của nó đủ cho các vị lãnh đạo cấp cao cũng phải giật mình, ra chỉ thị cho các nhà nghiên cứu tâm lý đi nghiên cứu chuyên sâu về lĩnh vực này.

Dĩ nhiên cũng có một số hình thức phản động ẩn núp trá hình dưới hình thức câu lạc bộ tồn tại, tuy nhiên trước khi tuyên bố phổ thông hình thức câu lạc bộ vào các trường học thì những tổ chức này cũng đã có. Và khi nó đi ngược lại số đông thường thường đều gánh chịu kết quả không nghĩ tới.

Bước vào khu trong của Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay, đập vào mắt Lê là một cảnh tượng làm hấn khốc dở cười dở. Chỉ thấy một tên mập mập đang nằm quay đơ ra giữa phòng ngáy khò khò, miệng còn chảy nước dãi đầy sàn. Vừa nhìn tên này, Lê lập tức nhận ra hấn là một trong ba kẻ lao xe bay vào hấn hồi tuần trước. Không nghĩ tới hấn lại ở trong Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay.

Xung quanh mặc dù đều chiếu những “quang cảnh hào hùng” một thời của câu lạc bộ tuy nhiên đều tắt tiếng. Chắc là tên mập này ngáy ồn ào khi ngủ nên tắt đi.

Quan sát xung quanh một hồi, Lê bước tới giơ chân sút nhẹ vào mông tên mập. Chỉ thấy hấn giơ tay xoa xoa mông, tiếp đó chép miệng một cái rồi ngủ tiếp. Lần này Lê co cẳng sút thật mạnh vào mông tên mập khiến hấn nhảy ngược lên:

- Thăng nào? Thăng nào dám chơi tao. Gan to bằng trời rồi... Ách...

Vuốt vuốt mắt còn đang kèm nhèm, mập mập nhìn rõ người đứng trước mặt liền kinh ngạc há hốc mồm lắp bắp:

- Đại... đại ca... sao?

Lê nhìn quanh thấy không có ai, vậy chắc tên mập nói mình rồi. Nhún nhún vai, hấn nói:

- Chỗ này là “bụi đời” Học Viện Bàn Tay Thần à?

Mập mập ngẩn người, tiếp đó xua tay lia lịa:

- Không? Như thế nào chỗ này lại chứa chấp dân giang hồ được. Tại chưa biết tên của đại ca nên em gọi thế. Hê hê...

- Ồ phải! Chỗ ở của các băng đảng còn đồ còn chuyên nghiệp hơn chỗ này. Mà tôi chắc chắn nhỏ tuổi hơn anh rồi, gọi tôi là Lê hoặc trực tiếp gọi nhóc là được rồi.

Mập mập xấu hổ gãi gãi tai:

- Đại ca cứ nói đùa. Tầm cỡ đại ca đáng được tôn vinh. Hơn nữa em cũng mới vào học viện năm nay thôi.

Nói đoạn hấn lặn tới túm tay Lê làm ra bộ dạng đáng thương:

- Đại ca không biết cả tuần nay bọn em tìm đại ca mà đại ca mất tích chỗ nào để bọn em tìm đở mắt không thấy?

Lê ngạc nhiên:

- Tìm tôi làm gì?

Long mập ôm mũi giả bộ khóc lóc:

- Hức! Đại ca tới được đây chắc cũng biết tình cảnh thảm thương của tụi em rồi. Nếu người tài năng như đại ca mà không ra nhập Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay bọn em thì không đầy một năm nữa, bọn em chết là cái chắc... hu hu...

Lê khóc dở cười dở gờ chân dọa Long mập một cái khiến hắn nhảy tót ra xa:

- Thiếu điều làm bộ trước mặt tôi đi. Hôm đó tôi nghe có người đe dọa cắt ngón tay cả nhóm. Vậy mà hôm nay vẫn còn lành lặn chứng tỏ còn sống dai lắm, chưa chết được đâu mà đóng kịch.

Nói tới việc dọa cắt ngón tay, Long mập xui lơ hắn:

- Ôi, toàn bộ gia tài của bọn em. Tất cả xe yêu quý... đều bán hết trơn rồi. Bọn em chính thức là đội đua xe nghèo nhất cả nước... hu hu...

Lần này thì hắn khóc ngon lành. Xem bộ dạng của hắn thì thật sự là đang đau lòng.

Gãi gãi má, Lê không được tự nhiên trước cảnh một nam nhân khóc lóc trước mặt. Hắn hắng giọng:

- Khụ... câu lạc bộ có tuyển người không?

Hùng trọc mập mập đang thăm thương khóc lóc, vừa nghe vậy ánh mắt liền sáng ngời như ăn mày vớ được hòm vàng rơi trên đường. Hắn bật dậy hét lớn:

- Thật sự? Đại ca thật sự muốn ra nhập câu lạc bộ? Em không phải nằm mơ chứ?

- Khụ... Nói rồi, tôi tên Lê. Tên đầy đủ là Lê Minh Đức. Đừng có đại ca này nọ nghe giang hồ lắm.

Còn chưa đợi Lê nói xong, mập mập đã run rẩy trực tiếp dùng tay mở khóa đồng hồ thông tin mà không phải mở bằng ánh mắt như bình thường. Màn hình cảm ứng vừa kết nối với Phong lão đại, hắn đã hét toáng lên:

- Lão đại... có rồi. Chuyến này chúng ta sống rồi... hô hô...

Trên màn hình hiển thị hình ảnh thư sinh của Phong lão đại. Nhìn thấy bộ dạng như lên đồng của mập mập, Phong lão đại nhú mày:

- Cái gì mà có rồi với sống rồi. Từ từ chút coi nào. Không có tí văn hóa, chút định lực nào cả. Phải như anh mày đây này, dù núi có sập xuống trước mắt ta cũng không thém nháy mắt lấy một cái. Hừ... hừ... Tại sao hồi trước tao lại thu nạp mày vào câu lạc bộ nhỉ? Thật là mất mặt quá đi...

Hắn đang thao thao bất tuyệt, chợt nhìn thấy mập mập đứng tránh ra, để lộ Lê đang đứng phía sau thì giật mình kinh ngạc. Tiếp đó lắp bắp:

- Thật sự? Được... được rồi... để tao gọi cho lão nhị, lão tam... Bà nội nó, chúng mày cút hết ra đây cho tao. Có việc trọng đại...

Lê hoàn toàn tắt tiếng. Nhìn bộ dạng hưng phấn như chuẩn bị mã tấu, dao dĩa đi chém nhau của Phong lão đại và bộ dáng tiêu nhân đắc ý của mập mập, hắn đang nghĩ không biết có phải mình lọt vào một tổ chức giang hồ trá hình câu lạc bộ không nữa?

Không đầy năm phút, cả tầng một tòa tháp ba mươi sáu trở nên nháo nhào. Mười tên thuộc Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay bỗng nhiên nổi khùng, mặt đỏ phừng phừng như uống phải “xuân dược” chạy thực mạng về khu vực của bọn hắn khiến tất cả những người có mặt dù cực kỳ ngạc nhiên cũng đều vội vã tránh đường.

Vừa xông vào trong khu vực Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay, Gà còm đã ngửa cổ lên rồi hét lớn:

- Hạt giống siêu cấp của chúng ta đâu rồi?

“Bốp”

Phong lão đại đang chạy bên cạnh nghe xong liền nổi giận cho hắn một cái bạt gáy:

- Bé bé cái miệng giùm tao cái. Mày muốn cả cái học viện này biết hết trơn à. Bí mật... mày biết bí mật là gì không? Phải cực kỳ bí mật rồi bộp phá một phát cho cả học viện choáng váng? Đúng là đồ gà mờ...

Gà còm như hiểu ra một điều triết lý huyền diệu gật đầu liên tục:

- Dạ! Lão đại quả nhiên là người thông minh nhất đội. Em bái phục đại ca vô cùng...

- Còn phải nói. Anh mày xưng đệ nhất, không ai dám xưng đệ nhị.

Thiên Hôi đứng cạnh giờ tay phát biểu:

- Lão... lão đại. Em nghĩ là với hành động của chúng ta này giờ, cộng với tiếng quát mắng của lão đại vừa rồi thì cả học viện đều đã biết chúng ta có bí mật...

- Ách... Vào trong bàn bạc...

Bên trong, Lê nghe tiếng nhón nháo bên ngoài liền lắc đầu. Đội hình bát nháo như thế này thảo nào Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay xuống dốc không phanh. Trong lòng hắn tự nhủ không biết có nên tiếp tục chọn tham gia cái câu lạc bộ này không nữa, cảm giác giống như bị kéo lên thuyền giặc, một lúc nào đó chết chìm bất thành hình cũng không chừng.

15. Chương 16: Dọa Người

Sáng ngày hôm sau, một tin tức hoàn toàn rung động các câu lạc bộ của Học Viện Bàn Tay Thần. Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay chính thức gửi thư khiêu chiến đội đua xe bay của thành phố Đà Lạt.

Tin tức bất ngờ này khiến nhiều người kinh ngạc không tưởng tượng nổi. Nghĩ tới hành động “bất thường” mà mười thành viên Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay làm trong ngày hôm qua tại tòa tháp số ba mươi sáu thì mọi người đều nghĩ không biết nhóm người này phát điên gì mà liều lĩnh đến thế. Không lẽ là muốn chết nhanh hơn? Hay làm một trận oanh oanh liệt liệt trước khi tan rã...?

Mặc dù nhiều người vẫn còn hoài nghi về độ chính xác của tin tức. Tuy nhiên những người khác lại tỏ ra hào hứng chờ đợi náo nức. Phải nói gần ba năm nay rồi, Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay chưa bao giờ khiến các thành viên của học viện cảm thấy hãnh diện. Mỗi lần đưa xe bay ra ngoài, lập tức bị các thành viên của những trường đại học, hay những học viện khác áp sát rồi đánh vòng lạng lách trước mặt mà không làm gì được. Mỗi lần muốn nổi xung thì bọn họ đều nói kêu đội đua xe bay của trường ra thách đấu.

Kết quả là ba năm trước còn lễ tế thi đấu vài trận và bị thua liên tiếp và giờ thì mọi người chính thức... hết hi vọng vào Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay của học viện. Lần này cũng vậy, không ai tin tưởng được các thành viên Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay có thể đánh bại đội đua của thành phố Đà Lạt. Dù sao đội bạn cũng là một trong những đội có các tay đua cự phách cả nước. Bọn họ có nhận lời khiêu chiến từ Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay của học viện hay không cũng là cả một vấn đề.

Tuy nhiên trong số những người bĩu môi khinh thường cũng có nhiều người mang chút hi vọng mong manh rằng Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay sẽ lập lại lịch sử oanh liệt của bọn họ. Đánh cho các đội xe khác không dám tới cổng học viện khiêu khích nữa. Hoặc ít nhất, khi bọn họ lái xe bay ra ngoài, sẽ không còn bị trêu chọc tới phát hỏa mà không có cách nào xử lý đối phương.

Tuy nhiên ngay chiều hôm đó, Phong lão đại, trưởng Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay đã đứng lên và công khai tuyên bố khiêu chiến đội đua xe thành phố Đà Lạt trên trang tin tức của học viện khiến ọi người dường như vỡ òa. Đã rất lâu rồi, học viện mới có tin tức “nóng hổi” như vậy. Xe bay vẫn là phương tiện di chuyển chủ yếu của mọi người. Cho nên mặc dù Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay được đăng ký và hình thành như bao nhiêu câu lạc bộ khác nhưng vẫn được sự quan tâm đặc biệt từ các học viên, thậm chí có nhiều giáo sư cũng quan tâm.

Phong lão đại tuyên bố, ngày hai mươi tháng chín, hai câu lạc bộ đua xe bay sẽ thi đấu tại trường đua Chư Minh . Nơi này trước kia là những dãy núi chập trùng, sau được cải tiến thành một trường đua cho phía nam đất nước. Khoa học kỹ thuật phát triển, kỹ thuật sinh học cũng có những bước tiến vượt bậc, cho nên mọi hoạt động của con người dù rầm rộ nhưng hệ sinh thái trong các khu vực vườn quốc gia cũng không bị ảnh hưởng nhiều.

Ban đầu, đội ngũ đua xe bay của thành phố Đà Lạt khá lưỡng lự trước bức thư khiêu chiến của Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay học viện Bàn Tay Thần . Dù sao từ ba năm nay, quy mô và kỹ thuật của câu lạc bộ này

đã xuống dốc triệt để, khiến cho bọn họ không dậy nổi hứng thú. Tuy nhiên bọn họ mới kết nạp một số tay đua mới nên nhân cơ hội này để rèn luyện.

Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay cũng không quan tâm rằng bọn họ cho tay mơ vào đua hay không, cái bọn họ cần là một điểm để đột phát. Nếu không đua thắng nổi mấy tay mơ, vậy thì triệt để tan vỡ. Còn nếu đua thắng thì lo gì mấy tay cự phách kia có thể ung dung ngồi yên?

Thực tế là kế hoạch khiêu chiến này là do Lê đề xuất. Ban đầu hắn dự tính sẽ bỏ ra vài tháng để huấn luyện lại cả đội. Dù sao với kỹ thuật hiện này của mười một thành viên kia, đừng nói đi đua với câu lạc bộ khác, chỉ cần chạy ra chọn đại một nghiên cứu sinh của học viện có khi người chọn bất ngờ kia còn đua tốt hơn. Nhưng là khi Lê cùng mười một thành viên rời khỏi tòa tháp số ba mươi sáu để tới nhà hàng ăn mừng, thì phát hiện ra mấy tên này đều đi xe bay.. công cộng. Thế mới biết đám người này nghèo sắp phát điên rồi, còn lấy đầu ra xe bay mà huấn luyện bọn họ.

Kết cục, Lê đành phải nghĩ tới biện pháp kiếm tiền qua cách mà bọn họ đánh mất... cược đầu. Nghe nói đội đua xe thành phố Đà Lạt cực kỳ giàu và nhiều nhà đầu tư mới đánh chủ ý tới.

Ngày hai mươi tháng chín, toàn bộ các học viên lẫn nghiên cứu sinh của Học Viện Bàn Tay Thần cứ như đã thống nhất từ trước, không ai bén bàng tới trường đua tại dãy núi cây thường xanh Chư Minh. Mà đồng loạt ở ký túc xá và xem truyền hình trực tiếp cuộc đua từ các thành viên Câu Lạc Bộ Phóng Viên của Học Viện Bàn Tay Thần. Dù sao cơ hội thắng của Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay thực sự rất mong manh, nếu có mặt tại hiện trường có khi lại còn mang thất vọng, bực mình cùng xấu hổ vào người. Tuy nhiên ai nấy đều hi vọng một sự bứt phá của Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay chứ không phải là “đánh quả chốt” rồi tan rã như mọi người vẫn bàn tán mấy hôm nay. Bởi vậy hôm nay cũng là ngày có tỉ lệ người xem kênh thông tin truyền hình của Câu Lạc Bộ Phóng Viên nhiều nhất trong mấy năm qua, khiến cả câu lạc bộ này như nhặt được báu vật, mấy ngày chuẩn bị mệt lả người nhưng ai cũng đầy hưng phấn.

Trên bầu trời trường đua Chư Minh, chiếc máy ghi hình tiên tiến nhất hiệu Sony CK325 như một vệ tinh mini bay lượn. Ống kính cực đại thu rõ mọi chi tiết dù là rất nhỏ, và có thể tiếp nhận mọi hoạt động dù là nhanh chóng hay chậm chạp một cách tự nhiên.

Cả Câu Lạc Bộ Phóng Viên với nhiều nguồn tài trợ mới đầu tư nổi ba chiếc máy ghi hình như thế. Tuy nhiên lúc này trên bầu trời không chỉ có ba chiếc máy ghi hình mà còn có tới gần ba mươi thiết bị với đủ các kiểu dáng và mẫu mã. Những máy ghi hình này thuộc một số đài truyền hình địa phương và của chính trường đua.

Gần tám giờ sáng, mười một thành viên của Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay tới. Thông qua truyền hình trực tiếp, các học viên và nghiên cứu sinh của Học Viện Bàn Tay Thần thiếu chút nữa thì té ngửa khi phát hiện ra các thành viên của Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay đi xe công cộng tới. Ngay cả nhân viên của Câu Lạc Bộ Phóng Viên cũng nhìn không được mắt:

- Bà nội nó? Như thế nào lại vậy? Không phải đang giỡn chúng ta chứ?

- Thăng đầu bò! Kiểm chết chút. Đang khi hình...

- À! Thành thật xin lỗi quý vị. Do tôi quá xúc động nên quên mất đang truyền hình trực tiếp. Có thể là do các thành viên của Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay cố tình đi xe công cộng tới để khiến đối phương khinh địch. Chúng ta có cơ sở để tin rằng, bọn họ sẽ dùng xe vận tải cỡ lớn để chở phương tiện thi đấu của họ tới trong quãng thời gian sắp đến. Kính xin quý vị nán chờ đợi trong ít phút...

- Nhìn bên kia? Hình như đội đua của thành phố Đà Lạt tới!

- Ta X...

Từ phía đông nam, một bóng mây khổng lồ kéo ngang bầu trời khiến nhiều người sửng sốt. Thông qua máy ghi hình phóng đại, ước tính số thành viên của đội đua xe thành phố Đà Lạt phải đạt tới con số năm trăm. Hơn thế nữa, mỗi thành viên đều sở hữu riêng mình một chiếc xe bay cực kỳ tiên tiến. Dù các mẫu mã xe bay xếp hàng bay tới, cảnh tượng quả thật vô cùng dọa người.

Rất may, trường đua cây thường xanh Chư Minh cũng cực kỳ rộng lớn. Bãi đậu xe của bọn họ cũng quy mô không kém gì so với bãi đậu xe của Học Viện Bàn Tay Thần, lại xếp thành nhiều tầng và nối liền với

đường đua cho nên rất thuận tiện cho việc đưa xe vào đường thi đấu.

Nhìn vào đội hình của đối phương, lại nhìn mười thành viên của học viện đang mắt to mắt nhỏ nhìn nhau thì các học viên đang quan sát trực tiếp qua kênh truyền hình của học viện cũng phải ngao ngán lắc đầu. Một số người còn tắt máy bỏ đi làm nốt công việc đang dở hàng ngày.

Tại trường đua Chư Minh, hai đội trưởng bắt đầu tiếp xúc. Đội trưởng của đội đua xe thành phố Đà Lạt là một người cao to lực lưỡng, với những cơ bắp cuộn cuộn nhưng cân đối và bộ râu quai nón đặc trưng. Còn về đội trưởng Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay của Học Viện Bàn Tay Thần chính là điển hình của một tên thư sinh yếu đuối, nhìn vào bộ dạng của hắn, mọi người liền mất đi sáu mươi phần trăm cơ hội chiến thắng.

Mặc dù nói việc lái một chiếc xe bay thông minh chủ yếu là dựa vào phản ứng của thần kinh. Vì dù sao việc điều khiển chủ yếu là bấm nút trên màn hình cảm ứng hoặc xe cũ kỹ lắm thì cũng chỉ xoay nhẹ cái vô lăng. Tuy nhiên mọi người cũng đều hiểu, trong hầu hết các trường hợp, sức khỏe của một người cũng phần nào thể hiện độ nhanh nhanh về thần kinh của hắn.

Đội trưởng đội đua xe thành phố Đà Lạt xuống xe bay, kéo theo hơn năm trăm thành viên “hỗ bộ” tới phía mười một thành viên Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay đang đứng.

- Chào! Tôi là Quang! Tôi là người quản lý đội đua. Phong đội trưởng, Đây hẳn là những người tới trước của đội bạn đi?

Đội trưởng đội đua xe thành phố Đà Lạt vừa nói vừa giơ tay về phía các thành viên Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay. Phong lão đại bước ra bắt tay và tùy ý nói:

- Không phải! Chúng tôi chỉ có mười hai thành viên. Hiện tại có mặt ở đây đã là mười một rồi.

Quang ngẩn người:

- Tôi nhớ trước kia Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay của Học Viện Bàn Tay Thần có đội ngũ còn hùng mạnh hơn cả đội đua bọn tôi. Mặc dù nghe nói gần đây có chút rắc rối, tuy nhiên cũng không đến mức cử mười một người đi thi đấu đó chứ?

- Không hẳn là vậy.

Phong lắc đầu khiến Quang thở phào. Hắn hôm nay dẫn hơn năm trăm người tới. Mặc dù các thành viên mới cũng không tới một trăm, tuy nhiên để lập uy, hắn vẫn kéo cả đám đi. Nhưng nếu đối phương chỉ có mười một người thi đấu thì quả thật chẳng khác nào đưa miếng bánh to tới miệng còn bị người giắt đi mất, chỉ để lại một mẩu bé xíu bằng đầu ngón tay, cảm giác thực muốn học máu đương trường.

Bất quá Phong không hổ là lão đại của Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay học viện Bàn Tay Thần... mặt dày vô đối, tỉnh bơ nói:

- Không phải là mười một người dự thi. Mà chỉ có duy nhất thành viên mới kết nạp của chúng tôi thôi. Đánh bại hắn, các anh mới có tư cách khiêu chiến mười một đứa bọn tôi.

16. Chương 17: Trường Đua Chư Minh

Lời Phong lão đại vừa thốt ra đủ khiến toàn bộ những người có mặt tại đây đương trường hóa đá. Nó chẳng khác nào một quả bom bằng đột nhiên rơi xuống trường đua khiến ọi người đều bị đông cứng, không biết xử lý tình huống tiếp theo như thế nào. Mãi hồi lâu sau, đội trưởng Quang mới khôi phục được tinh thần:

- Ha ha! Phong đội trưởng không phải đang đùa chúng tôi đấy chứ?

Thực tế là trong lòng Phong lão đại cũng đang run cầm cập. Mặc dù sau khi kết nạp Lê vào câu lạc bộ, lần nữa được tận mắt chứng kiến kỹ thuật lái siêu phàm của Lê tuy nhiên theo các thành viên của đội nói là chuyện này bọn hắn “chơi hơi lớn” rồi. Nếu thất bại, bọn họ sẽ mất tất cả. Không nói tới việc danh dự từ

nay xuống bùn lầy, mà tiền bạc của mười người gom góp vay mượn cùng năm trăm triệu HC của Lê sẽ đổ xuống sông, xuống biển.

Tổng số tiền cược mà đội bỏ ra lần này là hơn hai tỉ HC. Đừng bảo hai tỉ HC đối với một nghiên cứu sinh chẳng đáng là bao nhiêu bởi vì mỗi năm học đã mất một phần hai con số đó. Tuy nhiên nếu tính kỹ lại thì không phải nghiên cứu sinh nào cũng có khả năng chi trả con số cao như vậy. Trừ những thành viên nổi tiếng từ nhỏ, thiên tài trong lĩnh vực kinh tế, và có khả năng tự kiếm tiền giống như những ca sĩ, diễn viên nhí, nếu không ai cũng tuyệt đối không thể bỏ ra một trăm triệu HC chứ đừng nói hai tỉ. Tiền mà những nghiên cứu sinh đại khái toàn là của gia đình trợ cấp hoặc các tập đoàn, thế lực lớn “nuôi bồng”.

Bởi vậy mới nói, nếu đám người Phong lão đại thua trận này, bọn họ sẽ hoàn toàn mất đi tất cả, chỉ còn nước cuốn gói về quê cày ruộng. Mà cày ruộng cũng là công việc của mấy mớ rồi, bọn họ cũng không có cơ hội thực hiện nó.

Nhưng mà ngay từ lúc cược đấu, Lê đã tuyên bố chắc nịch rằng, nếu bọn họ không tỏ ra cứng rắn, bọn họ sẽ còn thê thảm hơn. Cho nên bằng bất cứ giá nào, mọi người cũng phải đứng vững, ngẩng cao đầu, và quát tháo mạnh mẽ sao cho đối phương càng hoảng sợ càng tốt. Nhưng mà thực tế và lý thuyết luôn luôn có một khoảng cách. Ngay cả người lăm mồm miệng như Gà còm lúc này cũng đứng khép nép như một con gà nhép, không dám ho he câu nào. Cả đám thấy Phong lão đại mặt mũi vẫn tỉnh bơ, nói ra những câu chết không đền mạng mà mặt mày không đổi sắc thì khâm phục lắm lắm.

Nghe thấy đội trưởng Quang hỏi, Phong lão đại lắc lắc đầu lần nữa:

- Không hề! Chúng tôi “mai danh ẩn tích” cả ba năm nay không phải chỉ để ra thi đấu với đội đua xe hạng hai. Nói các vị đừng buồn, dù lời bất cứ ai trong số bọn tôi ra cũng đủ “đầu chết” cả đội các vị. Cho nên cuộc đua này chỉ mang tính chất huấn luyện thành viên mới. Mà các vị... chỉ là “đá mài dao” mà thôi. Chúng tôi sẽ chăm, sẽ chém... chém hết các câu lạc bộ nổi tiếng trên toàn quốc...

- Đại ca! Lan man quá rồi...

- À! Nói gì thì cứ nói to lên xem nào. Nam nhân gì mà cứ như con nhái hời? Mà tao nói tới đâu rồi nhỉ?

- Đến chỗ “đá mài dao”

- Ồ! Các vị không phải lo. Chuyến này các vị cứ cử người tài giỏi nhất của đội các vị, hoặc cử tất cả những người có mặt ở đây, kể cả đội trưởng, ào vào đường đua cũng không có vấn đề gì. Thắng, các vị được hai tỉ HC... ha ha...

Đội trưởng Quang sững sốt:

- Chuyện này...

Phong lão đại được nước lần tới:

- Sao? Ưu thế như vậy, không lẽ các vị còn sợ? Tiền đã đặt cược tại trường đua rồi, nếu các vị rút quân, vậy số tiền nghiễm nhiên chạy về túi của chúng tôi rồi?

- Không phải như vậy. Cái chính là nếu chúng tôi thua một thành viên mới ra nhập, vậy chẳng phải chúng tôi sẽ thua sạch, từ tiền bạc tới danh dự. Sau này ai còn dám đầu tư, tài trợ cho đội của tôi nữa.

- Ha ha...! Ra là việc này. Như thế các vị không cần phải lo. Thua một câu lạc bộ danh tiếng với các thành viên vô cùng tài năng như câu lạc bộ của chúng tôi thì các anh cũng không có gì làm xấu hổ...

- Ách!

Mọi thành viên của học viện đang xem truyền hình trực tiếp nghe thấy câu này của Phong lão đại như trúng phải “định thân pháp” trực tiếp đơ người hồi lâu. Tiếp đó mọi người đồng loạt nổi giận chửi mắng:

- Ta “XX”.

- Thối lắm. Đúng là mặt dày vô đối.

- Tao tưởng tao vô sỉ nhất học viện rồi, không nghĩ tới còn có người vô sỉ hơn.

- Cái gì mà thành viên tài năng? Thua liên tiếp, liểng xiểng mấy năm trời mà nói như thể thiên hạ không còn đối thủ. Chuyện này mà thua, để xem bọn chúng cuốn gói được đi đâu... hừ hừ...

Cũng có ý kiến bình tĩnh hơn:

- Mấy tên này không biết trong hồ lô mang rượu gì? Động kinh cũng không thể cả câu lạc bộ động kinh cùng chứ? Không lẽ nghèo tới phát điên tập thể rồi?

- Té ra đi xe công cộng tới là do không có can đảm tham gia thi đấu. Bọn này tài năng thế nào tao còn lạ gì nữa. Chắc chắn là đang làm bộ làm tịch...

....

Quảng trường đường đua Chư Minh, đội trưởng Quang hít sâu một hơi. Sắc mặt của hắn như đang muốn “đánh người” từ từ trở lại bình tĩnh:

- Được rồi. Nếu các vị muốn vậy, chúng tôi cũng không có ý kiến gì. Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta vào đường đua chứ?

Phong lão đại vờ vờ cầm:

- Không vội. Thành viên đua của chúng tôi còn chưa tới. Đợi chút đi...

Lần này thì đội trưởng Quang nổi giận thực sự. Anh ta gầm lên:

- Rút cuộc thì chúng mày muốn gì?

Phong lão đại giật cái thót, nhưng vẫn cố làm cứng:

- Bình tĩnh... Hết sức bình tĩnh. Nóng vội sẽ làm con người ta chóng già.

Nói đoạn hắn quay sang phía Hùng trọc mập mạp quát:

- Thằng “lỏi con” sao giờ này còn chưa tới? Bọn này càng lúc càng vô tổ chức, vô kỷ luật rồi. Gọi ngay cho nó... bảo nó lập tức vác cái xác tới ngay... và luôn. Nếu không tao sẽ khai trừ nó... Nghe rõ chưa? Là khai trừ nó...

- A..

Mọi người lần nữa hóa đá. Không nghĩ tới Phong lão đại hôm nay lại uy phong thế. Chỉ có mập mạp là luống cuống kết nối đồng hồ thông tin với Lê. Gà còm đứng bên ghé vào nói:

- Nói nhỏ...Mày gọi là được rồi. Đừng nói là lão đại muốn sa thải hắn. Nếu không hắn ngủ tiếp thì toi cả đám.

- Ồ! Không cần mày phải nhắc, tao tự biết phải làm thế nào.

Mặc dù hai đứa tận lực nói nhỏ, tuy nhiên hiện tại ở khu vực đậu xe này, dù là cây kim rớt xuống mặt đất mọi người cũng biết chứ đừng nói hai thằng mồm to thì thảo... Kết quả là cả đám nhân viên ghi hình lẫn thành viên của hai câu lạc bộ đều bị sốc. Phong lão đại thì tức giận nhảy lên sút ổi đưa một cước.

- Một đám phế vật. Một lũ ngu ngốc. Cái đó gọi là nói nhỏ đấy à?

Bên này, mặc dù Phong lão đại đánh đám túi bụi và luôn mồm quát mắng sẽ khai trừ tên “phế vật” vô tổ chức, vô kỷ luật nhưng ở đối diện, đội trưởng Quang vẫn nhú mày. Hắn có cảm giác gì đó không thích hợp. Ngoắc ngoắc một người bên cạnh, đội trưởng Quang điềm tĩnh nói:

- Lát nữa, cậu chọn mười thành viên xuất sắc nhất đội tham gia thi đấu.

- Nhưng đội trưởng...

- Không nhưng gì cả. Tôi thấy có gì đó không hay ho lắm..

- Vâng! Thưa đội trưởng.

Bên đối diện, Phong lão đại, Hùng mập mạp và Gà còm đang diễn cảnh đánh đám như trong phim hành động. Vừa nghe đội trưởng Quang nói muốn cử mười người mạnh nhất trong đội tham gia thi đấu, cả ba

tên đều mỉm cười đắc ý. Quả nhiên là đã xuất hết vốn liếng ra rồi. Bọn họ không chỉ muốn nhiều tiền để vực dậy câu lạc bộ, bọn họ còn muốn danh tiếng. Mà tên tuổi thì không chỉ dựa vào đám lính mới của bọn họ được.

“Vù vù...”

Vừa lúc này, một chiếc xe bay mô phỏng một chiếc mô tô hiệu Stiletto bay vào bãi đỗ. Mọi ống kính đều quay về phía nó. Bãi đậu xe tầng ba này đã được hai đội đua đặt trước, người tới đây chỉ có phóng viên cùng người trong hai đội. Mà tất cả phóng viên đã tới, vậy người mới đến ắt hẳn là thành viên mới “vô tổ chức, vô kỷ luật” của Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay học viện Bàn Tay Thần rồi.

Nhìn thân hình gầy gò của Phong lão đại, mọi người trong học viện giảm sút mất 50% hi vọng. Giờ nhìn tên trước mắt, 50% cũng đi theo luôn. Hắn không ngờ còn gầy hơn cả Phong lão đại. Nhất là mặt mũi nhợt nhạt như thiếu nắng trường kỳ khiến hắn giống một con bệnh sắp xuống gập ông bà ông vải. Đem người này đi đua xe...

... mọi người càng nghĩ càng tuyệt vọng.

Lê cho xe chạy tới nơi mọi người đang đứng, gạt đầu chào đội bạn, hắn quay sang phía Phong lão đại hỏi:

- Thi luôn chưa đội trưởng. Mọi người gọi gấp quá em còn chưa ăn sáng...
- Vậy đi ăn chút gì rồi thi đấu. Chắc đội bạn cũng không muốn để chúng ta bụng đói vào thi đấu.
- Không! Ý em là thi mau mau còn về ăn sáng.

Bên đối diện:

- Khinh người quá đáng...
- Bà nội, ông ngoại nó... tao muốn hạ gục nó...
- Được rồi, đừng đùa nào tranh xuất đua lần này. Tao sẽ cho nó thấy chữ “chết” viết ngược như thế nào...
- Được rồi.Ồn ào còn ra thể thống gì?

Đội trưởng Quang gầm lên. Mặc dù trong lòng hắn cũng vô cùng tức giận nhưng với tư cách là người dẫn đầu đội, hắn vẫn phải thể hiện ra một con người trầm tĩnh. Nhân loại là thế, hầu hết thời gian giao tiếp với nhau đều đeo mặt nạ và càng đứng ở vị trí cao, hình hóa trang trên mặt nạ càng thêm sinh động.

- Cậu nhóc. Kiêu ngạo nếu không đi cùng tài năng thì sự trả giá bao giờ cũng vượt sự tưởng tượng đó.

Lê cười cười:

- Cảm ơn đại ca đã chỉ bảo. Giờ chúng ta đua được chứ?

Nói xong, Lê cũng cảm giác mình thật là giả dối. Hơn nữa, không biết từ lúc nào, lối ăn nói theo kiểu giang hồ của các thành viên câu lạc bộ đua xe cũng đã lây nhiễm lan sang cả hắn.

17. Chương 18: Đường Đua Số Sáu

“Kính chào quý vị khán giả, các giáo sư, những học viên, cùng nhiều nghiên cứu sinh của Học Viện Bàn Tay Thần. Chúng tôi là thành viên Câu Lạc Bộ Phóng Viên đang truyền hình trực tiếp từ trường đua Chư minh về cuộc thi đấu căng thẳng giữa Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay của học viện và đội đua xe của thành phố Đà Lạt.

Như các vị đã biết, trường đua Chư minh nổi tiếng với mười hai đường đua cấp quốc gia. Hiện tại thì chúng tôi đang có mặt tại vạch xuất phát của đường đua số sáu. Hôm nay trường đua có tới bảy đường đua trống, tuy nhiên cả hai đội đua lại chọn đường đua số sáu. Sở dĩ xảy ra tình huống khó khăn dễ cười dễ như vậy là do đội trưởng Phong của Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay nhất quyết chọn đường đua số sáu này. Bởi vì theo quan niệm của anh ta, con đường số sáu nghĩa là phát lộc, kiếm được nhiều tiền. Xem ra bọn họ nghèo tới phát điên rồi... Ách. Thành thật xin lỗi quý vị với những lời khiếm nhã, thiếu chuyên môn vừa rồi của tôi. Chúng ta quay trở lại đường đua số sáu.”

“Theo thông tin mới nhất mà chúng tôi nhận được thì đội bạn sẽ cử ra mười thành viên kỳ cựu để tham gia thi đấu. Số tiền hai tỉ HC cũng không phải là một con số nhỏ, đội bạn cẩn thận hiển nhiên cũng là điều dễ hiểu. Trong khi đó Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay của học viện chúng ta chỉ cử ra một người. Vâng, chính là duy nhất một người. Theo mã số thẻ đeo bên hông của anh chàng này tên là Lê Minh Đức và thường hay gọi là Lê, và anh ta mới vào học viện vừa tròn... hai mươi ngày. Hơn nữa chiếc xe bay mà anh ta mang tới thì... thật khó có lời nào diễn tả, bởi vì nó thực sự rất thô sơ, thô sơ tới cực hạn. Chiếc xe mô tô bay mô phỏng theo mẫu Stiletto này ngoài những chức năng phổ biến của một chiếc xe bay ra thì không còn lắp thêm thiết bị nào khác. Dù là thiết bị chống nhiễu từ trường, hay thiết bị chống ra đa cũng không buồn lắp. Theo các thành viên trong Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay tiết lộ thì chiếc xe được tự tay thành viên số mười hai của đội lắp ráp, và tên của nó là SSS, viết tắt của Stiletto Super Speed, đúng là một cái tên đầy cá tính.”

“Thưa quý vị, đường đua số sáu là đường đua chạy men theo các khe rãnh của dãy núi Chư Minh. Nếu nhìn từ trên không xuống thì đường đua này mang hình chữ S ngược. Đường đua có hai chặng hình cong và có vô số vật cản cùng điều kiện thời tiết khắc nghiệt. Đáng chú ý đây cũng là đường đua duy nhất có “song lộ”, nghĩa là có hai con đường song song trên dưới với nhau và cách nhau một khe rất hẹp chỉ vừa đủ một chiếc xe bay mô phỏng xe hơi bay qua. Tuy nhiên may mắn đây chỉ là thi đấu giao hữu nên điều kiện khắc nghiệt thiên nhiên sẽ chỉ dao động ở cấp ba tới cấp sáu. Tỷ lệ thay đổi địa hình cũng ở mức trung bình. Và hiện tại mười thành viên của đội đua thành phố Đà Lạt và người mang thứ tự số mười hai của Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay học viện Bàn Tay Thần cũng đã vào vị trí xuất phát.”

“Vâng, đồng hồ đếm ngược từ đơn vị mười đã bắt đầu đếm, kèm theo là tiếng chuông vang mãnh liệt. Đứng ở bên mép phải, tiếng động cơ của SSS đã hoàn toàn bị lấn át, che phủ bởi những tiếng gầm rú của các xe bay bên cạnh. Theo chúng tôi quan sát được thì đội bạn có tới ba chiếc xe bay mô phỏng phi thuyền vũ trụ. Năm chiếc mô phỏng các dòng xe hơi những năm 200x. Chỉ có hai chiếc còn lại là khá đặc biệt, một chiếc mô phỏng robot Gundam, nhân vật trong một bộ truyện tranh Nhật Bản. Một chiếc mô phỏng một con khủng long bạo chúa, vô cùng dữ dằn...”

“Nghe nói giới quân sự các thế lực lớn đã bắt đầu phát triển những vũ khí dưới dạng pháo đài như robot khổng lồ. Chúng ta không biết thực hư nhưng nếu nhìn vào các mô hình xe bay đa dạng tại nơi này, chúng ta hoàn toàn có thể tin tưởng ở đâu đó đang ẩn nấp một lũ những robot đủ các hình dạng.

Vâng, đồng hồ đã điểm con số “không”, vách tường ngăn ở vạch xuất phát đã hạ xuống, mười một tay đua đồng loạt phóng vút đi. Chặng đường đầu tiên này là một đường khá thẳng. Ước tính độ dài của quãng đường này vào khoảng năm km và thật tiếc phải báo một tin buồn cho các khán giả ưa thích tốc độ của học viện Bàn Tay Thần rằng SSS dù đã chạy hết công suất động cơ chính cũng vẫn bị các tay đua đội bạn bỏ lại khá xa. Từ những hình ảnh của máy ghi hình số hai ghi lại thì xuyên qua lớp kính chắn chúng ta đều thấy nét ngạc nhiên trên mặt đội bạn. Có lẽ bọn hấn không tưởng tượng được xe bay thành viên của Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay lại có tốc độ kém tới mức độ vậy. Tuy nhiên đây vẫn chỉ là ở chặng xuất phát, bất cứ xe bay nào có tốc độ cao đều có thể vượt lên đầu, và đó cũng không phải kết quả cuối cùng. Dù sao kỹ thuật đua xe không phải chỉ là nhấn hết tốc độ và chạy về đích. ”

“Chặng đua qua qua giai đoạn xuất phát đã qua, các xe bay đã lọt vào hẻm núi đầu tiên, hai con đường song song, một trên một dưới cũng đã hiện ra. Gió đã nổi lên, và nhìn xem... đội bạn đã chia làm hai đội. Một đội ở con đường phía trên gồm tám thành viên. Bọn họ co cụm và che kín toàn bộ lối đi, mục đích chắc hẳn là ép cho thành viên Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay đua xe bay của chúng ta phải đi con đường phía dưới.

Duy chỉ có hai thành viên của đội đua thành phố Đà Lạt là bay theo con đường ở phía dưới hòng ngăn không cho Lê vượt lên. Hiển nhiên bọn họ muốn dùng chiến thuật quây khu và tăng sức ép và độ khó cho Lê.”

“Quả nhiên, Lê đã phải cho SSS chạy xuống con đường phía dưới. Không xong... đội bạn muốn phá đá tăng thêm độ khó. Tám thành viên bay bên trên bắt đầu dùng các vũ khí công kích vào hai vách đá khiến cho từng tảng đá lớn như chiếc bàn bắt đầu rơi xuống dưới. Tình huống mỗi lúc một nguy cấp, hi vọng là tay đua của chúng ta sẽ vững tay lái.”

“Woa... không thể nào giữa năm khối đá lớn che chín bốn phương, Lê vẫn lách qua, kỹ thuật lái thật thần kỳ. Nhìn xem, đội bạn đã có chút lộn xộn, hiển nhiên bọn họ cũng không ngờ tới dưới làn mưa đá như vậy, Lê vẫn ung dung lách qua. Nhưng là, Lê vẫn bị lọt trong vòng bao vây của cả đội bạn. Nếu anh ta không

sớm nghĩ cách xử lý thì rất nhanh, anh ta vẫn sẽ bị hao phí tinh thần vào những lần tránh né mà bị bao vây cho tới khi hết đường đua. Nhất là sắp tới, khe hở giữa hai đường đua trên dưới sẽ rộng rãi thêm, như vậy, số lượng đá rớt xuống đường đua phía dưới sẽ càng thêm nhiều.”

“Đột phá... đã có đột phá rồi. Thật... thật...không tưởng tượng nổi, như thế nào... thế nào lại có thể? Xin... xin lỗi quý vị, quan sát cảnh tượng vừa rồi, đầu tôi như bị giáng một trùy cho nên có chút nói năng lộn xộn. Tuy nhiên tôi tin chắc quý vị cũng sẽ thông cảm cho tôi, bởi vì màn vừa rồi... thật quá vượt sức tưởng tượng của con người. Đó là một màn sáu vòng xoay tuyệt sát. Chúng ta hãy xem lại hình ảnh đã được quay chậm “-36x”.

Đầu tiên Lê bất ngờ bốc đầu SSS và dùng chính bánh trước của xe để đập vào một khối đá to bằng chiếc mũ bảo hiểm khiến nó bật ngược lên trên và va chạm vào một chiếc xe bay rồi liên tiếp bị từ trường bảo vệ đẩy bay lộn xộn giữa đám xe bay. Nhưng đó chỉ là màn dạo đầu, theo chúng tôi phán đoán thì viên đá đó Lê dùng để thăm dò cường độ từ trường bảo vệ của chiếc xe bay đó. Bởi vì ngay sau cú đánh đầu tiên đó Lê trực tiếp ười hai bộ phóng chuyển về một hướng và đẩy mạnh khiến cho chiếc xe quay tít như một cánh quạt và dùng bánh trước và bánh sau bắn mạnh bốn viên đá. Hơn nữa vô cùng thần kỳ là bốn viên đá đồng loạt công kích vào một điểm, tại bộ phận ống xả của gầm xe bay số bốn khiến cho lớp từ trường không kịp bảo vệ bị đột phá.

Viên đá cuối cùng chính là viên lợi hại nhất, nó chuẩn xác bắn méo hai bộ phóng gần nhau khiến cho độ cân bằng của xe bay bị thay đổi. Làm tất cả chúng ta phải sửng sồ là phản ứng của chiếc xe bay này dường như đã bị Lê nắm chắc. Bởi vì nó ngay khi mất thăng bằng đã va đập theo một quy tắc nhất định khiến cả tám chiếc xe bay đều bị va chạm lộn xộn lẫn nhau, từ trường lần lượt bị phá hỏng rồi xe cũng rớt xuống phía dưới nhanh chóng. May mắn những chiếc xe bay này đều là những chiếc xe tiên tiến, đều được trang bị đầy đủ các bộ phận. Ngay khi phát hiện ra xe mất cân bằng và không có khả năng vực dậy, các thành viên lái đầy kinh nghiệm của đội đua thành phố Đà Lạt đã khởi động bộ phận phóng người lái lên không trung rồi bật dù khiến cho bản thân người lái an toàn. Tuy vậy chỉ trong nháy mắt, tám chiếc xe bay trực tiếp bị “nốc ao” khỏi vòng đua khiến cho toàn đội đua thành phố Đà Lạt đều giật mình kinh ngạc và sợ hãi.”

“Vâng, không chỉ bọn họ sợ hãi, tôi tin tưởng, không chỉ có quý vị còn nán lại xem truyền hình trực tiếp mà chính bản thân tôi cũng đang rất sợ hãi... rất bàng hoàng trước màn trình diễn tuyệt vời của thành viên số mười hai Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay học viện Bàn Tay Thần. Cho tới giờ, chúng ta hoàn toàn có thể tin tưởng, có thể hi vọng về một kỳ tích sẽ xảy ra. Và không cần tôi phải nói thêm, mọi người chắc chắn cũng biết, sau cuộc đua này, dù Lê có thắng hay không, thì kỹ thuật anh ta đã biểu diễn cũng đủ khiến Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay một lần nữa sống lại. Tương lai tươi sáng, niềm vinh quang của Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay đã trở lại. Chúng ta hãy cổ vũ nhiệt tình cho anh chàng trẻ tuổi của chúng ta thêm mạnh mẽ... ách.”

18. Chương 19: Chấn Động Giới Đua Xe Học Đường

Cảnh quay sáu vòng xoay tuyệt sát của Lê được truyền hình trực tiếp về học viện khiến cho các tòa tháp ký túc xá Học Viện Bàn Tay Thần bỗng nhiên trở nên yên tĩnh lạ kỳ. Hồi lâu sau, khi bình luận viên càng nói càng hưng phấn đến phát sắc thì cả học viện dường như vỡ òa. Tiếng hô hoán, hò hét vang lên khắp các hành lang, các quảng trường có màn hình cực đại. Tất cả nam lẫn nữ đều kích động, ánh mắt chăm chăm nhìn lên màn hình. Đồng hồ liên lạc kêu lên khắp nơi. Những người nhận được tin tức hầu như chỉ thấy người gọi đang vô cùng kích động gào lên một đoạn ngắn thông tin đại khái như:

“Quá thần kỳ rồi, mau... mau... bật kênh thông tin của học viện”

“Mày đang chết ở xó xỉnh nào thế? Có xem kênh thông tin của học viện không. Con bà nó, quá tuyệt vời...”

...

Và rồi còn chưa đợi người nhận thông tin kịp hiểu ra chuyện gì thì màn hình tắt bụp, để lại cả đám người tò mò, hiếu kỳ tìm màn hình cảm ứng gần đó bật kênh thông tin của học viện lên để xem chuyện gì xảy ra.

Đường đua số sáu của trường đua Chư Minh, hai chiếc xe bay còn lại của đội đua Đà Lạt lúc này đang rất cẩn thận bay phía trước. Bọn họ bị màn hạ gục tám thành viên một lúc của Lê làm choáng váng. Lòng khinh thị lúc đầu giờ đã bay mất sạch, cả hai người đều vô cùng cẩn thận lạng lách qua các gờm đá và nhiều chướng ngại vật đột ngột xuất hiện.

Lúc này Lê cũng như rất bình tĩnh, không nóng lòng vượt lên, cũng không lợi dụng điều kiện môi trường nào để “ám sát” hai thành viên phía trước. Rất nhanh cả ba đã vượt qua chặng đường thẳng nối hai đường cong của hình chữ “S” ngược và bắt đầu chuyển sang chặng đường vòng cung khó khăn nhất.

Điều kiện môi trường lúc này trở nên càng lúc càng kịch liệt. Những cơn gió giữ cấp sáu lần từng đợt địa chấn liên tục tạo thành các chấn động khí lưu mạnh mẽ khiến cho độ cân bằng của xe bay mỗi lúc bị dao động kịch liệt và đang có xu hướng làm các tay đua mất kiểm soát.

Vừa vào chặng đường cong, Lê bắt đầu tăng tốc. Lần nữa hẳn làm toàn bộ những người đang quan sát qua truyền hình trực tiếp lẫn những người có mặt tại quảng trường phải kinh ngạc há hốc mồm. Ngay cả mười một thành viên trong Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay của học viện Bàn Tay Thần lúc này cũng không cách gì bình tĩnh nổi. Cả đám há hốc mồm nhìn lên màn hình lớn ở quảng trường lớn. Gà còm nắm chặt hai tay kích động nói:

- Bà nội, ông ngoại ơi... Như thế nào hẳn làm được thế?

Hai mắt Thiên hồi to như con gấu bự cũng như căng tròn:

- Là... là hai động cơ chính phụ đồng loạt chạy. Má ơi... đây là mô tô bay chứ đâu phải phi thuyền bay đâu?

- Diên rồi... diên cả rồi...Không lẽ hẳn ầm đầu muốn tự sát?

.....

Quảng trường hoàn toàn nhốn nháo. Ai cũng biết xe bay thường chia làm hai lớp động cơ, một là động cơ chính để chạy lúc bình thường, một động cơ phụ chỉ dùng khi có trường hợp động cơ chính bị tê liệt. Nếu là những xe bay công kênh có thể đồng thời lắp ba bốn động cơ chính, vài động cơ phụ và đồng loạt khởi động những động cơ chính cũng không phải là chuyện gì lạ. Nhưng đối với xe bay dạng mô tô theo đuổi gọn nhẹ đều có một quy luật bất thành văn là chỉ có hai động cơ chính phụ và không cách gì khởi động cùng lúc hai động cơ đó, nếu không sẽ làm nhiễu từ trường bảo vệ, làm xung đột lệnh của chip thông minh. Cho nên hiện tại thấy Lê chạy cả hai động cơ chính phụ đồng nghĩa với việc hẳn hoàn toàn buông bỏ từ trường bảo vệ, và trình phản ứng tự động bảo vệ của chip thông minh gắn trên máy. Nói cách khác, hẳn giờ chẳng khác nào lái một chiếc xe mô tô của những năm 200x bay trên trời, không bảo vệ, không ra đa dò tìm vật cản, không có chip thông minh tự động nhắc nhở chuyển hướng khi gặp nguy hiểm.

Hai động cơ cùng chạy khiến tốc độ của Lê tăng lên gấp đôi. Chiếc SSS như một mũi tên rời cung, phóng vút lên phía trước, vọt qua khe hẹp ngăn cách giữa đường đua trên và dưới. Bên trên, giữ nguyên tốc độ, Lê trình diễn kỹ thuật tránh né tuyệt vời khiến mọi người quan sát đều cảm giác giống như chiếc lá nhẹ nhàng luồn lách giữa các cơn gió, mềm mại uyển chuyển mà không kém phần nhanh chóng.

Đường đua song song bên dưới khe, trong hai tay đua của đội đua Đà Lạt thì đã có một tay mất bình tĩnh hấp tấp tăng tốc tại một khúc cua hẹp khiến hẳn va chạm dữ dội với vách đá. May mắn đây là một chiếc xe bay mô phỏng phi thuyền cỡ lớn, tích trữ nhiều năng lượng cho từ trường bảo vệ khiến hẳn giữ lại được một cái mạng.

Tay đua còn lại của đội bạn lái một chiếc xe bay mô hình con khủng long bạo chúa. Mặc dù có bề ngoài cực kỳ công kênh, tuy nhiên độ linh hoạt của nó chứng tỏ người lái là một tay đua rất chuyên nghiệp và nhiều kinh nghiệm.

Hình dạng to lớn và công kênh mà vẫn bám đuổi riết theo Lê chứng tỏ hẳn là một tay đua thiên tài. Nhìn từ trên màn hình, chiếc xe bay này không đem lại cho khán giả cảm giác nhuần nhuyễn uyển chuyển như SSS của Lê, nhưng hẳn luôn tránh né các chướng ngại vật và ôm cua một cách rất hoàn mỹ.

Do đa đa đã bị khóa, cho nên Lê chỉ có cách quan sát bằng mắt thường, phán đoán và hành động hoàn toàn dựa trên cảm giác và kinh nghiệm. Cho nên vừa nhìn xuống đường đua phía dưới, hẳn cũng nhìn không được nở nụ cười thường thức đối với tay đua phía dưới.

Tuy nhiên thi đấu vẫn quy về thi đấu, hấn không thể giữ tình trạng giằng cơ như thế này mãi được, nếu không với động cơ mạnh mẽ của đối phương, rất có thể ở đoạn đường cuối cùng, đối phương sẽ bứt phá mà cán đích trước. Trong một khúc cua gấp, Lê vẫn giữ nguyên tốc độ và bứt phá lên một đoạn dài. Do yếu tố công kênh, tay đua điều khiển chiếc xe bay mô hình con khủng long bạo chúa mặc dù có kỹ thuật khá tốt nhưng vẫn phải giảm tốc độ để “ôm cua” chuẩn xác.

Khi mọi người tưởng Lê và tay đua đội bạn tiếp tục chơi trò rượt đuổi thì tình hình trở nên biến đổi. Tại một cung đường đua có một điều kiện khó khăn mọc lên. Đây là một chướng ngại kết hợp giữa địa hình và thời tiết. Đường đua như bị một hình cầu khổng lồ chặn ngang, hai đường vòng cung hai bên nếu hợp lại thì vừa đúng một hình tròn. Trường đua đã cố tình lợi dụng cung đường đua này kết hợp với gió và mưa để tạo nên một khu vực khí lưu xoáy dữ dội.

Tuy nhiên với cấp độ gió là cấp sáu, Lê thoải mái xông pha vào trong và ngoài dự đoán của mọi người, hấn không nhanh chóng chạy ra mà lượn một vòng theo vòng xoáy. Tiếp đó dưới ánh mắt cực độ kinh ngạc của mọi người, hấn để chiếc xe có phần ngang ngang gần vuông góc với chiều quay của vòng gió xoáy. Tiếp đó động cơ chạy tới đa công suất khiến cho tốc độ xe bay còn có phần nhỉnh hơn so với tốc độ hấn dùng hai động cơ chạy đoạn đường vừa qua...

Quảng trường đua yên tĩnh... tuyệt đối yên tĩnh... Toàn bộ ký túc xá học viện lẫn những nơi công cộng đang phát trực tiếp hình ảnh đường đua cũng trở nên lặng ngắt. Mọi người đều bị tình cảnh trước mắt dọa cho sợ hãi, ngay cả những bình luận viên lúc này quai hàm như bị kìm hãm, không thốt ra được lời nào... Tại cung đường đua hình tròn, gió không còn là gió cấp sáu mà nó đã bị Lê đẩy lên cấp mười. Hơn thế nữa, hấn phối hợp nhịp nhàng lên xuống khiến vòng xoáy dài lên dài xuống và có xu hướng biến thành một vòi rồng.

Quả nhiên... đúng là một vòi rồng, chọc xuyên cả qua khe nứt nối giữa hai đường đua để xuống đường đua phía dưới. Đất đá không chân, liên kết không bền vững ở khe hẹp lúc này cũng bị nạo vét khiến cho nhiều tảng đá lớn bị cuốn theo dòng xoáy. Con lốc xoáy như một rồng song hệ thổ phong đang gầm rú. Cảnh tượng thực sự rung động tận sâu tinh thần của mọi người. Đội trưởng Quang của đội đua thành phố Đà Lạt lúc này cũng không thể giữ nổi bình tĩnh, vô thức thì thào:

- Hấn... hấn... không ngờ lại có thể điều khiển điều kiện môi trường khắc nghiệt làm tăng độ khó của đường đua. Hấn là kẻ nào đây? Học viện từ khi nào có một nhân vật lợi hại như thế mà chúng ta không hề hay biết vậy? Nhất định... là... là bên học viện ăn gian rồi...

Những thành viên đứng cạnh đội trưởng Quang cũng hoàn toàn bị mất tinh thần. Tất cả đều biết tăng độ khó của điều kiện môi trường yêu cầu trình độ kỹ thuật khủng bố tới cỡ nào. Bất kỳ một sai sót nhỏ đủ để khiến người thực hiện bị xé thành ngàn vạn mảnh nhỏ ngay lập tức. Nhưng mà Lê đã thành công... hấn thành công tạo ra một con rồng và con rồng đó chuẩn bị nuốt chửng đồng đội của bọn hấn. Càng thêm tuyệt vọng là bọn họ vừa nhìn thấy cảnh Lê thử điều khiển hướng đi của “cái đuôi rồng”.

Mặc dù cả người lẫn xe đều đang xoay tít theo vòng xoáy, tuy nhiên Lê vẫn có khả năng điều khiển xe xoay theo những góc độ nhất định khiến cho dòng xoáy của cái đuôi vòi rồng chuyển hướng. Mặc dù thoát nhìn có vẻ chậm chạp nhưng nếu đối phương không biết điều này thì quả thật là tai họa.

Thành viên điều khiển xe bay mô hình khủng long bạo chúa vừa ló mặt qua khúc cua, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt cũng giật mình sợ hãi người. Khẽ nhíu mày hấn vẫn lao về phía đó.

Tại quảng trường, đội trưởng Quang ôm trán, lay lay huyết thái dương rồi lạnh lùng nói:

- Chúng ta nhận thua, đề nghị cho liên lạc trực tiếp với DF877!

Một giọng nói điện tử vang lên:

“Nhận thua được chấp nhận, kết nối hoàn thành.”

Còn không đợi giọng điện tử nói hết, đội trưởng quang đã gầm lên:

“Tuấn Điệp! Thoát khỏi cái xe đó mau!”

Người mang tên Tuấn Điệp hấn là người đang điều khiển chiếc xe mô phỏng khủng long bạo chúa mang số hiệu DF887. Hấn đang quyết tâm xông qua vật cản khổng lồ trước mắt, chợt nghe thấy tiếng đội trưởng

hết bên tai thì giật mình. Hắn biết để kết nối được với thành viên đang bay, hắn là đội trưởng phải nhận thua. Lệnh của đội trưởng, hắn phải hoàn toàn phục tùng. Tuy nhiên hắn vẫn ngoan cố ra một loạt mệnh lệnh bằng giọng nói cho hệ thống điều khiển tự động thông minh.

19. Chương 20: Ba Năm

Tuấn Điệp vẽ ra một lộ tuyến tránh né cực kỳ tinh vi. Với kinh nghiệm của mình cùng những thông tin thu được trên ra đa, hắn phán đoán tốc độ xoay của vòng xoáy và quán tính của xe cùng nhiều yếu tố khác đủ để cho xe của hắn vượt qua cả vòng xoáy cấp mười một. Tuấn Điệp muốn chứng minh quyết định bỏ xe của đội trưởng là một sai lầm.

Khởi động hệ thống phóng người lái, cả người Tuấn Điệp lẫn chiếc ghế đang ngồi được phóng vút lên trên không trung, ánh mắt của hắn vẫn chăm chăm nhìn vào chiếc xe bay đang lao vào dòng xoáy. Nhưng rất nhanh sắc mặt của hắn mỗi lúc một trắng bệch.

Chiếc xe được lập trình sẵn cố tình muốn lách qua vòng xoáy để sang bên kia. Tuy nhiên vòi rồng lại đột nhiên đổi hướng cuốn chiếc xe vào trong. Điều này cũng nằm trong dự đoán của Tuấn Điệp và hắn cũng ra lệnh đề phòng tình huống này. Tuy nhiên Tuấn Điệp quên mất một điều hoặc hoàn toàn không nghĩ tới, tốc độ vòng xoáy của vòi rồng này không phải cố định trong một khoảng dao động như các vòng xoáy trên các đường đua khác mà nó bị Lê điều khiển. Chỉ cần chiều xoay của vòng xoáy lệch đi ba mươi độ là đã vượt khỏi tầm kiểm soát của cả người lái lẫn hệ thống điều khiển thông minh rồi.

Ban đầu, Lê chỉ muốn vây khốn tay đua đội bạn ở trong vòng xoáy hoặc tìm cách làm hỏng động cơ của hắn để hắn phải hạ xuống đất. Dù sao đây cũng chỉ là cuộc đua giao hữu, không phải cuộc đua sinh tử như những đường đua tử thần mà hắn tham gia trước kia. Tuy nhiên khi hệ thống thông báo đã thắng cuộc, lại nhìn thoáng qua cơn lốc xoáy ra bên ngoài thấy một vệt trắng bắn thẳng lên trời, Lê biết đối phương đã rời bỏ xe. Máu sát phạt nổi lên, hắn quyết định “chơi” một trận lớn.

Vòng xoáy đang xoay chếch xuống dưới một góc bốn mươi lăm độ lúc này chậm chậm thay đổi hướng chếch lên trên. Sai số quán tính quá lớn, chỉ thấy chiếc xe bay công kênh đột ngột bị kim hãm rồi thoáng chốc bị xé thành ngàn vạn mảnh nhỏ văng ra tứ phía như một quả bom vừa xoay vừa nổ.

May mắn, năng lượng được để trong hộp thiết kế theo siêu kết cấu bảo vệ khiến nó không phát nổ. Nếu không đủ là Lê ở tầng đường bên trên dù không chết cũng bị lột da. Hắn theo quán tính bắn vút ra ngoài, loạng choạng va quệt nhẹ một hồi với vách đá mới đứng vững. Đã thắng cuộc, Lê cũng không cần phải theo đường đua tới đích, mà hắn trực tiếp vượt qua “độ cao cho phép”, bay lên trên cao rồi theo hướng quảng trường đường đua Chư Minh bay tới.

Về đến nơi, hắn cũng chẳng buồn ăn mừng hay chào hỏi ai. Chỉ buông lại một câu: “Đội trưởng thu tiền”, rồi lăn ra ngủ.

Các công tác kiểm tra nhanh chóng được tiến hành. Khi thông tin không có gian lận được trường đua công bố, tất cả các phóng viên đều vui mừng quá độ, ăn nói lấp ba lấp bắp. Ở học viện, những nơi đang truyền hình trực tiếp cũng lâm vào tình trạng điên cuồng. Hoàn toàn điên cuồng rồi, khắp nơi đều vang lên tiếng reo hò tiếng cảm thán.

- Kỳ tích... kỳ tích thực sự phát sinh.

- Quá đã! Không nghĩ tới học viện chúng ta lại có một thành viên khủng bố như vậy.

- Ha ha! Mà thấy không? Từ giờ ai dám nói dám nghiên cứu sinh của học viện Bàn Tay Thần đều là những tên éo lá.

- Ôi! Yêu anh chàng này mất rồi.

- Không được! Ta quyết định ra nhập Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay của học viện...

...

Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay lần nữa “sống lại” đem về niềm kiêu hãnh khiến ai nấy đều hưng phấn. Các cuộc ăn mừng diễn ra khắp nơi. Lúc đoàn người Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay trở lại học viện, có tới hơn năm ngàn người trực tiếp bay xe ra xếp thành hàng hàng chào đón làm ách tắc giao thông một quãng thời gian. Quang cảnh thật hoành tráng, mãnh liệt đánh vào thị giác. Con người luôn là động vật ưa đám đông. Kết cả những chuyến xe bay không phải của học viện khi gặp quang cảnh này cũng tham gia một chân cho náo nhiệt. Và khi được tận mắt xem lại những thước video của cuộc đua, tất cả lần nữa lâm vào điên cuồng hò hét. Kỹ thuật thần kỳ, trí tuệ tuyệt đối cùng với một tinh thần thép, chỉ cần sở hữu một trong ba yếu tố đó đã được người người ngưỡng mộ. Không nghĩ tới cả ba đều có trên một thanh niên trẻ tuổi, không muốn kinh ngạc cũng không được.

Đáng tiếc, nhân vật chính lại lần quay ra ngủ trong xe công cộng, không hề hay biết rất nhiều người đang muốn tận mắt được chứng kiến hắn.

Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay dưới sự đảm bảo của nhiều nhân viên bảo vệ đã về cơ sở của bọn họ an toàn. Những người trước kia luôn khinh bỉ coi thường đám Phong lão đại thì giờ càng thêm thân cận giáo tiếp. Những lời khen tặng liên tiếp bay tới khiến cả mười một thành viên đều ưỡn ngực héch mặt mà đi, miệng không ngớt ngoác ra cười.

Hôm sau, trái ngược với tình hình náo nhiệt bên ngoài câu lạc bộ, cả mười một thành viên giờ này đang rất nghiêm túc nhìn bản kế hoạch tương lai sắp tới của Lê. Mua xe bay cho từng thành viên và lên kế hoạch tập luyện. Chương trình tập luyện khó khăn tới mức sắc mặt của mười một thành viên thoát xanh thoát trắng. Bất quá ẩn sau trong mắt bọn họ chính là vẻ hưng phấn cùng kích động. Mà nguyên nhân chỉ bởi một câu nói rất bình thường của Lê:

“Mình tôi chỉ làm nên danh tiếng nhất thời. Cái tôi muốn là tất cả người trong Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay chúng ta đều là những thành viên siêu đẳng, và khi nhắc tới những đặc trưng nổi bật của học viện Bàn Tay Thần, người khác cũng không cách gì quên được chúng ta.”

Ngay chiều ngày hôm đó, khi ngoài cửa Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay của học viện còn rất nhiều người vây quanh muốn xin chữ ký hoặc chụp một kiểu ảnh với thần tượng trong lòng thì một tin tức được Phong lão đại, đội trưởng của Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay truyền ra.

“Câu lạc bộ chuẩn bị tuyển thành viên. Tiếp đó sẽ ngừng các trận thi đấu để bước vào giai đoạn “bế quan tập luyện”. Những ai có năng khiếu về đua xe bay và có khả năng chịu khó, chịu khổ thì xin đăng ký tham gia”.

Tin tức như một quả núi ném xuống hồ nước nhanh chóng như sóng nước lan ra bốn phía học viện. Dòng người ùn ùn kéo về khiến cho tòa tháp số ba mươi sáu vốn khổng lồ thoáng chốc như nhỏ đi và cực kỳ trật trội. Người đăng ký tham gia cũng không quá năm ngàn, nhưng người xem náo nhiệt thì gấp mấy lần khiến nhân viên bảo vệ của học viện phải làm việc cực kỳ vất vả. May mắn, bọn họ cũng không có biểu hiện gì không vui.

Mọi hoạt động đã lên kế hoạch, vất vả lách khỏi đám đông cuồng nhiệt, Lê lại trở về ký túc xá và trốn biệt trong đó. Cứ nghĩ tới cảnh em gái vẫn nằm liệt giường, hắn càng thêm điên cuồng học tập.

Nhiều người đăng ký tham gia, nhưng Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay chỉ tuyển thêm hai mươi bốn thành viên nữa, nâng số người của câu lạc bộ lên ba mươi sáu. Hơn nữa có tới bốn người trong số mười một thành viên cũ do không có thiên phú nên được chuyển sang làm công tác hậu cần do Hùng trợ và Gà cầm cầm đầu. Bọn họ cũng vui vẻ đảm nhận trách nhiệm này, dù sao lần nào thật sự bước vào đường đua, tinh thần của mấy người này cực kém, thường xuyên ôm mặt ngồi choáng váng khi gặp tình huống khẩn cấp mà không làm ra phản ứng nào khiến cả đám mém chút mất mạng mấy lần.

.....

Ba năm nhanh chóng qua đi, hình ảnh của Lê dần biến mất trong mắt các thành viên của học viện. Ngoài trừ những lúc hắn tới trường đưa để chỉ đạo cho các thành viên Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay tập luyện thì hắn đều ru rú trong ký túc xá học tập kiến thức, hoặc ở phòng thí nghiệm thực thành, hoặc tới gặp vị giáo sư số mười ba để học hỏi thêm những kiến thức mà hệ thống BTT không có. Lê phát hiện ra sự thông tuệ

tuyệt đối của vị giáo sư này khi hấn tới để thông qua nhiệm vụ tìm hiểu về viên xá lợi. Vị giáo sư khi thấy hấn trong thời gian ngắn như vậy tìm ra cách sử dụng viên xá lợi, lại biết cách biến tấu sóng tinh thần cực kỳ mạnh để phối hợp với nó thì cực kỳ kinh ngạc. Lòng mến tài khiến vị giáo sư dốc lòng bồi dưỡng, giảng giải rất nhiều kiến thức về gen con người và gị gen mà Lê thậm chí còn không tìm thấy ở BTT khiến hấn như được mở rộng tầm mắt.

Ngoài ra, vị giáo sư số mười ba còn dạy cho Lê phương pháp tu luyện “Phật Pháp Viển Sinh 3.0”. Nói theo phong cách kiếm hiệp thì là một bản công pháp đã cải tiến lần thứ hai. Phương pháp này là sự kết hợp giữa nhiều yếu tố trong cuộc sống, từ ăn uống cho tới hoạt động rồi đến “thở nạp”, “dưỡng khí”... Nhiều yếu tố sinh hoạt sao cho thuận lợi nhất cho việc kết xá lợi. Việc tu luyện này khiến cho sức khỏe của Lê tăng lên, thân hình cũng không còn gầy gò ốm yếu mà trở nên cân đối hài hòa và tiềm ẩn sức mạnh vượt trội nhiều lần so với người thường.

Với sự hỗ trợ từ hạt xá lợi của vị giáo sư số mười ba, việc học tập của Lê tại tòa tháp nghiên cứu gen con người cũng có những tiến bộ kinh người. Những giáo sư tại tòa tháp số một này đều biết tới tên của hấn. Cấp độ ưu tiên của Lê cũng tăng lên cấp hai tới mức tương đương với những giáo sư xuất sắc nhất. Hấn hoàn toàn có quyền tìm hiểu những kiến thức bí mật nhất lưu trữ trong hệ thống BTT. Thực tế là từ một năm trước, Lê đã đủ điều kiện để tốt nghiệp, tuy nhiên mục tiêu của hấn không phải là tấm bằng của học viện. Hiện tại, Lê tự tin mình dưới sự giúp đỡ của máy móc hoàn toàn có thể chữa khỏi căn bệnh của em gái. Chỉ cần hoàn thành nốt “bài tập lớn” lần này, hấn có thể xin nghỉ phép về quê để đưa em gái tới học viện chữa bệnh.

Chỉ có một điều tiếc nuối duy nhất là vào một năm trước, vị giáo sư đáng kính ở tòa tháp dị gen kia đột ngột biến mất. Những người ở trong tòa tháp vắng vẻ khổng lồ cũng không ai biết rõ ông ta đi đâu, chỉ lưu thông tin ở BTT rằng vị giáo sư đó đã xin nghỉ phép một thời gian.

Đề tài nghiên cứu lần này là tới đảo Phú Quý và phối hợp với một số thiên tài nghiên cứu sinh về gen thực vật ở đó để tìm một số gen tốt của thực vật đối với thân thể con người. Và lần này Lê được một vị giáo sư cao cấp ở tổng bộ nghiên cứu gen con người cử đi cùng một cộng tác viên. Đó là một nữ nghiên cứu sinh có quyền ưu tiên cấp hai như hấn....

20. Chương 21: Thúy

Ngoài bãi đỗ xe trên nóc tòa tháp số hai mươi mốt, một dãy dài các xe bay đủ các mẫu đa dạng được sắp xếp ngăn nắp trật tự. Lê và Thúy bước nhanh tới giữa hàng số ba, một chiếc xe thoát nhìn giống như chiếc mô tô bay hiệu Star44F do một công ty liên doanh Việt Nam với Nhật Bản sản xuất, tuy nhiên ít ai biết được tất cả động cơ lẫn những bộ phận quan trọng bên trong đều đã được Lê thay đổi. Chiếc xe bay này kiểu dáng có phần giống xe gắn máy tại Việt Nam những năm 200x. Toàn thân chiếc xe như một mũi tên đỏ, có những đường vân màu đen xen kẽ chạy dài về phía sau như những ngọn lửa. Trước tay lái có một tấm kính rộng trống ánh sáng chói, vươn bao trùm lấy người lái và cả người ngồi phía sau, mới nhìn liền lầm tưởng như một chiếc “ô tô có hai vị trí và hai bánh”. Từ trên các mép kính, một hợp kim bao trùm. Lớp hợp kim này phối hợp với bộ phận chuyển đổi năng lượng ở đầu xe sẽ tạo ra một lớp từ trường, có tác dụng như dây thắt an toàn nhưng bao phủ ở phạm vi rộng, giữ người lái và người ngồi sau luôn trong trạng thái được ổn định như nằm trong lớp bông, dù xe có nhào lộn thế nào, hai người vẫn yên ổn và không rời ra khỏi xe.

Chiếc SSS của Lê sau vụ va chạm ba năm trước đã bị rời rạc sộc sệch và còn không đợi hấn tỉnh lại đã bị các thành viên của Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay chiếm hữu để trưng bày ở trước cửa câu lạc bộ khiến hấn buộc phải lắp ráp một chiếc xe mới.

Mỉm cười, nhìn về phía cô gái đi bên cạnh, Lê nói:

- Em không ngại ngồi trên “đồ cổ” chứ?

Thúy nhoẽn miệng, bước tới gần, quan sát một lượt rồi ngồi lên vị trí sau xe cười nói:

- Không tệ. Vẫn chạy tốt.

Nói đoạn giương cặp mắt tròn to của mình về phía sau hỏi:

- Anh định đứng đó cả ngày đấy à?

Bật cười, Lê bước tới ngồi lên vị trí lái. Trong bụng thầm nghĩ: “Tự nhiên lại phân cho hẳn một người con gái xinh đẹp như vậy làm chung đề tài, không biết ý đồ của mấy vị giáo sư cao cấp của tòa tháp số một là gì. Chỉ là không nghĩ tới cô bé này chỉ nhìn thoáng qua cũng biết được nội tình bên trong của chiếc xe. Trông sắc mặt của cô bé, cũng không giống chỉ là nói qua loa đơn giản như vậy.”

Tay phải vừa chạm vào tay lái, bốn cột ánh sáng trên tay ga như bốn thiết bị cảm ứng đồng đều phát ra ánh sáng nhẹ nhẹ, một luồng quang mang quét qua một lượt, xuyên qua lớp bao tay, cảm ứng vào bên trong. Đồng thời một màn hình cảm ứng màu xanh nhỏ khoảng 14inch đột ngột bật lên trên trước mặt, một giọng nói điện tử vang lên:

“Kiểm tra vân tay... Hợp lệ. Kiểm tra ánh mắt.... Hợp lệ. Chào chủ nhân, ngày mới tốt lành. Năng lượng cơ thể dưới trung bình. Khuyến cáo chủ nhân nên sử dụng bữa sáng rồi hãy bắt đầu làm việc ...?”

Lê thần nhiên:

Khởi động...

“Ừ ...r m... r m...”

Nghe tiếng Thúy cười khúc khích phía sau, Lê nhún vai:

- Quy trình máy móc luôn rườm rà. Trước toàn dùng hệ thống thông minh đơn giản, không nghĩ tới thông minh quá đôi khi cũng có hại. Tối về có lẽ nên lập trình chỉ cần quét vân tay và vân mắt là lập tức khởi động.

- Hi hi! Em nghĩ là không nên. Dù sao con trai bọn anh luôn cầu thả. Có người nhắc nhở cũng tốt.

Thúy còn chưa nói hết, bên cạnh đã vang lên tiếng cười lớn:

- Coi kìa tụi bay. Thiên tài nổi tiếng của học viện Bàn Tay Thần không ngờ lại đi con “cà tàng” điều khiển bằng giọng nói. Xấu bộ mặt của trường ta quá... ha ha...

Lê và Thúy quay sang, nhận ra là nhóm thực tập sinh của Thái Lan. Cả đám gần chục người đang cười trên chiếc xe bay số hiệu ST115FF mô phỏng hình dáng của con tàu vũ trụ viễn tưởng huyền thoại U.S.S Enterprise trong phim Star Trek điều khiển bằng sóng não cực kỳ tiên tiến.

Thái Lan trong thế kỷ qua, dưới sự tài trợ hùng hậu của các đế quốc, nhất là Hoa Kỳ đã lọt vào danh sách những nước phát triển mạnh mẽ, cho nên tại học viện nổi tiếng Bàn Tay Thần có mặt của một nhóm thực tập sinh tài giỏi cũng không có gì là ngạc nhiên.

Ba năm qua, Lê “mai danh ẩn tích”. Chỉ có người trong Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay còn có ấn tượng đặc biệt đối với hắn. Những người mới cũng có rất ít người nghe về hắn trong lĩnh vực đua xe bay. Bọn họ chỉ để ý tới quyền ưu tiên cấp hai cực kỳ “chối mắt” trên thẻ thông minh dắt ở dây lưng.

Lắc đầu cười cười, Lê bấm nhẹ cái nút trên tay lái. Mười hai trụ kim loại lớn bằng phích nước gắn cạnh hai bánh xe thì có sáu cái phun ra bốn luồng khí lưu, đẩy chiếc xe từ từ bay lên trên bầu trời.

“Vù...”

Sáu trụ còn lại quay về phía sau, phóng ra khí lưu đẩy chiếc xe bắn mạnh về phía trước. Trên màn hình trước mặt Lê hiện ra một tấm bản đồ, giọng nói điện tử lại vang lên:

“Đã kết nối hệ thống giao thông vệ tinh, xin cho phép được bật hệ thống tự động phi hành”

- Cho phép.

“Xin xác định điểm tới”

- Đảo Phú Quý.

“Đã xác định địa điểm Đảo Phú Quý ngoài biển khơi thuộc địa phận Việt Nam. Xin thả lỏng và chờ đợi năm phút hai mươi một giây...”

“Vù... vù...”

Chiếc xe bay phóng vút đi, để lại trên bầu trời một chuỗi khí lưu cuồng loạn. Chưa đầy một phút, bên tai đã vang lên tiếng la hét chói tai của cánh thực tập sinh Thái Lan:

- Muốn bỏ rơi chúng ta? Không có cửa đâu... ha ha... Việt Nam ngoài lĩnh vực gen xuất sắc thì còn có cái gì? Anh em, cho hấn biết thế nào là công nghệ tiên tiến.

“Vù vù...”

Tiếng la hét còn chưa dứt, chiếc xe bay mô phỏng U.S.S Enterprise đã áp ngay bên cạnh rồi lao vút qua, tạo thành một luồng khí lưu hỗn loạn cuốn xoay chiếc xe bay của Lê xuống phía mặt đất. Phải mất mấy giây, từ trường của xe bay mới ổn định lại, đứng vững trên không trung. Thúy từ phía sau yếu ớt nói lên:

- Anh Lê à! Chúng ta nên tránh xa bọn chúng thì tốt hơn.

Lắc lắc đầu, Lê nói:

- Có lần một sẽ có lần hai. Đối với đám cuồng nhiệt này, nếu không sử dụng biện pháp mạnh, bọn chúng sẽ mỗi lúc một lần tới.

- Nhưng mà...

- Em ngồi yên đó, để anh xử lý chúng.

Vừa nói, Lê bấm nhẹ chiếc nút nhỏ trên màn hình xanh. Một sợi dây an toàn được thắt qua hai người, gắn vững chắc với chiếc xe. Mặc dù đã có từ trường đảm bảo, tuy nhiên từ những cuộc đua tử thần lúc chưa nhập trường, Lê biết lớp từ trường này hoàn toàn có thể bị vô hiệu hóa bởi các thiết bị tiên tiến của đối phương. Cho nên tốt nhất là chọn liệu pháp an toàn vững chắc trước khi xuất kích, cũng giống như trước khi hành quân ra trận phải chuẩn bị đầy đủ lương thực và vũ khí.

- Tắt hệ thống tự động, ngắt kết nối vệ tinh, giả lệnh đã hạ xuống mặt đất... chuyển sang hệ thống chủ động lái!

“Cảnh báo! Chuyển sang chế độ chủ động lái rất có khả năng xảy ra tai nạn. Có chuyển hay không..?”

- Chuyển.

“Vù..”

Chiếc xe bay lần nữa lao vút đi. Hộp xe bên hông đột ngột bật ra, vừa nhìn thấy những vật chứa trong đó, Thúy lắc đầu cười khổ tự nhủ. “Nhìn bộ mặt hiền lành này của anh chàng phía trước, có cho vàng cũng không nghĩ tới mình lại lên xe với một tên côn đồ...”

Lê không để ý tới tâm trạng của Thúy phía sau, hấn rút từ trong hộp ra một khúc côn nằm xen kẽ nào đao nào kiếm. Khúc côn vừa vào tay trái, lập tức phóng ra một luồng sáng năng lượng, hình thành nên một sợi xích.

- Dám giỡn với lão hồ, gan chúng bay cũng khá to đó.

Vặn tay ga cảm ứng, chiếc xe lao lên, lượn một cung dưới nách cánh phải, áp sát xe bay lớn trong khi nhóm thực tập sinh Thái Lan còn đang vỗ tay ăn mừng bên trên.

“Choang... choang...”

Tiếng kim loại va chạm tiếp đó là tiếng la thất thanh như heo bị chọc tiết của tên cầm lái chiếc xe bay mô phỏng U.S.S Enterprise:

- Khốn khiếp! Làm rách lớp vỏ hợp kim của tao? Mày chết chắc rồi con. Không ai cứu được mày rồi. Anh em... cho hấn một trận...

Tiếng Thúy thất thanh la:

- Không xong. Bọn chúng dùng hàng nóng...

Lê nhếch khóe môi nói:

- Nhầm nhò gì! Chỉ là mấy món đồ chơi mà thôi, không có khả năng bắn chết.

- Nhưng mà điện năng cũng khiến chúng ta tê liệt, xe rơi thì thể thảm rồi.

- Em cứ ngồi đó. Trình độ bọn này, anh còn chưa để vào mắt.

Lê liếm mép hưng phấn, đã ba năm rồi không còn cảm nhận cái cảm giác máu nóng cuộn cuộn chảy trong cơ bắp như hiện tại. Mà ngồi phía sau, Thúy dương cặp mắt to tròn long lanh tò mò đánh giá người thanh niên trước mặt. Quả nhiên là không thể “nhìn mặt mà bắt hình dong”, nhìn bộ mặt đầy hứng thú của hắn thì biết, tên này tuyệt đối là một kẻ cuồng nhiệt ưa mạo hiểm. Không có chút nào giống như vẻ bề ngoài hiền lành “chân đất” của hắn.

Thúy còn mãi suy tư, chân phải Lê đã nhấn mạnh, cảm ứng dưới chân nhanh chóng ra chỉ lệnh cho xe bay thẳng gấp. Đang nhớn nhó trước mũi xe ST115FF mô phỏng U.S.S Enterprise, đột ngột thẳng gấp khiến tên cầm lái cuống cuống hét lên:

- Tên điên. Mày muốn chết cũng đừng kéo tao theo.

Nói đoạn bẻ bánh lái sang phía bên phải, nhanh chóng muốn trốn khỏi cú va đập với xe bay Star44F của Lê. Đám còn lại súng ông đầy đủ la hét:

- Hắn đâu rồi.. đâu đâu rồi, mò ra tao cho nó một phát “headshot nóc ao” luôn...

- Nó lượn dưới gầm xe rồi, mau mở lỗ thông phía dưới, tao sẽ xuống làm thịt nó.

...

Còn chưa hết nhốn nháo, một giọng nói lạnh lùng vang lên ngay bên cạnh:

- Chúng mày còn chưa đủ tư cách.

Nói đoạn Lê vung tay trái vụt mạnh đoạn côn có sợi xích năng lượng vào thành xe khiến lớp vỏ lại thêm một lỗ thủng dài vuông góc với mặt đất. Rồi lại điều khiển xe bay chui xuống phía dưới gầm ST115FF. Mặt tên cầm lái bắt đầu tái xanh rồi. Bỏ tiền ra mua cái xe “xịn” như vậy đâu phải chỉ vài ba đồng? Với số tiền mua xe này đủ để ột thị trấn ba vạn dân sống yên ổn trong vòng hai năm chứ đâu phải ít. Nay thì thảm rồi... về thể nào cũng bị cha hắn cấm túc tuyệt đối. Cái tên đáng chết, càng nghĩ càng tức giận, tên cầm lái quay về phía sau quát:

- Đám ăn hại bọn bay. Còn không xử hắn. Mau... mau xử hắn cho tao...

21. Chương 22: Kỳ Quan Khoa Học

- Hắn đâu rồi?

- Bên phía cánh phải... hắn lượn qua... a không? Mau... mau bắn.

- Mày chết chắc rồi... dám thò mặt ra....

“Tạch... tạch... tạch...”

- Như thế nào có thể? Tại sao đạn điện năng lại không bắn trúng được bọn hắn.

- Ngu ngốc, phải nhắm bắn chứ. Có phải như mày chơi hack game đâu mà bắn ra là đạn phải tự động bay trúng đâu?

- A phải! Nhưng mà tao chơi toàn dùng hack, nên có biết nhắm bắn thế nào đâu...
- Trời đất. Sao tao lại có thằng bạn giống mày. Vậy cứ chĩa súng thẳng vào người hắn mà bắn...
- Nhưng mà hắn di chuyển liên tục....
- Tục con bà người... cút ra cho tao bắn... đến diên cái đầu...

....

- Chúng mày không có cơ hội bắn... Ha ha....

Lê lại thình lình lên tiếng bên cánh trái. Hắn đột ngột tăng tốc lên trước mũi, rồi dừng phắt lại, khe lách qua một chút, chiếc ST115FF U.S.S Enterprise lại như tự động bay lên, tiếp cận cánh trái. Cả đám thanh niên trên xe còn chưa kịp phản ứng khúc côn trên tay Lê lần nữa vung lên. Một đường vòng cung năng lượng tuyệt đẹp được vạch lên. ST115FF lại bị thêm một vạch dài chạy dọc từ mũi xuống dưới tận cùng đuôi xe. Không những thế dây xích năng lượng còn rạch qua động cơ chính khiến cho bộ phận chuyển đổi năng lượng tự động đóng van, không cho năng lượng vũ trụ nén UEC tràn ra ngoài. Chiếc xe bay U.S.S Enterprise đột ngột ngắt hết từ trường bảo vệ, rồi cắm đầu lao thẳng xuống mặt đất.

Trên xe, cả đám mặt mày trắng bệch. Mãi sau hai giây mới bắt đầu phản ứng la hét inh ỏi:

- A.. không! Dù đâu... dù đâu... mau đưa dù cho tao...
- Bà nó, lúc lên xe lại không thằng nào đeo, ai mà biết được tên khốn này lại chơi ác vậy.
- Chúng mày la hét cái đấm. Còn không ngồi yên một chỗ cho tao.
- Mày mới phải cầm cái miệng của mày lại. Ngồi một chỗ để mà rơi banh xác à. Dù đâu... không đưa tao bắn thật đó.
- A! Đừng có dí súng vào đầu tao.

Bên ngoài Lê và Thúy vẫn điều khiển xe Star44F bám theo chiếc xe bay mô phỏng U.S.S Enterprise. Thấy cả nhóm thực tập sinh nhốn nháo quát tháo nhau, còn giơ cả vũ khí đe dọa thì tròn mắt ngạc nhiên. Giờ là lúc nào rồi còn loạn thành một đoàn như vậy. Chẳng phải là muốn chết càng nhanh sao. Bất đắc dĩ, Lê đành lên tiếng:

- Mở động cơ phụ.

Tên cầm lái đang quát tháo nhóm bạn phía sau cầm miệng, nghe vậy ngẩn ra, rồi chợt như bừng tỉnh hoàn hô:

- Đúng rồi... đúng rồi... Tao còn động cơ phụ. Như thế nào tao lại quên mất... ha ha... cảm ơn...

Tên cầm lái cảm ơn rồi rít xong mới biết người nhắc nhở hắn là Lê, kiến mặt mày thoát đen thoát đỏ trông thật khô hài. Thúy ngồi phía sau nhin không được lại bật cười khúc khích. Lê nhún vai:

- Không có gì, lần sau đừng chọc vào tao là được, nếu không, sự tình không đơn giản như hiện tại đâu...

Nói đoạn tay phải khẽ miết, cảm ứng nhận được lệnh, chiếc xe bay lao vút đi với tốc độ chóng mặt để lại phía sau đám thực tập sinh há hốc mồm choáng váng.

Đối với đám công tử bột này, nếu không có đe dọa về tính mạng của mình Lê cũng không muốn động chạm gì tới thân xác bọn chúng. Dù sao phá hỏng vật chất vẫn chỉ là tội nhẹ, mang tính chất của một đám trẻ nghịch ngợm. Nhưng nếu đụng tới thân xác bọn chúng, chuyện có thể sẽ thành to không thể đỡ. Bởi vậy nãy giờ đùa giỡn, Lê cũng chỉ tạo ra mấy lỗ rách trên cái vỏ và đâm thủng động cơ chính. Nếu không hắn có trăm ngàn cách biến cái máy mô phỏng U.S.S Enterprise này thành một chùm “pháo hoa” trên bầu trời.

- Huu....ra.....

Chiếc Star44F xé ngang trên bầu trời một đường vạch dài, bay vút ra phía biển đông. Khoái cảm tốc độ khiến cho Thúy ngồi sau cũng nhin không được hưng phấn đưa hai tay lên miệng tạo thành cái loa rồi hét dài một tiếng.

Không đầy bốn phút Lê đã điều khiển chiếc xe bay ra tới gần bờ biển. Trong đất liền còn có kỵ và chạm phương tiện giao thông đường không khác, chứ ra biển thì tỉ lệ phương tiện giao thông sẽ ít đi, hoàn toàn có thể coi nó như một “vùng trời cao tốc”. Đang muốn nhấn mạnh ga để chiếc xe tăng lên tốc độ tối đa thì trước mặt hai người hiện ra một bảng điện tử khổng lồ giữa không trung ghi ba chữ “XIN TẠM DỪNG”. Đồng thời giọng nói điện tử dưới màn hình cảm ứng xanh trước mặt Lê cũng đưa ra thông báo từ vệ tinh.

“Siêu bão số 10 có khả năng ảnh hưởng đến bờ biển. Đề nghị các phương tiện giao thông tìm bến đỗ trong ít phút để chúng tôi xử lý chúng”

Thúy ngồi phía sau vừa nghe xong đã ríu rít nói:

- Mau... mau tìm chỗ đáp để quan sát đi. Kỳ cảnh này không phải lúc nào cũng gặp được đâu.

Lê bật cười, tìm đại một đỉnh núi rồi cho xe đậu lên đó. Đưa ánh mắt mông lung nhìn về phía biển đông. Cùng với sự ra đời của năng lượng vũ trụ nén UEC, khoa học thế giới thực sự bước vào một kỷ nguyên mới, cùng với thành tựu nghiên cứu vĩ đại của Bàn Tay Thần, con người đã có hai yếu tố cực kỳ quan trọng, là những bước đạp mạnh mẽ cho quá trình tiến vào vũ trụ. Chỉ cần nghiên cứu ra “bước nhảy không gian”, con người sẽ có đầy đủ ba yếu tố không thể thiếu để bắt đầu chinh phục vô số thiên hà bao la.

Không phải chờ lâu, kỳ cảnh mà Thúy nói rất nhanh đã đến. Từ vô số các trụ khổng lồ thoát nhìn tựa như những đài hải đăng ở xa ngoài khơi có liên tiếp các năng lượng phóng ra. Những trụ cột khổng lồ này được các nhà nghiên cứu Nhật Bản nghiên cứu ra với mục đích là để chắn sóng thần, sau này được cải tiến thêm nhiều tính năng khác. Bọn chúng được xây cách bờ biển khoảng hai tới ba km, và mỗi trụ cột cách nhau từ năm đến mười km tùy thuộc vào địa hình khu vực bờ biển. Tên khoa học của nó ban đầu gọi là “Column Compartment Storm” viết tắt của CSM. Sau được cải tiến được đổi tên thành Column Compartment Calamity viết tắt là CCC, dịch sang tiếng Việt là trụ ngăn chặn thiên tai. Nhưng mà tại Việt Nam ít ai dùng cụm từ tiếng Việt dài dòng đó, trừ những bài luận văn đòi hỏi độ chính xác tuyệt đối về tiếng Việt.

Trước mắt, một dải năng lượng màu hồng chạy dọc theo bờ biển hình thành nên một bức tường thành pha lê, cao cách mặt biển tới hơn ba trăm mét. Thực tế đây là chiều cao thấp nhất, nếu đầy đủ năng lượng, bức tường này thậm chí còn cao tới vài km. Dưới ánh sáng yếu ớt, bức tường năng lượng màu hồng càng thêm mỹ lệ và huyền ảo. Bức tường chạy dọc từ bắc tới nam bờ biển Việt Nam này chỉ được bật lên khi có sóng thần hay siêu bão. Những cơn bão dưới cấp mười hai đối với cơ sở hạ tầng được xây theo “Kết cấu siêu kim cương” cực kỳ chắc chắn thì không làm nên thiệt hại gì đáng kể. Tuy nhiên những vật bên ngoài tòa nhà như cây cối hay xe cộ... thì vẫn có thể thiệt hại. Nhưng là... những cơn bão đó không bao giờ tới gần bờ biển được.

Lần này là cơn bão số mười, giật trên cấp mười tám, được xếp vào hàng siêu bão, cho nên tường thành năng lượng mới được bật lên.

Kỳ cảnh còn chưa chấm dứt, từ cao những trụ cột khổng lồ cao chót vót ngoài khơi liên tiếp phóng ra những luồng năng lượng giống như laser phóng thẳng về phía cơn bão còn cách xa bờ biển mấy trăm km. Luồng năng lượng chuyển hóa từ UEC mạnh mẽ thông qua thiết bị khuếch tán và tạo xoáy được phóng ra với cường độ mạnh. Nếu ai tinh ý, hoàn toàn có thể nhìn ra giữa dòng năng lượng đó tựa như vô số cánh quạt quay tít nối tiếp nhau lao ra. Bản thân dòng năng lượng cũng xoay tròn như một mũi khoan khổng lồ màu đỏ sậm.

Những dòng năng lượng này sẽ vươn ra xa tận giữa biển đông, chọc thẳng vào siêu bão. Từng luồng xoáy mạnh mẽ nhanh chóng phá hủy quỹ đạo quay của siêu bão. Phá vỡ sự cân bằng của cơn bão khiến nó tan rã chỉ sau... vài phút.

Thực tế mọi người đều biết các cơn bão mặc dù thường xuyên gây ra thiệt hại, tuy nhiên cũng không thể phủ định tác dụng điều hòa khí lưu của trái đất, khiến không khí và các luồng áp thấp trở về trạng thái ổn định. Bởi vậy việc phá những cơn bão như thế này cũng đã được các nhà khoa học nghiên cứu cụ thể. Cơn siêu bão đã được các thiết bị phi hành ngoài khơi bắn ra năng lượng điều khiển khiến, “chặn dất” cho nó chạy lòng vòng cả tháng trời trong một phạm vi nhất định. Hiện tại tác dụng “điều hòa” của nó đã hoàn thiện, dĩ nhiên là phải dùng năng lượng mạnh hơn từ các tiêu diệt nó.

Ánh mắt của Thúy nhìn ra biển đông dần trở nên mê ly. Đây là cuộc chiến đầy màu sắc giữa con người và thiên tai. Trước kia, thiên tai luôn áp đảo con người thì giờ đây, bọn họ đã biết cách điều khiển thiên tai để phục vụ cho bản thân. Khoa học thật thần kỳ.

Chưa tới mười phút, toàn bộ các dòng năng lượng xoáy và bức tường màu hồng như ánh sáng pha lê vụt tắt. Những CCC cũng ảm đạm dần, bầu trời mây đen ảm đạm không còn rực rỡ như trước. Mặc dù đây không phải lần đầu cả hai người được xem, nhưng lần nào cũng để lại cho cả hai cảm xúc khó tả. Chỉ khác là lần trước đều là đi cùng gia đình, bạn bè hoặc đi một mình, còn lần này thì có hai người, một nam một nữ. Nếu nói ngấm mặt trời mọc, hay ngấm mặt trời lặn thì khiến tâm tình con người thư thái thì được quan sát tràng cảnh đồ sộ hùng vĩ cuộc chiến giữa con người và thiên tai thì lại khiến tâm trạng của người xem cuộn trào, đầy hưng phấn và tự hào, khiến ọi mệt mỏi, lo toan được thay thế bằng sự phấn khích.

Giọng nói điện tử quen thuộc lần nữa lại vang lên từ trên đầu xe bay:

“Năng lượng đã đóng, không phận ngoài khơi an toàn. Các phương tiện có thể xuất phát. Xin lỗi vì sự chậm trễ. Chúc các quý vị một ngày tốt lành”

“Rùm...rùm...”

Động cơ khởi động, chiếc xe Star44F bay vút đi ra biển, lách qua các CCC khổng lồ như những cột chống trời sừng sững ngoài xa bờ biển.

22. Chương 23: Khu Vườn Ngoài Biển

Đảo Phú Quý ngoài khơi Việt Nam, trước kia thoát nhìn từ trên không trung như một con rùa biển thì hiện tại giống như một chiếc khiên chắn hơn với vô số công trình san sát mọc vươn cả ra ngoài phạm vi đảo. Nơi đây đã trở thành khu nghiên cứu sinh vật biển của của học viện Bàn Tay Thần, hàng năm đưa ra vô số công trình nghiên cứu có ích. Và nhiệm vụ lần này của Lê và Thúy cũng phải thực hiện trên hòn đảo này.

Từ trên không nhìn xuống, cả hòn đảo được bao trùm bởi một vòng quang mang rộng lớn. Vừa tiếp xúc với lớp “màng” ánh sáng đó, giọng nói điện tử vang lên:

“Xe bay số hiệu Star44F được phép thông qua. Chú ý: Với mức độ ưu tiên cấp hai đề nghị chủ phương tiện hạ xuống bãi đáp số hai theo quy định”.

Bãi đáp xe số hai là một bãi đáp khá rộng cao trên nóc các tòa nhà, chứa được một lúc mấy ngàn xe không thành vấn đề. Hầu hết các phương tiện giao thông hàng không lúc này đều phải phân loại cấp độ ưu tiên ở những nơi nhất định. Độ ưu tiên càng cao thì càng được hưởng những ưu đãi, và quyền lợi càng lớn. Giống như hiện tại, nếu Lê và Thúy mà có cấp độ ưu tiên số hai thì hoàn toàn có thể không để ý tới bất cứ kiểm tra nào mà lao thẳng xuống bãi đáp phía dưới, không phải từ từ hạ cánh giống “xếp hàng vào lớp” như các xe có quyền ưu tiên cấp thấp.

Mục tiêu của Lê và Thúy là trạm nghiên cứu số năm. Nó là một khu vườn nằm ở xã Tam Thanh phía đông đảo Phú Quý. Lê và Thúy sẽ tụ họp với năm thành viên xuất sắc của tòa tháp số ba để tìm một số gen tốt của thực vật đối với thân thể con người. Từ bãi đỗ xe số hai tới trạm nghiên cứu số ba cần đi trên một chiếc xe mini chạy trên mặt đất giống như những xe hay trở người trong sân golf. Quét thẻ vào một hộp thông minh ở khu đông bãi đậu xe, hai người được hệ thống cấp ột chiếc xe riêng. Chỉ cần ngồi lên, chiếc xe nhỏ này tự động chạy tới mục tiêu đã định trước trên đảo.

Lê vốn dĩ là một tên cục mịch, trừ những lúc hấn gập vấn đề hưng phấn về xe bay ra thì hấn thực sự rất ít nói. Hôm nay gặp Thúy, mặc dù hấn cũng đã cố nói nhiều hơn thường ngày, nhưng mà trên xe lúc này cũng chỉ ậm ừ được vài câu, còn lại là ngồi “ngâm tằm” như bức tượng. Ngược lại với hấn, Thúy lại có vẻ hoạt bát như cô bé năm sáu tuổi, hết quay đông rồi lại trông tây, dường như cái gì cũng gây cho cô bé sự tò mò mãnh liệt.

Đi xuyên qua nhiều kiến trúc và rừng cây ở tầng dưới chót sau hai mươi phút, cả hai mới tới trạm số nghiên cứu số năm, cả Lê và Thúy đều bắt ngờ là nhóm nghiên cứu sinh hợp tác với bọn họ đều không thấy. Nhìn khu vườn xanh tốt nhưng trống trải, Thúy nhún nhún vai nói:

- Có thể là bọn họ tới muộn.

Gật đầu biểu thị đồng ý, Lê bước tới tòa nhà nghiên cứu nằm ẩn dưới lớp tán cây khổng lồ. Thực sự thì những học viên nghiên cứu về thực vật rất tài ba. Chỉ trong vòng hai mươi năm, bọn họ đã nghiên cứu rất nhiều công trình mang tính đột phá. Chẳng hạn như vườn cây cổ thụ cao như những tòa nhà ba bốn mươi tầng này đều là do bọn họ chăm sóc chỉ trong hai năm, chẳng khác thói không khí vào cho cây lớn là bao nhiêu.

Đưa tấm thẻ nghiên cứu sinh cấp hai vào khe nứt ở cánh cửa. Khóa được mở ra, Lê bước vào trong, Thúy cũng theo sau bước vào đó. Tòa nhà nghiên cứu này chỉ có ba tầng, cho nên nói nó nằm núp mình dưới tán cây quả không có nói ngoa. Theo những đồ đạc sắp xếp trong đại sảnh tầng một, và tầng hai Lê và Thúy đều dễ dàng nhận ra đây điển hình là một phòng thí nghiệm thực vật và động vật. Những phòng thí nghiệm như vậy Lê và Thúy đã tiếp xúc rất nhiều khi còn ở trong học viện.

Tầng ba là phòng ở tạm thời dành cho nghiên cứu sinh hoặc giáo sư được phân tới nghiên cứu hay làm việc. Mặc dù nói là phòng ở tạm thời tuy nhiên đầy đủ các tiện nghi và chế độ sinh hoạt.

Những tưởng các nghiên cứu sinh kia sẽ rất nhanh có mặt, tuy nhiên đợi thêm ba ngày vẫn chẳng có ai tới khiến Lê và Thúy bắt đầu sốt ruột. Tính cách hai người mặc dù có chút trái ngược, nhưng đều là những thành phần một sách, cuồng nghiên cứu cho nên rảnh rang ba ngày, cả hai đều có phần buồn chán buồn tay. Lê cũng đã thử liên lạc với hệ thống máy chủ BTT nhưng không có phản hồi, hẳn là có sự thay đổi hay đang chờ sắp xếp nào đó.

Qua ngày thứ ba, Lê đã không chịu nổi tịch mịch liền bước ra ngoài khu vườn có thực vật khổng lồ. Thúy cũng buồn chán nhí nhảnh đi theo. Hai người này ban đầu còn nói vài câu trao đổi, sau cả hai đều lù lù như hai robot đi dạo quanh vườn. Chỉ thỉnh thoảng nghe thấy tiếng Thúy hờn dỗi lẩm bẩm phía sau:

- Chán chết. Sao lại phân mình làm việc với dạng khô khan này chứ?

- Đồ đầu đất, đồ chết nhất, nói một chút rằng mi bay hết hay sao mà cứ lằm lằm lỳ lỳ như con chuột chũi thế?

Đang mãi cúi đầu lằm lằm mắng Lê, đột nhiên hần đang đi lại dừng lại khiến Thúy đâm sầm vào người hần. Hoảng hốt một trận, Thúy lấy tay che bộ ngực phập phồng nói:

- Làm... làm sao vậy?

Lê chỉ tay lên phía trước, Thúy ngược mắt theo liền nhận ra một ngọn đồi thấp thấp. Ngọn đồi này cũng được che phủ bởi nhiều cây cối cho nên nếu không quan sát kỹ, người nhìn rất dễ nhầm lẫn với một mô đất lớn. Cái làm Lê và Thúy chú ý là trên ngọn đồi thấp đó có một trụ đá khá lớn. Nói là trụ đá, thật ra là một tảng đá bị đeo gọt hai mặt, biến nó thành một hòn đá có hai mặt phẳng nằm vuông góc với nhau.

Giữa bao la tán cây, không nghĩ tới lại có một trụ đá không ra hình thù gì quả thực có chút bất mắt. Tuy nhiên trụ đá này lại nằm phía sau tòa nhà nghiên cứu nên con đường vốn dẫn ra phía sau này rất có thể từ lâu đã không có người đi lại nên cỏ mọc xanh um, ít ai nhìn thấy nó, hơn nữa nếu có nhìn thì cũng chỉ coi là một đồ vật trang trí rồi bỏ đi. Chỉ là lúc này Lê và Thúy đều là những kẻ nhàn rỗi sinh tò mò, cả hai bước tới, mỗi người chọn một mặt phẳng để quan sát xem có hiện tượng gì lạ.

Thoạt đầu, mặt đá vẫn chỉ là mặt đá nhẵn nhụi như trước, không có hình vẽ, cũng không có khe nứt hay hoa văn gì. Chỉ lạ một điều là nằm dưới tán cây nó dù sao vẫn được coi là lộ thiên, dầm mưa dãi nắng nhưng hai mặt phẳng lại không có một chút hư hao hay rêu mọc che phủ. Ngần ngừ một hồi lâu, cũng không quan sát được gì, Lê đang tính bỏ đi thì chợt một chùm ánh sáng mặt trời xuyên qua kẽ lá chiếu lên cả hai mặt phẳng. Với góc độ chiếu nghiêng như vậy, một số hoa văn đột ngột xuất hiện rời rạc rồi từ từ hiện ra... năm ngôi sao.

Nhìn thấy những ngôi sao năm cánh này, cặp mày của Lê khẽ nhíu. Hần thoáng ngả người ra phía sau chợt nhận ra mặt phẳng đối diện với hần là một hình chữ nhật nằm ngang. Chấm chú nhìn hơn một chút, Lê chợt hoảng hốt. Hần phát hiện tinh thần của mình như bị những ngôi sao dẫn dắt, tiềm năng như muốn chạm vào bọn chúng. Nếu tinh thần của Lê không được tăng cường qua nhiều bài tập về Phật Pháp Viên Sinh thì hẳn cũng không cách nào cảm giác được mình đang bị điều khiển.

Mặc dù có khả năng thoát khỏi sự “thôi miên” từ những ngôi sao nhưng tính tò mò vẫn khiến Lê vươn tay chạm một ngón tay vào đó.

“Ồ! Ngôi sao có thể di chuyển, giống y như điều khiển trên màn hình cảm ứng”.

Lê kinh ngạc nhìn ngôi sao có thể di chuyển theo ngón tay mình. Hắn không ngờ tới kỹ thuật điều khiển quang học lại có thể phát triển tới trình độ này. Không lẽ ở dưới đất có giấu một hộp máy thông minh và nó chỉ bị kích hoạt khi ánh sáng chiếu vào?

Di chuyển một hồi cả năm ngôi sao nhưng vẫn không có hiện tượng gì xảy ra. Lê nhú mày. Hẳn đây là một dạng mật mã, nếu không chả ai rảnh hơi đi bố trí mấy cái họa tiết câu dẫn trí tò mò của con người ở một nơi hẻo lánh như vậy.

Nếu cả mặt phẳng đã là một hình chữ nhật, tại sao không vẽ một lá cờ Việt Nam nhỉ? Nghĩ như vậy, Lê liền kéo năm ngôi sao chập lại làm một ở giữa trung tâm mặt phẳng. Quả nhiên năm ngôi sao nhỏ sau khi chập đột ngột lớn lên một chút, vừa đúng với kích cỡ thông thường của một lá cờ.

Còn không kịp để Lê làm ra phản ứng, dưới chân hắn thành linh lộ ra một miệng hố rộng, kéo hắn rớt xuống dưới. Ý nghĩ duy nhất lúc này của Lê không phải là hoảng hốt hét lên như tiếng la hét phía bên kia vọng sang của Thúy mà là nhìn quanh xem có sợi dây hay đế cây, mô đất nào có thể bám vào được. Đáng tiếc bốn phía xung quanh đều là vách tường vững chắc, xem ra cái hố này là do con người thiết kế, dù có dang cả hai chân hai tay cũng không thể chạm vào hai bên vách tường mà giảm tốc độ rơi. Lúc này hắn cũng chỉ mong sao cái hố không nên quá sâu, hoặc ở dưới ít nhất cũng có đệm bông hay đệm hơi đón đỡ, nếu không thì hắn thực sự thảm rồi.

Từ tiếng hét chói tai ngay khi hắn rớt xuống, Lê biết Thúy cũng nhanh chóng tìm ra quy luật của những ngôi sao và cũng bị rơi như mình. Chỉ là có vẻ như hai đường hầm khác nhau mà thôi.

Máy mắn, rơi được khoảng một trăm mét, Lê cảm giác mình rơi vào một khoang từ trường bảo vệ. Lớp từ trường này không cứng rắn như những lớp từ trường bảo vệ mọi người trên xe bay mà êm ái như một đệm bông khiến người rơi vào rất thoải mái, tiếp đất nhẹ nhàng như thể ngã người xuống giường.

Đứng dậy ngẩng đầu nhìn lên, Lê phát hiện phía trên tối om, hẳn là cánh cửa thành linh mở ra kia đã bị đóng lại. Đưa mắt quan sát một hồi nhận ra mình đang đứng trong một căn phòng nhỏ hình ngũ giác. Căn phòng này có năm cánh cửa tương ứng trên từng bức tường. Và trên năm cánh cửa cũng in năm quốc kỳ của Việt Nam, Trung Quốc, Mỹ, Nga, và Nhật Bản.

Bất quá ngoại trừ cánh cửa có in hình quốc kỳ của Việt Nam được mở ra thì bốn cánh còn lại đều bị khóa kín.

23. Chương 24: Căn Cứ Bí Mật

Nhìn năm cánh cửa và năm hình quốc kỳ in bên trên, Lê không khỏi sửng sốt. Hẳn hoàn toàn không hiểu người làm ra căn cứ ngầm này lại có ý phân biệt rạch ròi phạm phi quốc gia đến thế. Bất quá nếu đã vào chỗ này, hắn cũng không định đứng ngẩn người nhìn căn phòng buồn tẻ này mãi. Lối lên đã bị vít, hắn chỉ có thuận nước đẩy thuyền, nhắm mắt mà bước theo sự sắp xếp của người nào đó.

Đi qua cánh cửa có in hình lá quốc kỳ của Việt Nam, Lê bước vào một chiếc thang máy đưa hắn xuống sâu thêm dưới lòng đất. Cũng không biết xuống sâu bao nhiêu, Lê chỉ thấy đại khái là đã đứng khá lâu bên trong, thang máy mới lần nữa mở ra. Lại thông qua một hành lang dài, cuối cùng Lê cũng tới một đại sảnh rộng lớn. Đại sảnh này rộng áng chừng bằng một sân bóng rổ, và xung quanh xếp rất nhiều hộp máy thông minh cỡ lớn khiến Lê thậm chí còn nghĩ không lẽ mình lọt vào trung tâm của hệ thống máy chủ BTT?

Trong lúc Lê còn đang thắc mắc, chợt ở giữa đại sảnh bắt đầu tụ tập quang mang. Những tia sáng chiếu lại gần nhau hình thành nên thân ảnh có phần lạ lạ. Đây là mô phỏng ba chiều, Lê thường xuyên tiếp xúc với vị giáo viên xinh đẹp tên Linh nên cũng không ngạc nhiên lắm. Hắn chỉ tò mò là sắp được nói chuyện với một ký ức của ai hay chỉ là một hệ thống?

Thanh ảnh ba chiều được mô phỏng ở giữa đại sảnh là một vị trung niên có chút gầy gò. Mọi thứ trên người ông ta từ quần áo tới dáng vẻ đều hết sức bình thường như bao nhiêu người Việt Nam khác, chỉ khác là ánh mắt được hệ thống điện tử mô phỏng khá chi tiết. Đây là một cặp mắt rất có thần và cực kỳ lôi cuốn.

Người trung niên nọ vừa được hình thành đã quay về hướng Lê đang đứng mà mỉm cười. Lê cũng không ngạc nhiên về độ thông minh của hệ thống. Vào những năm 20xx, ban đầu muốn làm ột hệ thống điện tử xác định một yếu tố bên ngoài thường thường các nhà khoa học đều ỷ vào hệ thống sóng âm hoặc hệ thống laser. Chẳng hạn như chống trộm hay bảo vệ các cơ sở tuyệt mật, hoặc để ột robot xác định đường đi, người ta thường lắp chi chút những thiết bị phóng ra tia laser để thu nhận thông tin. Những năm đó các nhà khoa học đều cho rằng vài thập niên tới, việc nghiên cứu về những tia laser và tính ứng dụng của nó sẽ đạt tới một tầm ới. Tuy nhiên khi năng lượng vũ trụ nén ra đời, mọi người phát hiện ra một dạng vật chất có ứng dụng còn cao gấp nhiều lần so với những tia laser đơn thuần. Không sai, đó chính là những dạng vật chất tồn tại đặc biệt được chuyển hóa từ năng lượng vũ trụ và được người ta gọi chung là từ trường.

Nếu năng lượng đủ mạnh, từ trường có thể bao phủ một diện tích vô cùng rộng lớn và nó có thể xâm nhập vào rất nhiều kết cấu vật chất. Những dao động trong phạm vi bao phủ của nó hoàn toàn có thể được thu về máy chủ. Mà đặc trưng nhất là có thể thay đổi kết cấu của những từ trường này khiến cho nó có các công dụng đặc biệt, ví dụ như vòng từ trường bảo vệ của xe bay...

Cho nên hệ thống máy thông minh ở đây có thể xác định được Lê và mỉm cười chào hỏi cũng không có gì là lạ. Chỉ là giọng điện tử của người nam trung niên này vừa cất lên đã dọa cho Lê một trận giật mình không nhẹ:

“Xin chào người trẻ tuổi. Cho tôi tự giới thiệu, tôi tên là... À ừm, mà thôi cái tên cũng không cần thiết lắm. Người bên ngoài gọi tôi là Bàn Tay Thần. Vậy cứ dùng tên này đi.”

Lê tròn mắt nhìn hình ảnh ba chiều trước mắt. Mặc dù xin vào học viện Bàn Tay Thần với tư cách là nghiên cứu sinh, tuy nhiên hẳn tuyệt đối không bao giờ nghĩ tới hẳn lại có thể tiếp xúc với nhà khoa học “trong truyền thuyết” kia. Hơn nữa ông ta lại xuất hiện dưới bộ dạng như thế này, không lẽ Bàn Tay Thần là một cái máy?

Còn không đợi Lê hết kinh ngạc thì hình ảnh ba chiều của Bàn Tay Thần lần nữa cất tiếng:

“Không rông dài nữa, chúng ta sẽ đi ngay vào vấn đề chính. Người trẻ tuổi, cậu muốn học kỹ thuật gen tốt nhất từ ta chứ?”

Lê hoàn toàn bị nói cho choáng váng rồi, buột miệng hỏi:

- Kỹ thuật gen tốt nhất ư... không phải được lưu trữ ở BTT trong học viện Bàn Tay Thần sao? Chỉ cần nâng cấp độ ưu tiên lên cấp một là tìm hiểu được.

“Sai rồi. Lúc thành lập Học Viện Bàn Tay Thần bàn tay thần, ta chỉ cung cấp tài liệu tới phần cải tạo gen thôi. Còn cải tạo như thế nào, hoàn mỹ ra sao thì ta chưa đưa ra. Dù sao kiến thức cũng là của ta, hà có gì phải chia cho quốc gia khác. Ha ha...”

Lê nhú mày một hồi, tiếp đó hẳn đột nhiên nói ra một câu khiến cho cả hệ thống thông minh mang tên Bàn Tay Thần này cũng sửng sốt:

- Có gì đó không ổn trong này.

“Không ổn là sao?”

- Tôi có cảm giác có chuyện gì ghê gớm lắm sắp xảy ra.

Hệ thống trước mắt là hệ thống cực kỳ thông minh và nhân tính hóa. Nghe Lê nói, ông ta cũng khẽ nhú cặp mày, tiếp đó thở dài một hơi nói:

“Đứa nhỏ. Thay đổi gen không có nghĩa đã là thần. Cũng chưa hẳn đã tự mình biến thành một kẻ thông minh tuyệt đỉnh, có thể thông cổ kim, tường vạn sự. Cho nên ta cũng chỉ đi bước nào tính bước đó.”

Lê nghe xong cũng lâm vào trầm ngâm, mặc dù cơ hội tuyệt hảo ngay trước mắt, nhưng hẳn vẫn cảm giác có chuyện gì đó không ổn. Tinh thần hẳn cực kỳ mạnh mẽ nên có thể mơ hồ thấy được một chút tương lai.

Giống như tự nhiên có một miếng bánh lớn như vậy rớt vào đầu, e rằng sắp có chuyện tệ hại sắp xảy ra. Người còn sống trong luân hồi sinh tử thì còn phải chịu quy tắc nhân quả tuần hoàn, họa phúc song hành.

Nếu là vận may của một mình hần, thì những quy tắc vô hình này ảnh hưởng cũng chỉ trong phạm vi nhỏ bé. Nhưng dính líu tới vị giáo sư truyền thuyết này, e rằng mọi chuyện không còn đơn giản.

Lúc này hệ thống Bàn Tay Thần lần nữa lên tiếng:

“Không tính chuyện tương lai nữa. Đứa nhỏ... con có đồng ý theo ta học kiến thức gen hoàn mỹ chứ? Nếu đồng ý, chúng ta phải mau chóng bắt đầu. Còn nếu không đồng ý ta sẽ đưa con ra ngoài, và xóa hết ký ức của con về hệ thống Bàn Tay Thần dưới lòng đất này”.

Khẽ gật đầu, Lê hoàn toàn đồng ý. Dĩ nhiên là cơ hội tốt như vậy làm sao vứt bỏ được. Nếu đã là họa, có muốn tránh cũng không được, không bằng tăng cường thêm kiến thức để đương đầu với nó. Đồng ý rồi, Lê cũng không rườm rà chậm chạp, nhanh chóng lấy viên xá lợi từ trong cái túi nhỏ ở trong ngực ra rồi nắm vào lòng bàn tay. Viên xá lợi sau ba năm sử dụng, Lê nhận thấy quang mang của nó đã bắt đầu mờ ảo. Có lẽ không lâu nữa nó sẽ vụt tắt.

Nhìn thấy viên xá lợi trong tay Lê, ánh mắt của hệ thống Bàn Tay Thần cực kỳ nhân tính mở to hơn chút, khuôn mặt trở nên vui vẻ cười nói:

“Rất tốt! Đúng là duyên phận dù cách xa nhau bao nhiêu cũng có ngày chạm mặt. Được rồi, chúng ta sẽ bắt tay vào việc ngay lập tức. Con vốn dĩ đã là quyền ưu tiên cấp hai của Học Viện Bàn Tay Thần, cho nên số lượng công việc của chúng ta sẽ ít đi được ba năm. Dĩ nhiên, đây là dựa trên tính toán khi con có hạt xá lợi đó.”

“Ừm! Chắc con đang thắc mắc sự khác nhau giữa kỹ thuật gen ở Học Viện Bàn Tay Thần lẫn kỹ thuật gen hoàn mỹ lưu trữ ở đây phải không? Rất đơn giản là khi ta cung cấp tài liệu cho chính phủ để lưu trữ vào BTT, ta chỉ đưa những kỹ thuật thay đổi gen cơ bản nhất. Lợi dụng một số máy móc công nghệ tiên tiến để thay đổi gen của một con người. Tuy nhiên ta chỉ để lại duy nhất kỹ thuật gen trẻ hóa. Có nghĩa là để lại một cấu trúc đã được ta sắp xếp tỉ mỉ giúp con người dù đang là trung niên, hay một cụ già cũng có thể từ từ trở về một đứa trẻ con ba tuổi. Cấu trúc trẻ hóa gen này không gây nguy hiểm cho người được trẻ hóa, không những tăng tuổi thọ của con người lên cao như một vòng đời, mà còn có thể khiến bọn họ không bị giảm sút tuổi thọ ở vòng tiếp theo.”

Lê sững sờ buột miệng:

- Với kiến thức lúc đó của ngài, không lẽ đó chưa phải là hoàn mỹ sao?

“Hoàn mỹ? Không, con lầm rồi, mọi người cũng đều lầm, và ta cũng thế. Ngay sau khi cung cấp tài liệu cho chính phủ, ta phát hiện ra một nhược điểm. Đó chính là người được trẻ hóa thực sự trở về như một đứa trẻ. Có nghĩa là nó sẽ học nói, học viết, học đi đứng như bao đứa trẻ khác. Trong mắt mọi người, kỹ thuật gen như vậy đã là quá mức thần kỳ, nhưng đối với ta mà nói, nó là nhược điểm trí mạng.”

- Tại sao?

“Ừm! Trước đó, khi nghiên cứu ra kỹ thuật thay đổi gen, ta đã nghĩ mình là số một, đứng trên đỉnh cao của khoa học sinh học. Cho nên ta phải mau chóng công bố thành quả này ra thế giới, để cho toàn nhân loại biết, để cho người người khi gặp ta đều phải ngưỡng mộ sùng bái. Bởi vì ta... là người cho bọn họ một cuộc sống mới, một cuộc sống bất tử... Nhưng mà ta đã nhầm, ta quên mất một điều đó là nhân loại vốn tính tham lam và ưa thích trèo lên đầu người khác để ngồi. Cho nên ngay khi công bố, ta vô tình đã tạo cho Việt Nam một nguy cơ kinh khủng. Mặc dù mọi người đã biết, với thành quả khoa học kỹ thuật hiện giờ của Việt Nam, trước sau gì các cường quốc cũng sẽ xé thành từng mảnh vụn để chia chác. Ta chỉ là người khiến cho quá trình đó nhanh hơn mà thôi. Nhưng mà ta không cam tâm... ta tuyệt đối phải nghiên cứu ra một đột phá, một đột phá mới có thể ảnh hưởng tới đại cục của toàn nhân loại.

Sau một thời gian ẩn nấp nghiên cứu ở dưới căn cứ bí mật do ta tự xây dựng này, ta phát hiện ra một vật chất mới. Không sai, đó là một vật chất mới có mối liên hệ mật thiết với cơ thể con người, hay nói một cách chính xác thì nó phối hợp với gen con người. Và ta gọi dạng vật chất mới này là... linh hồn”.

24. Chương 25: Kỹ Thuật Gen Hoàn Mỹ

Lê há hốc mồm kinh ngạc:

- Linh hồn?

“Đúng rồi! Là linh hồn. Nó tựa như một chuỗi các quy tắc sắp xếp nhất định và khi phối hợp với gen của con người, nó sẽ hình thành tinh thần, ký ức hay đơn giản là khả năng suy nghĩ. Ừm. lấy ví dụ đơn giản, nếu coi gen của con người là các khe, rãnh trên một chiếc đĩa DVD hay là những lỗ tròn trên USB... Vậy thì linh hồn chính là những từ tính lấp đầy những khe rãnh hay những lỗ tròn đó để sinh ra dữ liệu. Và việc ghi dữ liệu như thế nào vào chúng thì phải phụ thuộc vào quy tắc nhất định... Linh hồn cũng thế, nếu hai người sắp xếp vật chất mà ta gọi là linh hồn này theo một quy tắc giống nhau, vậy bọn họ chính là một cặp có suy nghĩ, tính cách, thậm chí là hành động... giống y như nhau. Và những người như thế thường có mối liên hệ chặt chẽ mạnh gấp nhiều lần so với những cặp song sinh, bọn họ hoàn toàn có thể thông qua sóng não để giao tiếp chứ không cần mở miệng nói chuyện hoặc dùng một loại ngôn ngữ nào khác.”

- Thật thần kỳ! Thầy có thể thay đổi linh hồn chứ?

Hệ thống Bàn Tay Thần lắc lắc đầu:

“Chưa! Chính xác thì ta cũng không biết.”

Lê sững người:

- Chuyện này là thế nào đây?

“Là ta chỉ là Bàn Tay Thần của hơn hai mươi năm trước”

- Ra là vậy.

“Như ta đã nói, kỹ thuật thay đổi gen mà ta nghiên cứu ra và công bố kia trong mắt mọi người thì là một kỹ thuật thần kỳ, nhưng ta lại coi nó là phế thải. Bởi vì nếu một người cao tuổi, đang giữ trong mình vô số ký ức, vô số kinh nghiệm hay nói chung là có được rất nhiều sắp xếp kết cấu linh hồn. Nhưng khi dưới sự tác động của kỹ thuật gen nọ. Nó sẽ làm những người được trẻ hóa sẽ mất đi cái gọi là linh hồn đó, đưa con người đẩy trở về thành một sinh linh hoàn toàn mới. Tựa như một ổ USB đã bị xóa trắng, họ chỉ khác so với những đứa trẻ khác là bọn chúng được sinh ra từ trong bụng mẹ, còn người được trẻ hóa thì đã có ba tuổi từ ngay khi bắt đầu rồi.

Dĩ nhiên vẫn có cách khắc phục đó là trước khi trẻ hóa, dùng công nghệ điện tử tiên tiến lưu trữ các ký ức lại rồi sau đó từ từ “dạy” hay truyền đạt theo phương thức giáo dục lại cho người đó. Tuy nhiên phế thải vẫn là phế thải. Nó giống như việc một đứa trẻ lại đi học về tiểu sử của một nhân vật khác, dù có hoàn thiện bao nhiêu đi chăng nữa cũng không cách gì trở về con người như cũ. Có nghĩa là kẻ được trẻ hóa kia... thực ra đã chết, và nhường thân xác lại ột đứa trẻ mà thôi.”

Lê thực sự kinh ngạc há hốc mồm. Hắn không tưởng tượng được trong kỹ thuật thay đổi gen lại có nhiều lắt léo đến thế. Bàn Tay Thần vẫn thao thao bất tuyệt:

“Khi phát hiện ra dạng vật chất mới gọi là linh hồn, ta bắt tay vào nghiên cứu. Nhưng mà sau hai năm điên cuồng, ta vẫn không cách gì hiểu được nó. Không hiểu được cũng có nghĩa là ta không thể nhúng tay vào hoạt động của bọn chúng được. Nhưng mà ta lại có thể nghiên cứu ra cách để sao chép.”

- Sao chép ư? Thật sự có phương pháp này?

“Đúng vậy! Chính là sao chép. Một khi đã có thể dùng mắt thường để thấy chúng thì việc sao chép cũng không khó như tưởng tượng”.

- Nhưng như thế nào có thể dùng mắt thường nhìn thấy?

“Con đã bao giờ nghe nói tới các nhà ngoại cảm chưa?”

- Ý thầy là những người có khả năng nhìn thấy linh hồn, hay những người có khả năng giao tiếp với linh hồn sao? Không lẽ là những người đó có gen lặn và khi bị kích thích ở một mức độ nào đó, các gen đó sẽ phá hủy tác dụng?

“Không sai! Con rất thông minh. Thông minh hơn những người ta dạy trước đó rất nhiều. Ha ha...Đúng là bọn họ đã bị kích thích mạnh ở một mức độ nhất định khiến bọn họ có khả năng giao tiếp với linh hồn, cái mà trong dân gian gọi là ma hay quỷ hoặc vong linh gì gì đó. Thực tế bí ẩn của việc này nằm ở cặp gen số mười tám, chỉ cần thay đổi kết cấu một chút nhỏ thôi, con người liền có khả năng nhìn thấy linh hồn, tựa như người cận thị được trang bị thêm một cặp kính, mọi thứ rất rõ ràng sáng tỏ.”

- Thì ra là thế. Quả thật... qua thần kỳ rồi...

“Thế giới này thần kỳ hơn con nghĩ nhiều. Linh hồn sau khi rời bỏ thân thể, nhiều tình huống cũng là lúc con người chuyển sang một trạng thái gọi là chết. Bọn chúng có khả năng tồn tại trong bảy tuần dưới dạng một đám khí lưu vô hình vô sắc. Nhưng nếu ở trong một số điều kiện nhất định, hoặc do một kích thích mãnh liệt trước khi thoát ra khỏi cấu trúc gen nó có khả năng tồn tại lâu hơn và mạnh mẽ hơn. Đây là lý do vì sao lại có hiện tượng một vong hồn quanh quẩn quanh một khu vực năm này qua năm khác để dọa nạt, hay lợi dụng quy tắc vô hình để thỏa mãn “nguyện vọng” lúc còn sống.”

“Sau hai năm nghiên cứu vẫn không cách gì nắm giữ được kết cấu của linh hồn như kết cấu gen. Ta mới phát hiện ra tư liệu nghiên cứu của mình vẫn không đủ. Như vậy ta sẽ phải ra bên ngoài, không thể nào ru rú trong phòng thí nghiệm mãi được. Nhưng mà để đề phòng các tình huống bất chắc, ta cố tình sắp xếp tại đây một hệ thống thông minh để truyền đạt kiến thức của mình cho người Việt Nam có duyên, ngộ nhờ trong tình huống ta không thể trở về được. Và nếu con có một ngày bước ra ngoài kia, gặp được con người thật của ta hãy dùng chuỗi mã số linh hồn này “(*&&^%&%&%&%&%#@\$@%)” thông qua tinh thần giao tiếp với ta. Lúc đó rất có thể ta đã nắm giữ kỹ thuật thay đổi linh hồn.”

- Dạ vâng! Thưa thầy...

“Được rồi, chúng ta chính thức đi vào lĩnh vực thay đổi kết cấu gen của một con người.”

- Chính là trẻ hóa kết cấu gen đó ạ?

“Không hẳn. Nó chỉ là một trong số các kỹ thuật gen hoàn mỹ ta sắp truyền đạt cho con mà thôi. Tầm mắt con phải rộng lớn thì con mới có thể nhìn ra xa được. Như thế nào là kỹ thuật gen hoàn mỹ? Đó chính là luôn luôn tối ưu hóa các chuỗi gen để đưa con người tới một đỉnh ới. Bất tử thôi ư? Nhảm rồi. Còn có sức mạnh, còn có trí tuệ, còn có tiềm năng, còn có di chuyển... Con có bao giờ nghĩ sẽ biến mình thành một siêu nhân, thành người có thể điều khiển phong lôi hỏa vũ? Hay tuyệt hơn nữa là trở thành một người thông minh tuyệt đỉnh, hay có khả năng di chuyển kiến thức của mình cho con cái cháu chắt không...?”

- Đó... đó chính là gen hoàn mỹ sao?

“Nói đúng mà cũng chưa hoàn toàn đúng, nói sai thì cũng không hẳn là sai. Lại phải nói lại, cái gọi là gen hoàn mỹ chính là những kỹ thuật thay đổi gen khiến cho con người lên một tầm ới, một bước tiến hóa mới. Ta sẽ dạy cho con những kỹ thuật thay đổi thần kỳ đó. Nhưng dĩ nhiên, nếu con muốn hoàn toàn sở hữu tất cả những khả năng siêu nhiên đó lên bản thân,ta nghĩ con cần giỏi hơn ta để nghiên cứu ra phương pháp trung hòa bọn chúng. Dù sao mọi sự vật trong vũ trụ này đều có hai mặt lợi và hại song hành, nếu chưa nghiên cứu ra biện pháp loại bỏ cái hại thì con không nên áp dụng chúng vào thân thể.”

- Dạ con hiểu.

“Được rồi! Chúng ta bắt đầu học mô hình kết cấu gen của con người và tính năng của từng cặp gen....”

.....

Trong lúc Lê đang điên cuồng học tập thì ở ngoài biển đông, sâu tận dưới đáy, trong đại sảnh lớn của một căn cứ ngầm hình đĩa bay khổng lồ. Người trung niên mặc hoa phục đang đứng chấp tay sau lưng nhìn lên màn hình cảm ứng lớn bằng một sân bóng rổ dựng trong đại sảnh. Đứng sau hắn lúc này không chỉ có người thanh niên mặc âu phục tự xưng là con mà còn có hơn mười người khác ăn diện đủ mọi loại trang phục từ nhiều quốc gia khác trên thế giới. Bọn họ dường như rất sợ hãi đối với người trung niên mặc hoa phục trước mắt nên ai nấy đều cúi thấp đầu xuống, cung kính đứng đó như những bức tượng nô lệ.

- Kế hoạch DestroyZ tiến hành tới đâu rồi?

- Thưa cha! Mọi việc đã hoàn tất, giờ chỉ cần khống chế một lão già cao cấp ở trong lục địa là có thể lập tức thi hành bước cuối cùng.

Người thanh niên bước lên hưng phấn nói. Trung niên vận hoa phục dường như không ngạc nhiên lắm trước tin tức như vậy, chỉ gật đầu nói:

- Ừm! Làm tốt lắm! Những kế hoạch khác thế nào?

- Dạ! Chúng ta đã khống chế được ba mươi phần trăm đội ngũ lãnh đạo của Việt Nam. Đáng lẽ chúng ta có thể làm tốt hơn tuy nhiên nửa đường bỗng nhiên mọc ra một loạt thế lực khác, cho nên chúng ta buộc phải nhượng bộ bảy mươi phần trăm còn lại cho bọn chúng. Theo tin tức mới nhận được thì Nga giống chúng ta, khống chế được 30%. Mỹ do ấn tượng không tốt từ lâu của Việt Nam đối với bọn họ, nhưng đổi lại, bọn họ khá mạnh mẽ trong việc chi tiền bạc cho nên cũng khống chế được 20%. Những nước khác còn đang tranh nhau 20% còn lại.

- Mấy lão già trong lục địa không có phản ứng gì sao?

- Hừm! Cái lỗ mũi cao hơn đầu tự ình là nhất đó vẫn nghĩ chúng ta là tay sai, là quân bài bí mật của bọn chúng, cho nên vẫn ngồi rung đùi tưởng nắm trong tay 30% rồi.

- Làm tốt lắm. Sắp tới nhanh chóng khống chế một số lão già trong lục địa. Ta không cần biết con làm bằng cách nào, dùng độc, dùng kỹ thuật điện tử, hay thôi miên siêu năng lực. Cái ta cần là bất cứ lúc nào cũng có thể thực hiện ngay DestroyZ, thổi bùng lên ngọn lửa chiến tranh khắp toàn cầu, nhìn bọn chúng đấu đá nhau... ha ha...

- À ừm! Kỹ thuật thay đổi kết cấu gen người tới đâu rồi.

- Dạ! Mặc dù chúng ta có cổng hậu ở hệ thống BTT, tuy nhiên mãi tới hôm qua, chúng ta mới hoàn toàn khống chế được BTT. Những kỹ thuật gen không chỉ của con người mà còn có cả của năm tòa tháp tổng bộ lưu trữ trong đó chúng ta đã hoàn toàn có được.

- Hơi chậm một chút, nhưng vẫn nằm trong kế hoạch.

- Dạ thưa!

- Còn có chuyện gì?

- Chúng ta dựa vào BTT phát hiện ra một chuyện rất lạ. Rất nhiều nghiên cứu sinh lẫn học viên của Việt Nam đều đã được cử đi làm đề án nghiên cứu ở khắp nơi trên thế giới. Trong khi đó người của các thế lực khác lại được giao đề tài ở tại trong học viện. Con hoài nghi đây là một vụ di tản tập thể?

- Sao? Còn có chuyện này?

- Đúng vậy thưa cha. Nếu chúng ta không khống chế BTT chúng ta cũng không thể nào phát hiện ra chi tiết như vậy.

- Ai trong số năm phó viện trưởng ra lệnh này?

- Không phải năm người bọn họ. Chính là BTT tự động thi hành.

- BTT? Không lẽ hệ thống này thông minh tới mức độ như vậy rồi. Mau kiểm tra xem vấn đề gì xảy ra.

- Vâng! Thưa cha.

25. Chương 26: Thiết Bị Tđg

Nửa năm nhanh chóng trôi qua, trong nửa năm này, Lê vẫn điên cuồng học tập. Hắn như một hổ đen khổng lồ, không ngừng hấp thu tất cả những gì mà mô hình điện tử Bàn Tay Thần chỉ bảo. Trong nửa năm này

cũng không có gì đặc biệt xảy ra ngoại trừ việc sau ba tháng đầu học tập, nguồn lương thực dự trữ dưới căn cứ bị hết và Lê lần nữa gặp Thúy. Cô bé này cũng rút xuống căn cứ nhưng được học theo một chương trình khác. Và lượng thức ăn vốn dĩ dành ột người thì nay lại phải chia làm đôi cho nên nó cũng cạn nhanh hơn một nửa thời gian so với dự tính ban đầu.

Đương nhiên đây chỉ là thức ăn dưới căn cứ thôi. Còn bên trên tòa nhà nghiên cứu vẫn tích trữ rất nhiều, bởi thế Thúy trở thành người vận chuyển bất đắc dĩ. Lần đầu tiên gặp Thúy sau ba tháng, Lê hỏi nàng học được cái gì, không ngờ lại được nàng trả lời là học nấu ăn.

Nghe được đáp án này khiến hấn không khỏi lườm Bàn Tay Thần một cái thì thấy ông ta đang mỉm cười nhìn hai người. Không lẽ ông thầy mới này lại có ý tưởng tìm người nấu ăn cho hấn? Tuy nhiên nếu Bàn Tay Thần đã làm vậy hấn là có lý do riêng của ông. Hơn nữa nhìn vẻ mặt hưng phấn của Thúy, Lê cũng chắc nằng đã tìm ình một thứ phù hợp.

Ba tháng sau đó, Thúy luôn là người đưa đồ ăn chính tay cô nấu cho Lê, để hấn yên tâm học tập. Bất chi bất giác, khoảng cách giữa hai người trở nên gần gũi hơn rất nhiều.

Cuối mùa hè, thời tiết bên ngoài khá oi bức, tuy nhiên dưới căn cứ bí mật, mọi thứ đều rất dễ chịu. Lê đứng trước hình ảnh ba chiều của Bàn Tay Thần chờ đợi bài học mới. Tuy nhiên hôm nay, Bàn Tay Thần không tỏ ra cau có nghiêm khắc như mọi ngày mà mỉm cười hòa ái nói:

“Những gì lưu trữ từ hơn hai mươi năm trước ta đã trao cả cho con rồi. Hôm nay là buổi cuối cùng. Ngày mai dù muốn hay không, con vẫn phải ra ngoài và tìm những người giống như con, cố gắng đừng để Việt Nam lâm vào một lần nữa. Con hiểu những gì ta nói chứ?”

- Dạ con hiểu rồi thưa thầy.

“Ừm! Món quà cuối cùng ta tặng con là một đồ vật. Nó nằm ở góc kia. Phải rồi, chính là cái hộp đó. Con hãy mở nó ra”.

Lê bước tới dùng hai tay mở hai cái khóa thủ công ở hai bên mép hộp khiến chiếc hộp bật ra. Bên trong hộp là một trụ hình tròn thoát nhìn có phần tương tự như một khẩu súng phóng tên lửa mini, đường kính khoảng mười cm và có một hệ thống ống nhôm thông minh lắp ở bên trên có khả năng khóa mục tiêu cực kỳ tiên tiến. Ở bên hông của nó có lắp một hộp máy thông minh nhỏ xíu. Chỉ cần nhấn nhẹ cái nút, là một màn hình cảm ứng sẽ bật lên.

- Thiết bị thay đổi gen TĐG?

“Chính xác! Nó là thiết bị TĐG đã được cải tiến. Trước kia giao cho học viện, ta chỉ đưa ra một máy móc công kênh như chiếc quan tài, còn đây là phiên bản cải tiến nhỏ gọn nhưng cũng đa năng không kém những chiếc công kênh trong học viện đó.”

Lê yêu thích vuốt ve không rời tay, vui mừng nói:

- Cám ơn thầy! Con rất thích thứ này.

“Ừm! Có nó, con không cần phải về học viện cũng có thể chữa khỏi bệnh cho em gái của con. Được rồi, tái hợp nhiều rồi cũng có lúc phải chia tay. Ta chỉ hi vọng con không đánh mất bản tâm của mình... nhớ lấy...”

Còn không đợi Lê kịp phản ứng, hấn đã bị một luồng từ trường mạnh mẽ đẩy lên trên, đồng thời lúc đó nóc tòa đại sảnh cũng được mở ra cả người hấn bị đẩy qua một thông đạo có phần tương tự như một ống thông hơi lớn lên trên mặt đất. Cả người bắn lên, cao, cánh cửa ngăn cách và ngục trang giống như một lớp vỏ phía sau ngọn đồi cũng tự động đóng lại. Mặc dù trong lòng có chút tiếc nuối nhìn chằm chằm vào cánh cửa ẩn dưới lớp vỏ đó nhưng Lê cũng biết vị thầy đáng kính Bàn Tay Thần nói đúng. Có tụ hợp thì có chia tay, chỉ cần mình cố gắng theo đuổi con đường hoàn mỹ mà thầy vạch ra là được.

“Rắc”

Một tiếng vỡ vụn nhỏ vang lên từ trong túi áo ngực. Lê thò tay vào lấy ra một chiếc túi nhỏ, mở ra, bên trong chỉ còn bốn mảnh đá âm đạm không chút quang mang. Hạt xá lợi theo hấn đã lâu cũng đã vỡ vụn. Thở dài cảm khái, Lê lần nữa buộc chiếc túi và đút nó vào trong ngực.

Lúc này bên cạnh cũng vang lên một tiếng bịch nhỏ, ngoái cổ nhìn sang, Lê không khỏi bật cười. Thúy trong trang phục của một đầu bếp một tay cầm dao, một tay cầm chảo ngồi bệt trên mặt đất đưa mắt ngơ ngác nhìn quanh. Nàng ngẩn người một hồi rồi lấp bắp:

- Kết... kết thúc rồi sao?
- Phải rồi! Đã kết thúc.
- Giờ chúng ta về học viện ư?
- Ừ! Về học viện.

Vừa trả lời, Lê vừa rảo bước quay về tòa nhà nhiên cứu. Thúy vẫn vung vẩy tay dao tay chảo bước theo nhìn cái hộp trên lưng Lê tò mò hỏi:

- Anh vừa đeo cái gì trên lưng thế?
- Hắc! Cái này bí mật.
- Xi! Không thể cho em coi chút được sao?
- Không được.
- Đi mờ...
- Không được đâu.
- Hừ! Đáng ghét, sao em lại có thể nấu cơm cho anh bấy nhiêu tháng chứ?

....

Thúy gỡ “nững nịu thần công” một hồi, Lê đã phải gơ tay đầu hàng. Hắn tháo chiếc hộp trên lưng xuống và mở ra. Thúy còn đang hững hờ vừa nhìn thấy xoa xoa nắn nắn một hồi liền thất vọng.

- Cái đồ vật gì đây? Súng à? Như thế nào lại bự thế?
- Như vậy đã là nhỏ nhất rồi. Nhỏ hơn không có tác dụng.
- Cái này có làm đau không?
- Đau à? Không hề.
- Sao mà không đau?

....

Đoạn hội thoại của Lê và Thúy được một người thứ ba tình cờ đi ngang qua nấp sau một gốc cây nghe được. Người này mặc một bộ trang phục hóa trang giống màu đất, màu cây ở khu vực vườn cho lại lén lén lút lút quả thật là một tên gian tặc điển hình. Hắn đang đi ngang qua khu vườn tình cờ nghe thấy tiếng nói chuyện nên vội vã nấp sau gốc cây. Chỉ là nghe thấy đoạn hội thoại, hắn dù trong sáng thế nào thì lúc này cũng nghĩ ra toàn những cảnh tượng không được hay ho lắm.

“Hai người này đúng là hai kẻ mình đang tìm rồi. Đúng là nghiên cứu sinh của Việt Nam được cử ra ngoài. Không biết ông chủ muốn bắt bọn chúng làm gì tuy nhiên cứ tóm trước nói sau. Làm tốt không chừng còn được thưởng gấp đôi. Hai đứa này đang tò mò, tỷ tởn, chắc bắt dễ nhất trong mười vụ gần đây rồi... hắc hắc...”

Nghĩ vậy hắn rút khẩu súng năng lượng nhảy ra ngoài ra ngoài quát:

- Nằm im giữ nguyên hiện trường nếu không tao bắn... Ý

Hắn còn chưa quát xong liền phát hiện ra tình huống không phải như hắn tưởng tượng. Hai người rõ ràng là đang ngồi quan sát một đồ vật hình trụ hơn nửa cái nòng của ống trụ đó lại còn quay đúng về hướng hắn. Lại nhìn màn hình cảm ứng đang lập lòe mô phỏng thân thể một con người, bất chi bất giác hắn cảm giác có điều không ổn.

“A...”

Chỉ là tiếng quát của hắn quá đột ngột khiến cho Thúy đang vác TĐG trên vai quá hoảng hốt quỳnh lên chạm nhầm ngón tay lên chiếc nút lớn nhất trên màn hình cảm ứng bên hông của TĐG. Một luồng năng lượng bắn ra như một chùm ánh sáng chiếu thẳng lên người tên cầm súng. Qua hai nhịp hô hấp, thân hình hắn từ từ nhỏ đi...

Tên bị mặt nhìn thấy mình đang nhỏ đi từng chút một, mặc dù có chậm nhưng có thể quan sát thấy thì giật mình lấp bắp:

- Đây... đây là trẻ hóa kết cấu gen sao? Ôi không...tiêu tao rồi....

Nói đoạn vất cả súng hốt hoảng chạy biến về phía bờ biển phía đông để lại Lê và Thúy ngơ ngác nhìn nhau. Mãi một hồi lâu sau, Lê mới nhún nhún vai nói:

- Em gây ra họa lớn rồi.

- Hứ! Ai bảo hắn đe dọa chúng ta chứ? Mà đây thật là thiết bị thay đổi gen mini thật ư?

- Chứ còn không à? Anh đã đặt các thông số mặc định là trẻ hóa gen sẵn rồi. Tự nhiên em lại bắn hắn, giờ thì hay rồi, hai mươi phút nữa hắn sẽ trở thành một đứa trẻ ba tuổi. Mau đuổi theo nếu không hắn chết đâu mất thì hai chúng ta cũng không xong đâu.

- Xì! Nhìn mặt tên đó đã thấy chẳng tốt đẹp gì. Ban ngày ban mặt mà bị kín như ninja, chắc không phải đồ tốt. Không khéo là gián điệp của nước nào trà trộn vào.

- Dù sao chúng ta vẫn phải tìm hắn...

Trong lòng Lê lúc này cũng không bình tĩnh như vẻ mặt của hắn. Bởi vì lúc trước, hắn đã mặc định thông số trong đó có mục là sao chép linh hồn. Có nghĩa là cái tên có thể là gián điệp kia hoàn toàn giữ lại được trí nhớ cho dù hắn thành một đứa bé ba tuổi. Một đứa bé thiên tài...

Ngoài xa bờ biển có một xe bay nằm ngoài vùng kiểm soát của hệ thống BTT, nó được hóa trang với màu nước biển nên nếu nhìn bằng mắt thường sẽ không thể nào phát hiện ra được.

Tuy nhiên lúc này động cơ của nó đang ở chế độ ngủ đông đột nhiên được khởi động rồi lao thẳng vào trong bờ biển, bắt chập tiếng cảnh báo điện tử vang lên từ hệ thống BTT bao trùm cả hòn đảo. Rất nhanh chiếc xe bay giống như một chiếc phi thuyền này đã bay vào bờ. Mà người đón nó không ai khác chính là tên bị mặt vừa tập kích Lê và Thúy ở trong vườn nghiên cứu. Nhưng mà hắn lúc này chỉ bằng một đứa trẻ em mười tuổi, không những thế còn không ngừng giảm chiều cao lẫn cân nặng.

Tên bị mặt vội vã chui vào trong xe rồi ra một loạt mệnh lệnh cho chiếc xe bay về căn cứ. Chừng năm phút sau, trong chiếc xe bay chỉ còn lại một đứa trẻ ba tuổi đang run rẩy kích động nhảy nhót trên khoang điều khiển.

Sau một hồi múa may quay cuồng, hắn hưng phấn bật đồng hồ thông tin đã được cải tiến và bắt đầu kết nối.

Từ trên màn hình cảm ứng vừa bật lên, thân ảnh diện đồ dạ hành giống như những thính khách lạnh lùng nói:

- Có chuyện gì 122, tại sao lại gọi về giờ này? Ấy! Mày bị sao thế?

Tên bị mặt giờ trần truồng kích động nói:

- Thưa sếp... tôi không bị... ha ha... tôi không bị...

- Mày phát thần kinh cái gì? Nói cho cụ thể rõ ràng.

- Dạ dạ! Sếp thấy không, tôi ba tuổi và tôi vẫn còn giữ nguyên ký ức? ha ha...

- Thật sự?

Lần này tới tên được gọi là sếp giật mình cái thót, thất thố ghé sát mặt vào màn hình hỏi lại.

- Hoàn toàn là thực, sếp nhìn em xem có chỗ nào giả dối không?

- Tốt rồi... rất tốt, thế giới này lại sắp phát điên rồi, đây là một phát hiện cực kỳ trọng đại. Phải nhanh chóng báo cho ông chủ...

....

Rất nhanh người trung niên mặc hoa phục ở tổng bộ của căn cứ hình chiếc phi thuyền đã nhận được tin tức. Hắn cũng không giữ nổi vẻ điềm tĩnh như thường ngày mà run rẩy ra gào lên qua bộ đàm:

- Toàn bộ lực lượng đặc nhiệm xuất kích. Nghe rõ chưa... là toàn bộ... Tao muốn tóm gọn hai đứa trong video này. Phải sống... nhớ là phải bắt sống và cùng tất cả đồ đạc của bọn chúng...

26. Chương 27: Xâm Chiếm

Ngoài bờ biển đảo Phú Quý, Lê và Thúy vẫn còn đang mải tìm kiếm tên bị mặt nạ, không biết rằng hắn đã rời đảo rồi. Khoảng chừng mười phút sau, không chỉ Thúy mà cả Lê cũng đã hết kiên nhẫn. Càng nghĩ hắn càng cảm giác mình tình hình mỗi lúc một nguy hiểm. Hắn biết mình đã gây ra một vấn đề nghiêm trọng không kém gì so với việc công bố kết quả khoa học của Bàn Tay Thần trước kia, rất có thể sẽ đẩy Việt Nam vào một vòng chiến tranh mới.

Ba mươi phút, nếu tên gián điệp kia không còn trên đảo vậy thì tình huống càng thêm không xong. Lê vội vàng kéo Thúy chạy về phía tòa nhà nghiên cứu. Hắn muốn bằng cách nhanh nhất trở về học viện để thông qua BTT để báo cho chính phủ làm ra các biện pháp phòng tránh. Thúy lúc này cũng biết nàng đã gây ra họa lớn, rụt rè để Lê cầm tay kéo chạy đi.

Ngoài xa bờ biển, một chiếc phi thuyền từ từ nổi lên mặt nước. Không, lại thêm một chiếc nữa... một chiếc nữa... Thoáng chốc đã đứng đầy một góc biển. Những chiếc phi thuyền bắt đầu tản ra bốn phía hòng vây kín lấy đảo Phú Quý.

Lúc này, Lê và Thúy đã trở về tòa nhà nghiên cứu, dùng chiếc xe mini phóng hết tốc độ về bến xe thứ hai. Lúc này tiếng cảnh báo có xâm nhập của hệ thống BTT phụ trên hòn đảo bắt đầu lan tỏa khắp các tòa nhà lẫn phương tiện lưu thông. Tuy nhiên vẫn một mô típ cũ, dù bị xâm nhập, hệ thống chỉ phát ra tiếng cảnh báo chứ không có thực thi bất cứ biện pháp nào bảo vệ. Đây cũng là một phần trong chiến dịch “vì hòa bình” của các nhà lãnh đạo. Tuy nhiên trong tình huống này, nó tỏ ra nhu nhược như một tàu đánh cá yếu đuối bị tàu tuần tra Trung Quốc tấn công trong vùng biển quốc gia mà không có biện pháp nào ứng phó ngoài việc cử bộ phát ngôn ngoại giao lên truyền hình phản đối mấy câu yếu ớt.

Mặc kệ mấy tiếng cảnh báo vang lên bên tai, chỉ cần ngồi lên xe, Lê tự tin cho dù bị một đoàn xe bay bao vây hắn cũng có khả năng thoát ra. Trừ khi đối phương sử dụng vũ khí trên diện rộng. Tuy nhiên vừa mới khởi động Star44F, Lê lại không chú ý tới sắc mặt của Thúy mỗi lúc một biến đổi. Bên hông nàng, một chiếc đèn báo mỗi lúc một chớp đỏ dữ dội. Ngần ngừ một hồi lâu, chỉ thấy nàng lấy từ trên chiếc túi ở sau lưng nàng ra một đồ vật giống như một bao diêm. Thúy bấm chiếc nút đỏ nhỏ bên trên chiếc hộp, một luồng điện phóng ra bắn thẳng về phía Lê khiến hắn đang chuẩn bị cho xe bay lên bị giật tới hôn mê, gục lên đầu xe bay.

Nhìn Lê ngủ say với anh mắt trĩu mồm một hồi, hai mắt của Thúy không tự chủ được đổ hoe ngập nước từ lúc nào. Hít sâu một hơi, nàng lại run rẩy thò tay vào trong túi lấy ra một vật tựa như chiếc huy hiệu hình lá khiến chấn lớn bằng lòng bàn tay. Nàng đặt nó vào khe cắm dưới dây lưng của Lê. Tiếp đó nàng vươn tay nhẹ nhàng chạm lên mặt của hắn, miệng lầm bầm:

- Em xin lỗi. Em thực sự rất xin lỗi...

Nói đoạn nàng nhấn nút khởi động trên màn hình cảm ứng của chiếc Star44F, xác định lộ tuyến trở về là Học Viện Bàn Tay Thần. Chiếc mô tô bay phóng vút lên bầu trời, xen kẽ với nhiều xe bay nhốn nháo khác dựa trên hệ thống thông minh về phía tây bắc, để lại Thúy đứng phía dưới nhìn ngẩn ngơ.

Vừa lúc chiếc Star44F biến mất trên bầu trời, một giọng nói điện tử vang lên khắp hòn đảo:

“Cảnh báo! Toàn bộ khu vực đảo Phú Quý đã bị phong tỏa. Đề nghị tất cả các phương tiện trên đảo giữ nguyên vị trí. Bất cứ phương tiện nào bay lên bầu trời đều bị tiêu diệt.”

“Ầm... ầm ầm...”

Tiếng nói phát ra, đi kèm với nó là vô số các tia sáng năng lượng được phóng ra từ các phi thuyền chiến đấu khiến cho những xe bay đã cất cánh lên bầu trời đều biến thành những mảnh vụn nổ văng tung tóe...

Trên một chiếc phi thuyền lớn nhất, rất nhiều nhân viên kỹ thuật đang hối hả làm việc. Ở giữa khoang trung tâm của phi thuyền, một người diện trang phục võ thuật màu trắng đang đứng nhìn về màn hình chiếu toàn cảnh đảo Phú Quý từ trên không trung, những tin tức liên tiếp được báo về:

- Đội trưởng. Tất cả những thành phần phản kháng đã bị tiêu diệt.
- Liên lạc với tổng bộ, xâm nhập BTT tắt hệ thống cảnh báo. Bật ra đa rò tìm toàn bộ hòn đảo. Bọn chúng chắc chắn chưa đào tẩu được đâu.
- Đã bật ra đa. Chúng ta đã bắt được tín hiệu của một người trong số đó. Người kia hoàn toàn không thấy, hoặc đã trốn sâu dưới lòng đất.
- Hừ! Để đề phòng đối phương đào tẩu cử đội 7, 8, 9 lập tức đuổi theo.
- Rõ thưa đội trưởng.
- Còn nữa, lập tức khóa mục tiêu số hai, nhanh chóng bắt gọn cô ta.
- Đội trưởng! Đội đặc nhiệm của Nga và Mỹ cũng đã tới, bọn họ đang chất vấn chúng ta.
- Hừ! Mặc kệ bọn chúng. Chúng ta đánh nhanh rút gọn. Về phần những ruồi bọ đó, ông chủ đã bố trí những kinh hỉ đang chờ đợi bọn hèn.
- Rõ thưa đội trưởng...

....

- Đội bảy báo cáo, sắp tới Học Viện Bàn Tay Thần nhưng ra đa của chúng tôi vẫn không phát phát hiện ra chiếc xe bay nào giống như chiếc mà “122” đã gửi thông tin về căn cứ. Chúng tôi hoài nghi đối phương có hệ thống phòng chống ra đa...
- Tốt lắm! Sử dụng hệ thống quang học từ vệ tinh, tiếp tục tụy lùng, nếu gặp trực tiếp bắt sống và đoạt thứ trong hộp đang đeo trên lưng hèn.
- Rõ thưa đội trưởng.

.....

Đất liền, Star44F vẫn nhằm thẳng hướng học viện Bàn Tay Thần mà phóng với tốc độ chóng mặt. Rất nhanh, chiếc xe mang theo Lê đang hôn mê lao vào vùng trời vườn quốc gia Chư Yang Sin. Từ trên màn hình cảm ứng của Star44F đang nảy lên những thông số tốc độ cùng với xung từ trường ổn định bỗng nhiên bị dẹp cả sang hai bên. Ở giữa màn hình hiện lên dòng chữ cảnh báo đỏ chót nhấp nháy dữ dội. Đồng thời giọng điện tử của hệ thống điều khiển thông minh cũng vang lên:

“Cảnh báo... cảnh báo... phía trước năm mươi km, khí lưu cực kỳ không ổn định. Khẩn cấp đề nghị hạ xuống tìm nơi trú ngụ... cảnh báo... cảnh báo...”

Từ thông số đo được từ hệ thống vệ tinh, hệ thống thông minh của Star44F đã kêu lên chói tai với tần số âm thanh gây chú ý cao nhất. Đồng thời từ trường bảo vệ của xe cũng rung lên dữ dội giống như một chiếc điện thoại nhận được cuộc gọi khiến cho Lê đang bất tỉnh nhân sự phía trên cũng mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Vừa mở mắt, hèn đã bị dọa một trận nhảy ngược xem chút rớt xuống phía dưới. Chỉ thấy vùng trời trước mắt trở nên đỏ rực như bị nung đỏ, khí lưu vô cùng cuồng loạn, xe bay dù ở rất xa vẫn rung lên bần bật. Một cây nấm khổng lồ từ từ hiện ra và bắt đầu lan tỏa ra tứ phía, khói đen xen lẫn với sức ép, không khí như ngàn vạn con thú điên cuồng chồm tới khiến tóc gáy hèn dựng ngược cả lên.

Sững sờ một hồi, Lê cuống quýt ra lệnh:

“Hạ xuống... mau hạ xuống...”

Tuy nhiên để đảm bảo an toàn cho người ngồi trên, dù hạ xuống với tốc độ nhanh nhất, nhưng Lê phán đoán trước khi hấn xuống đất, đã bị sức mạnh của vụ nổ khổng lồ từ phía học viện kia thổi thành tro bụi rồi. Hấn không còn kiên nhẫn chờ xe hạ xuống mà quay về phía sau quát:

- Ôm chặt lấy anh...

Vừa nói được một nửa, Lê nhận ra ngoài hấn thì trên xe không còn có ai nữa. Nhíu nháu mảy một thoáng, Lê trực tiếp điều khiển ười hai trụ phóng lên phía trên không trung. Chiếc xe như có một bàn tay vô hình đẩy mạnh xuống dưới mặt đất với tốc độ chóng mặt. Chỉ còn hai mươi mét, Lê lại đột ngột xoay mười hai trụ phóng xuống dưới. Khí lưu đẩy mạnh khiến cho chiếc xe trượt dài sát mặt đất theo một sườn dốc lao xuống phía dưới.

“Uỳnh.... Uỳnh....”

Một luồng cuồng phong mạnh mẽ lao vút qua ngọn đồi, toàn bộ cây cối to lớn cho tới động vật đều không kịp làm ra phản ứng bị biến thành tro tàn. Cứ như thể sức ép mạnh mẽ kia là một cơn gió, mà đồ vật trên mặt đất chỉ là những đám bụi đen được xếp một cách rời rạc lên nhau, chỉ cần thổi nhẹ là bay vụn lả tả.

Lê dù đang trượt lùi về phía sau ngọn đồi, nhìn thấy tình cảnh phía trên đầu cũng cực kỳ hoảng hốt. Sức mạnh này vượt quá mức tưởng tượng của hấn. Còn không đợi hấn kịp phản ứng, luồng sức mạnh tuyệt đối từ vụ nổ này đã thổi bay ngọn đồi, chồm lên hấn, bao phủ cả xe lẫn người vào bên trong. Ý nghĩ duy nhất lúc này của Lê là: “Chuyến này tiêu thật rồi”...

Ngoài xa, ba chiếc phi thuyền sử dụng ống nhòm cực đại từ trên vệ tinh đã phát hiện ra Lê ở phía trước. Ra đã của bọn họ đã bị tầm khiên phóng ra từ trường che dấu nên bắt buộc dĩ phải sử dụng biện pháp nguyên thủy này. Nhưng mà khi bọn họ vừa đuổi tới chưa kịp chạm chán thì cơn cuồng phong chồm qua, lớp từ trường bảo vệ như một lớp bong bóng xà phòng chỉ kìm hãm chưa đầy một giây đã bị xuyên thủng. Phi thuyền bị phân giải, nhân viên trong ba chiếc phi thuyền cũng chưa kịp cất tiếng kêu kinh hoàng đã bị biến thành tro bụi. Từ trường càng phân tán, thì sức bảo vệ càng kém. Trừ những phi thuyền được thiết kế đặc biệt.

Trong lúc Lê buông xuôi tuyệt vọng phó mặc cho số phận thì từ bên hông của hấn, tầm khiên mini mà Thúy đặt trên dây lưng bỗng nhiên chớp lờ. Một luồng từ trường mạnh mẽ được phóng ra, kết hợp với từ trường bảo vệ của Star44F hình thành một lớp màng bao bọc hình cầu bao phủ cả người lẫn xe vào trong. Cơn cuồng phong thổi qua giống như dòng nước lũ bị viên đá ngầm chia làm đôi, hoàn toàn bị tách ra làm đôi. Nhìn luồng sức mạnh ngàn vạn con thú chồm qua, Lê không tự chủ được nhìn xuống tầm khiên nhỏ xíu ở bên hông. Đây hẳn là Thúy đã dặt vào cho hấn. Không nghĩ tới kỹ thuật quân sự trên thế giới đã tiên tiến tới mức độ này. Chỉ là Lê nghĩ cách gì cũng không hiểu tại sao nàng lại khiến hấn hôn mê rồi ở lại hòn đảo. Lúc đó thừa đủ thời gian để bọn họ chạy trốn cơ mà? Và nàng... kiểm “thứ lợi hại” này từ đâu ra, không lẽ là Bàn Tay Thần cho nàng?

Vụ nổ khủng bố tới nhanh mà đi cũng nhanh. Khi tầm mắt của Lê được mở ra lần nữa, hấn hoàn toàn không tin nổi quang cảnh trước mắt. Đây là một cái hố khổng lồ, mà hấn đang đứng ở gần rìa của cái hố đó...

27. Chương 28: Về Nhà

May mắn, Star44F còn được từ trường bảo vệ hoàn hảo. Chỉ là vòng từ trường bảo vệ vừa rồi đã bị rút đi chín phần mười năng lượng vũ trụ nén UEC của nó. Thiết bị TĐG hiện tại cũng chưa cần sử dụng gấp, trong hộp còn ba viên UEC, Lê lấy ra và lắp vào cho Star44F rồi khởi động bay về phía trung tâm vụ nổ.

Học Viện Bàn Tay Thần và toàn bộ vườn quốc gia Chư Yang Sin... giờ đã trở thành một cái hố sâu hun hút. Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lê cũng nhịn không được rùng mình đau sót nắm chặt hai bàn tay. Tất cả các

công trình, máy móc, giáo sư, học viên, nghiên cứu sinh, nhân viên phục vụ, thậm chí là khách du lịch... tất cả hơn một tỉ người đều biến thành tro bụi... tội ác này... không hoàn trả không được rồi...

Từ những thông tin Lê đọc được trên mạng internet thì đây là một vụ nổ bom Galaxy31, một loại bom kết hợp giữa bom nhiệt hạch cải tiến dựa trên năng lượng UEC. Loại bom này nếu cùng khối lượng có sức công phá mạnh gấp mười lần so với một quả bom nhiệt hạch. Chỉ khác một điều là bom nhiệt hạch thì gây ô nhiễm môi trường nghiêm trọng với nhiều tia phóng xạ, hơn nữa công kênh khó vận chuyển, còn bom Galaxy31 thì chỉ có sức công phá mạnh mẽ, kích thước gọn nhẹ chứ không gây ra ô nhiễm. Hơn nữa nó được khổng chế trong một phạm vi nhất định mà không giảm uy lực của vụ nổ.

Ngoảnh đầu nhìn quang cảnh một lần, Lê khởi động Star44F bay về thành phố Đà Lạt. Tìm nhà xưởng hẳn thường lắp ráp xe bay ở đó, nạp thêm nguyên liệu và tiếp tục bay ngược về phía đảo Phú Quý. Hắn muốn quay lại xem có khả năng đưa Thúy đi được không. Tuy nhiên làm Lê thất vọng là khi hắn quay lại, khắp nơi đều là cảnh hoang tàn, người người di tản chạy trốn, tiếng kêu khóc vang lên ở khắp nơi. Tìm qua một lượt đều không thấy bóng dáng của cô bé, Lê biết nàng có lẽ đã bị bắt hoặc đã trốn đi rồi.

Hiện tại hắn phải liên lạc với học viên những hay nghiên cứu sinh làm đi làm về tài ở bên ngoài của Học Viện Bàn Tay Thần để tìm hiểu tin tức xem tổ chức nào đã thực hiện việc xâm chiếm Việt Nam.

Nhưng mà Lê cũng không có nghĩ tới thế lực mà hắn nói không phải chỉ có một. Động tác của các nước trên thế giới cực kỳ nhanh chóng. Với danh nghĩa là đem quân giúp Việt Nam tiêu diệt khủng bố tấn công Học Viện Bàn Tay Thần, Nga, Mỹ, Trung Quốc và cả Nhật Bản đều cử các chiến hạm cao cấp với số lượng quân chủng lớn và vũ khí tối tân. Bọn họ dường như rất ăn ý từ trước, chia cắt Việt Nam ra thành từng khối để chiếm đóng. Miền bắc bị quân Trung Quốc tràn xuống chiếm đóng, miền trung bị Nga và Nhật chia nhau. Miền nam vẫn là Mỹ nhảy vào. Hành động của bọn họ nhanh và lẹ tới mức, Lê vừa bay ra đảo Phú Quý trở về đất liền đã tràm chán của bọn họ. May mắn, Lê có tấm khiên từ trường đặc biệt đặt ở đây lưng có khả năng ngăn cản ra đa dò tìm của quân đội các thế lực.

Hắn một đường hữu kinh vô hiểm, lượn vòng trốn tránh mất hơn bảy giờ đồng hồ mới bay được về tới bãi rác số sáu ở phía tây bắc đất nước. Một đường đi qua, cảnh yên bình vốn có thường ngày nay đã thay vào khói lửa khắp nơi. Lác đác vài nhóm quân đội chống trả sự tấn công của các nước lớn. Bất quá đều là những chống trả cực kỳ yếu ớt. Dân chúng, người kêu khóc, người rời rít di tản. Con thơ lạc mẹ, vợ lạc chồng... Những cảnh cướp bóc, cưỡng hiếp xảy ra lan tràn. Việt Nam lần nữa chìm vào trong địa ngục...

Lê vẫn tỉnh táo, chính xác thì hắn buộc mình phải tỉnh táo. Lý trí nói cho hắn biết rằng, hiện tại bay xuống dưới, cứu được một hai mạng người cũng không giải quyết được việc gì. Hơn nữa còn khiến mình sa lầy vào và có thể chết bất cứ lúc nào. Việc của hắn lúc này là tìm ra được tổ chức có khả năng tập hợp dân tộc một lần nữa đứng lên để ra nhập vào đó.

Về tới khu vực bãi rác điện tử số sáu, vừa bay qua một đỉnh núi, Lê còn chưa kịp nhìn thấy thôn hai ở phía xa thì hắn đã bị gọi giật lại. Người gọi hắn chính là Long Mập đang ẩn núp trong một khe đá trên đỉnh núi. Nhìn bộ dạng te tua ốm yếu của hắn hiện giờ, Lê cũng không cách gì tin tưởng được đây là thằng bạn tròn vo của mình mấy năm trước.

- Mà làm sao thế? Chuyện gì xảy ra?

Long mập khụy xuống đất, ôm mặt khóc nức nở:

- Chết rồi... tất cả đều chết rồi... hu hu...

Nghe tin như vậy, cả người Lê như bị trúng phải một chùy, tinh thần trở nên cực kỳ hoảng hốt. Hắn tóm lấy hai vai của Long mập giật giật:

- Mà... mà nói sao? Ai chết...?

Long mập dường như không cảm giác được lực đạo mạnh mẽ ở hai vai mà vẫn khóc rống lên sợ hãi:

- Đều chết... tất cả đều chết rồi...

Phải mất hồi lâu sau, Long Mập mới bình tĩnh lại được. Nghe những lời đứt quãng pha lẫn tiếng khóc của hắn, Lê dần dần hiểu ra tình hình. Hai ngày trước, một đội đặc nhiệm đã xông vào thôn hai, khổng chế

toàn bộ người trong thôn rồi đưa bọn họ ra một bãi cỏ cuối thôn tra khảo gì đó. Tuy nhiên thông tin bọn chúng nhận được có lẽ không thỏa mãn nên cả thôn từ già trẻ gái trai đều bị đồ sát tàn khốc. Thôn hai thoáng chốc trở thành một vùng đất chết.

May mắn lúc đó Long mập xuống thị trấn mua ít linh kiện xe bay nên thoát nạn. Hắn chỉ nhận được một cuộc điện của Hải cò mà bảo hắn nhất định không được về. Kế đó cuộc liên lạc bị ngắt quãng bởi những tiếng gào thét, tiếng động cơ gầm rú lẫn tiếng quát tháo của đội đặc nhiệm.

Ban đầu Long mập tưởng Hải cò mồi chọc hắn, cho nên vẫn quyết định về xem thử. Dĩ nhiên hắn cực kỳ cẩn thận, tắt toàn bộ những thông tin điện tử, ngay cả xe bay cũng lái bằng cách thủ công. Và cảnh tượng Long mập nhìn thấy từ đỉnh núi này thông qua kính viễn vọng khiến hắn hoàn toàn rụng rời chân tay. Toàn bộ người trong thôn.

Nghe tin dữ, toàn thân Lê bàng hoàng, chân tay như bị rút hết sức lực, cổ họng khô khốc không thốt ra lời nào. Ánh mắt hắn thoáng chốc hắn đầy tơ máu, đỏ rực như ánh mắt ủa tu la, miệng gằn lên từng chữ:

- Kẻ nào? Là kẻ nào?

Long mập quỳ mọp trên đất lắc lắc đầu:

- Tao cũng không biết. Bọn chúng mặc quân phục của bộ đội đặc công. Chỉ là tao cũng không biết bộ đội của nước nào.

Hít sâu, hít sâu... lại hít sâu lần nữa, Lê cố kìm hãm cảm xúc muốn ngửa cổ lên trời thét dài, cố xua đi ngọn lửa đang khát máu kẻ thù trong lòng. Bất bàn tay đang nắm chặt vẫn không ngừng run rẩy. Lê đỡ Long mập dậy nói:

- Được rồi! Chúng ta cần tìm một nơi trú ngụ nghĩ biện pháp.

Long mập gật gật đầu leo lên xe bay của Lê, cả hai bay về phía tây, vòng lẩn trốn vào trong khu rừng núi trùng điệp. Tìm một nơi vắng vẻ xa vùng dân cư, Lê mới khởi động đồng hồ thông tin. Đây là một dải tần số đặc biệt, chỉ có thành viên trong Câu Lạc Bộ Đua Xe Bay mới có khả năng liên lạc được. Sở dĩ câu lạc bộ sử dụng một tần số đặc biệt như vậy là bởi vì có một lần, kỹ thuật tạo điều kiện môi trường trong đường đua mà Lê truyền cho các thành viên bị đánh cắp và lan ra ngoài. Cho nên Phong lão đại mới nghĩ tới việc cấp cho cả đội một tần số đặc biệt để đề phòng thông tin bị đánh cắp lần nữa.

Đồng hồ thông tin vừa bật lên, một loạt các tin nhắn được nhấn tới. Trong đó có một vài cuộc gọi từ các đội viên trong câu lạc bộ. Gọi cho Phong lão đại, chỉ thấy hắn vừa hiện lên đã như bắn liên thanh vào mặt:

- Tình hình có biến, tần số này rất có thể bị tra ra nếu nói chuyện vượt quá năm giây. Cậu nhanh chóng lên vùng Việt Bắc liên lạc với tổ chức kháng chiến. Nhớ, tắt ngay đồng hồ thông tin và di chuyển ra khỏi vị trí đó... nhanh và luôn đi...

Thời gian chưa đầy ba giây, Phong lão đại đã “bắn” xong tràng thông tin. Lê cũng vội vã tắt đồng hồ thông tin, rồi xoay nhẹ bàn tay nắm trên bộ phận cảm ứng của tay ga, chiếc Star44F phóng vút đi trong bầu trời đêm tối.

Quả nhiên không đầy năm phút, tại nơi Lê vừa đứng liên lạc, một đội đặc nhiệm mặc trang phục dạ hành đã xuất hiện. Những người khác quay ra cảnh giới, chỉ riêng một người có vẻ là đội trưởng của đội đặc nhiệm đang nhắc bộ đàm lên liên lạc với căn cứ:

- Thưa sếp. Chúng tôi bắt được thông tin của F1, hoài nghi hắn đã thoát chết khỏi DestroyZ, hoặc có người thân nào của y cầm đồng hồ thông tin. Đối phương đã chạy trốn. Đề nghị trung tâm điều tra đầu dây liên lạc với hắn.

- Đã nhận... Đối phương dùng tần số đặc biệt, được bảo vệ bởi vệ tinh quốc tế. Đề nghị kéo dài thời gian đàm thoại của đối phương để bắt được thông tin kỹ hơn.

Tên đội trưởng đập bộ đàm rồi nhếch miệng lên nói:

- Đùa bố mày chắc? Nếu kéo dài được thời gian thì chúng ta đã tóm hắn từ lâu rồi chứ đợi chúng mày ngồi điều tra à. Một lũ ăn hại... Hừ...

....

Tây bắc, vùng căn cứ cách mạng của Việt Nam trong những năm chống Mỹ cứu nước, không nghĩ tới lần nữa lại được sử dụng khi tổ quốc lâm nguy.

Khi Lê điều khiển Star44F bay tới Việt Bắc, một tín hiệu điện tử mạnh mẽ được truyền tới xe bay.

“Hoan nghênh thiếu tá Lê tới căn cứ Việt Bắc. Xin tới tọa độ..X độ kinh bắc, Z độ kinh đông.”

Long mập đang ngồi sau xe cũng thò mặt khỏi vai Lê nhìn lên buột miệng:

- Kỹ thuật công nghệ điện tử của Việt Nam cũng khá quá ta?

Lê trầm ngâm nói:

- Từ khi các nhà khoa học giỏi nhất trên khắp thế giới giúp Việt Nam xây dựng BTT thì cũng đã gián tiếp đẩy trình độ khoa học kỹ thuật của nước ta lên ngang bằng với các đế quốc trên thế giới. Người Việt Nam không thiếu người tài, chỉ cần đặt họ đúng vị trí, bọn họ sẽ phát huy khả năng của mình vượt qua cả tầm tưởng tượng của các quốc gia khác.

- Lợi hại thật... Tuy nhiên có phải chúng ta đang bị đánh chiếm không?

28. Chương 29:

Câu hỏi bất ngờ của Long mập khiến Lê thoáng chút bối rối. Hắn giơ tay vuốt vuốt mặt rồi đáp:

- Phải!

- Vậy thông minh dường như vẫn chưa đủ. Chúng có lẽ thiếu một thứ.

Lê ngạc nhiên hỏi lại:

- Thứ gì?

- Bá đạo.

- Bá đạo ư?

Phải! Chúng ta như một thôn giữa một khu rác điện tử, càng nhân nhượng bao nhiêu thì càng bị thôn khác lấn tới bấy nhiêu. Tao thực rất khinh bỉ cái gọi là hòa bình. Cũng đừng nói với tao rằng nước mình nhỏ thì không thể cứng rắn được, bởi vì cả Triều Tiên lẫn Nhật Bản đều là nước nhỏ, tuy nhiên cho tới giờ, vẫn rất ít người dám trên chọc vào bọn họ. Không nói đâu xa, trước kia dưới sự lãnh đạo mạnh mẽ của chủ tịch Hồ Chí Minh, dù là các đế quốc cũng phải run rẩy trước sức mạnh của Việt Nam. Cho nên theo tao, chúng ta thiếu bá đạo, thiếu sự cứng rắn...

Lê thoáng sửng sốt, câu nói của Long mập khiến hắn phải lâm vào trầm ngâm suy nghĩ. Rất nhanh, Star44F đã bay tới tọa độ được hướng dẫn. Vừa mới dừng lại lơ lửng trên không trung, phía dưới, mặt đất bắt đầu rung động dữ dội. Một cánh cửa rộng lớn từ từ hiện ra, một loạt xe bay từ bên trong bay vút lên không trung, vây quanh lấy chiếc xe bay của Lê.

Trong khi Long mập đang run rẩy sợ hãi thì Lê lại bình tĩnh gật đầu chào mọi người một lượt. Giọng Gà còm vang lên trước nhất.

- Chào mừng thiếu tá Lê tới căn cứ kháng chiến. Chúng ta lần nữa trở thành đồng đội thực thụ rồi... hắc hắc...

Phía sau Gà còm, Phong lão đại dù đang bị băng bó vẫn giơ tay phải lên đập cho tên gầy một đập khiến hắn la oai oái. Chỉ thấy Phong lão đại nhìn về phía Lê gật đầu:

- Tôi đã nghe tin tức tình báo về thôn của cậu. Cậu cũng nên nén bi thương, biến cảm thù thành hành động. Được rồi, mặc dù là buổi tối, tuy nhiên chúng ta không nên đứng ở đây mãi để phòng ông kính quang học từ vệ tinh của đối thủ tình cờ quét qua.

Hàng loạt xe bay lần nữa tiến vào trong thông đạo nổi thẳng với lòng đất. Cánh cửa thép lại lần nữa rung động khép lại, bên trên lại trở về nguyên trạng là một ngọn núi.

Ước tính phải đi sâu tới năm km mới xuống tới địa điểm đỗ xe. Đây là một căn cứ ngầm vô cùng khổng lồ được xây dựng bên dưới lòng đất. Xuống xe, Lê và Long mập theo nhóm người Phong lão đại đi bước lên một tàu điện từ và được chuyển tới một khu vực khác về hướng tây bắc.

Rất nhanh Lê được đưa tới một đại sảnh rộng lớn. Bên trong có rất nhiều người đang hối hả hoạt động. Mỗi người dường như đều rất bận rộn với công việc của mình. Liên tiếp các tin tức được báo về, hàng loạt các mệnh lệnh được đưa ra. Đất nước, thực sự như tiến vào guồng quay chiến đấu. Còn đang đứng ngẩn người nhìn quanh, một vị lão nhân đột nhiên từ cánh phải bước tới. Lê vừa nhìn liền mừng rỡ kêu lên:

- Giáo sư!

Nhóm người Phong lão đại nghe thấy Lê gọi thì đều ngạc nhiên cực độ quay sang nhìn hẩn như nhìn một sinh vật ngoài hành tinh.

- Cậu quen ngài ta sao?

- Ô! Đây là vị giáo sư số mười ba ở tòa tháp dị gen. Sao? Có vấn đề gì sao?

- Nói ra không khỏi hù chết cậu. Ngài ta chính là người trong truyền thuyết được gọi là Bàn Tay Thần đó.

Lần này tới lượt Lê kinh ngạc há hốc mồm, lắp bắp một hồi hẩn vẫn không nói lên được câu nào. Hoàn toàn không thể nghĩ tới, vị giáo sư mất tích hơn một năm trước lại ở căn cứ kháng chiến này, hơn nữa lại là người mang biệt danh Bàn Tay Thần được vạn người kính trọng.

Trong lúc cả đám người có hã hê, có kinh ngạc, có sợ hãi còn chưa khôi phục cảm súc thì vị giáo sư Bàn Tay Thần đã bước đến. Nhìn thấy chiếc hộp sau lưng của Lê, ánh mắt của vị giáo sư này sáng ngời, vươn tay phải vỗ vỗ lên vai Lê nói:

- Tốt... Tốt lắm... Cậu theo tôi vào đây, tôi có chuyện muốn nói với cậu.

Hướng mọi người gật đầu, Lê nhanh chóng bước theo chân vị giáo sư đáng kính vào trong một căn phòng làm việc giản dị ở phía cánh phải đại sảnh. Giơ tay chỉ một chiếc ghế trống tại một bộ bàn ghế bố trí ở giữa phòng, Bàn Tay Thần nói:

- Ngồi đi! Ta nghĩ chúng ta hẩn sẽ có nhiều vấn đề cần phải trao đổi.

- Dạ thưa ngài!

- Được rồi, cứ gọi ta là thầy như con đã gọi ở căn cứ ngầm đảo Phú Quý.

- Dạ thưa thầy!

- Ủm! Nhìn thấy con đã được sở hữu TĐG ta nghĩ hẩn con đã “tốt nghiệp” được khóa học từ hệ thống thông minh ta bố trí ở đó rồi. Thực tế thì ta cũng vừa mới liên lạc lại với hệ thống thông minh tại đó và thu được tất cả các thông tin.

Lê nghe vậy nóng lòng nói:

- Dạ thưa thầy, con còn đi cùng một người, cô ấy...

Bàn Tay Thần giơ tay biểu thị Lê ngừng lại. Vị giáo sư khẽ nhíu mày nói:

- Con nên kiềm chế cảm xúc của mình. Điều ta sắp nói sau đây rất có thể con sẽ không tin. Tuy nhiên ta hi vọng dù thế nào, con vẫn phải giữ vững bản tâm, duy trì lòng yêu nước của con như hiện tại.

Lê sững sốt, tiếp đó hít sâu một hơi, bình tĩnh mở lời:

- Dạ! Thầy nói đi, con nghe...

- Khi hai đứa bọn con tiếp xúc với khối đá ở khu vườn nghiên cứu, sự tình đã có biến. Những người ở quốc gia khác nhau sẽ nhìn thấy hoa văn khác nhau. Con và Thúy đều nhìn thấy năm ngôi sao, tuy nhiên khi con xếp năm ngôi sao vào làm một thì cô ấy lại theo bản năng xếp nó thành bốn ngôi sao đang quay quanh một ngôi.

- Quốc kỳ Trung Hoa?

- Phải rồi. Cô ấy là người Trung Quốc, dùng biện pháp tự thôi miên hòng xâm nhập vào BTT để ăn cắp kỹ thuật thay đổi gen con người. Đáng tiếc, cô ấy có thể nhờ thể lực khổng lồ chế BTT và lừa được nó, nhưng không lừa được hệ thống thông minh ở khu vườn nghiên cứu. Khi sắp đặt hệ thống đó ta đã có chút hiểu đại khái về mặt linh hồn, cho nên hết thấy những hành động ở đó đều được điều khiển bằng bản tâm của chính người đó. Và như vậy trừ khi những người có thiên phú điều khiển về mặt linh hồn nếu không đều bị sàng lọc ngay từ vòng đầu.

Tin tức mà Bàn Tay Thần cung cấp khiến Lê bàng hoàng. Hắn cảm giác trong lòng như có ngàn vạn mũi kim thay phiên nhau châm chích khiến hắn thấy khó chịu.

Trong lúc Lê không biết mình bị tại sao thì Bàn Tay Thần đã nói:

- Con đã yêu nó...

Lắc lắc đầu:

- Không phải. Chắc là không phải. Con hận cô ấy, cũng vì cô ấy, gia đình con, bạn bè con và cả những người dân vô tội này đều phải nằm xuống. Con hận cô ấy...

Thở dài một hơi, Bàn Tay Thần nói:

- Đáng lẽ trước kia ta phải lắp đặt hệ thống loại bỏ người không được chọn ngay từ đầu thì đã không có mối nghiệt duyên này. À! Cũng là lỗi tại ta.

Nói đoạn, vị giáo sư già phát phát tay nói:

- Được rồi. Chuyện này gác lại ở đây, còn nhiều vấn đề trước mắt cần phải xử lý. Theo những tin tình báo ta nhận được thì có một tổ chức quân phiệt của Trung Quốc đứng sau giật giây mọi vấn đề, và gia đình con vẫn nằm trong tay bọn họ.

Lê đứng bật dậy:

- Thật sao? Việc thầy nói là sự thật ư?

- Ngồi xuống. Con cần phải biết cách khống chế tâm trạng của mình. Nếu không sau này, con làm sao xử lý những chuyện trọng đại.

Lê thoáng sửng sốt rồi bình tĩnh ngồi xuống. Giáo sư Bàn Tay Thần hài lòng nói tiếp:

- Từ những năm 201x Trung Quốc đã vừa đánh trống vừa la làng ngộ nhận biển đông là vùng biển của họ. Đồng thời cũng đưa tàu tuần tra xuống xua đuổi, đánh đập và thậm chí là bẻ cò của các tàu đánh cá. Việc này ắt hẳn con đã biết.

Lê gật đầu, Bàn Tay Thần cầm chiếc cốc lên, nhấp một ngụm nước rồi nói tiếp:

“Thực tế là bọn họ cũng không cần quốc tế công nhận quyền sở hữu của bọn họ. Chỉ cần trên đó luôn có quân của mình tuần tra, vậy dù Việt Nam có gào thét thế nào cũng vô dụng. Ban đầu, tầng lớp lãnh đạo Trung Quốc thêm muốn những tài nguyên khoáng sản hay các mỏ dầu ở vùng biển đông của Việt Nam. Tuy nhiên, từ những năm 2050 tới nay, dưới sự trợ giúp của khoa học kỹ thuật cùng các siêu kết cấu vật chất, bọn họ đã xây dựng rất nhiều căn cứ quân sự ngầm ngoài biển đông, mà tổng bộ của căn cứ ngầm này chính là nằm ở giữa hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa của Việt Nam. Người toàn quyền chỉ huy những căn cứ này là Lâm Đại Quốc, một quân phiệt khổng lồ thế giới ngầm cả phía bắc Trung Quốc.

Tên này thực tế trước kia chỉ là tay sai của chủ tịch nước Trung Hoa hiện tại. Tuy nhiên người này mưu mô xảo quyệt, luôn luôn nghĩ ra những biện pháp loại bỏ dần đối thủ trong nước, và dần dần thoát ly khỏi sự khống chế của bộ máy chính phủ Trung Quốc.

Mọi hoạt động của hắn đều diễn ra trong bí mật, thậm chí còn ngấm cài “cổng hậu” vào hệ thống BTT để xâm nhập và khống chế nó. Đáng tiếc, hắn đã đánh giá thấp Việt Nam chúng ta, đánh giá thấp những bộ óc thiên tài của dân tộc. Những hành động mà hắn coi là cực kỳ bí mật thực tế đã bị chúng ta và BTT phát hiện ra từ lâu. Nhiều năm trước, chúng ta đã có kế hoạch di chuyển tổng bộ học viện về căn cứ ngầm dưới lòng Việt Bắc, ngay cả BTT cũng đã được di chuyển từ lâu trong khi mọi người vẫn còn đinh ninh rằng nó tồn tại trong tòa tháp trung tâm. Tại Học Viện Bàn Tay Thần cũ, ta cố tình sai khiến cho BTT giả bị chúng khống chế thì bọn chúng lại càng thêm hoạt động công khai. Nhưng mà càng như vậy những tin tình báo quan trọng hơn lại càng tới với chúng ta dễ dàng.

Nói nhiều như vậy chính là muốn cho con biết, mục tiêu đầu tiên của chúng ta chính là hắn. Ngoài việc cứu gia đình của các con, chúng ta muốn cái căn cứ đó làm địa điểm bí mật thứ hai của chúng ta.”

Nhìn vẻ mặt kích động muốn ngay lập tức tham gia chiến đấu của Lê, vị giáo sư đáng kính mỉm cười:

- Tuy nhiên, trước hết, chúng ta cần làm một số thay đổi đối với con đã...

29. Chương 30: Bắt Đầu Từ Kết Thúc

Lê vừa đứng dậy tháo chiếc hộp từ trên lưng xuống, nghe Bàn Tay Thần nói thế thì ngạc nhiên hỏi:

- Thay đổi ư?

- Phải rồi! Là thay đổi.

Nói đoạn hai cánh tay của vị giáo sư già đột nhiên phát sáng lên. Ánh sáng mỗi lúc một mãnh liệt tới mức chói mắt. Ánh mắt của vị giáo sư già trở nên nhu hòa hiền ái:

- Con hứa với ta. Phải luôn giữ vững bản tâm, yêu thương đất nước này như chính gia đình của con. Được chứ?

Lê kinh ngạc, cảm giác có điều gì đó không ổn vội vàng kêu lên:

- Thầy! Thầy làm sao vậy?

- Được rồi, con đường ta đi thật ra đã đến phút cuối. Cố gắng nhiều như vậy chẳng qua chỉ là đợi người kế thừa. Dù có nhiều những người được chọn đều đã hi sinh khi làm nhiệm vụ. Khi ta tuyệt vọng, may mắn... con đã tới. Hiện tại ta đã đợi được rồi ta cũng thỏa mãn. Chỉ là con phải nhớ kỹ những lời ta vừa dặn... nhớ lấy...

Nói đoạn ánh sáng mãnh liệt từ hai tay vị giáo sư già bùng nổ. Từng luồng quang mang như mặt trời màu trắng chiếu lên thân thể của Lê. Sâu trong từng kết cấu gen của hắn đang dần dần thay đổi. Những vết nhăn não bộ cũng như được nạp thêm năng lượng, tiếp thu rất nhiều thông tin mà Lê hoàn toàn chưa được tiếp xúc tới.

Một giọng nói trầm thấp như vang vọng về từ tinh không xa xôi, đầm ấm mà hiền hòa thấm thấu sâu vào tận sâu trong linh hồn của Lê:

- Suốt đời ta từng dùng bản thân để thử vô số thí nghiệm, bị tàn phá, tổn thương cũng từng ấy lần. Giờ dù đã đạt tới đỉnh cao nhất của nhân loại, ta cũng không có cách nào tự chữa trị được những tổn thương trên bản thân, âu cũng là mệnh trời. Tuy vậy ta chưa bao giờ hối hận về những việc ta đã làm. Hiện tại, ta trao cho con kỹ thuật gen hoàn mỹ nhất, kỹ thuật thay đổi kết cấu linh hồn hoàn hảo nhất. Con hãy thay ta phát huy nó tới tận cùng. Hãy thay ta...

Thời gian kéo dài tưởng chừng như vô tận, ánh sáng cũng dần dần dịu đi rồi từ từ biến mất. Căn phòng khôi phục lại bộ dáng giản dị vốn có. Chỉ khác một điều duy nhất là vị giáo sư già đáng kính đã hoàn toàn biến mất, để lại Lê ngơ ngác nhìn hai bàn tay phát sáng của mình.

Nước mắt bắt chí bắt giắc trào ra từ khi nào, hai tay run rẩy miệng Lê lắp bắp:

- Thầy hà tất phải làm như vậy?

Một hồi lâu sau, Lê hít sâu một hơi, ánh mắt từ từ khôi phục sự thanh tĩnh. “Thầy yên tâm, sau khi giải phóng được dân tộc, con sẽ cố gắng mượn ký ức của ngài tại BTT để khôi phục lại một Bàn Tay Thần mới, để ngài có thể tự mình đi trên con đường mà ngài đã chọn.”

Nhận được truyền thừa từ Bàn Tay Thần, kết cấu gen trên thân thể của Lê giờ đã hoàn mỹ nhất. Hắn giờ có khả năng siêu phàm, điều khiển “phong vũ lôi tinh”, “kim mộc thủy hỏa thổ” chín đại siêu năng lực mà con người từng sở hữu. Giờ nói hắn là một siêu nhân khủng bố nhất cũng không sai biệt lắm. Hơn thế nữa, không cần sử dụng TĐG, chỉ cần dựa vào đôi bàn tay phát sáng, hắn có thể thay đổi kết cấu gen của một thân thể con người một cách hoàn mỹ nhất.

Bàn Tay Thần trước khi đi đã tuyển ra cho hắn chín đại đội trung thành có tên dựa theo chín đại siêu năng lực. Công việc của Lê hiện tại là ra ngoài và dùng kỹ thuật gen hoàn mỹ của hắn, biến chín đại đội kia thành những đại đội siêu phàm nhất thế giới.

Cánh cửa căn phòng làm việc của Bàn Tay Thần lần nữa mở cửa. Mọi ánh mắt trong đại sảnh đều đổ dồn về phía đó. Khi nhìn thấy chỉ có mình Lê bước ra ngoài, dù đã được BTT thông báo trước nhưng tất cả mọi người đều lộ vẻ không tin tưởng, đau buồn hối tiếc lẫn lộn. Những cô gái yếu lòng ôm mặt òa khóc.

Khẽ gật đầu với mọi người, Lê rảo bước tới một tàu điện ngầm phía bắc đại sảnh, đám người Phong lão đại cũng vội vã đi theo.

Quân trường ngầm dưới sâu lòng đất. Chín đại đội vẫn đang hối hả thao luyện. Những ánh mắt đỏ hoe cùng lòng quyết tâm sắt đá được thể hiện qua những hành động luyện tập vô cùng khắc khổ.

Vừa bước ra khỏi tàu điện ngầm, những ánh mắt của các chiến sĩ trên quân trường đồng loạt nhìn về phía Lê. Chín đại đội nhanh chóng dừng luyện tập xếp thành hàng ở trước mặt hắn.

Ẩn giấu nỗi đau vào trong, Lê nhìn qua tất cả mọi người, cất giọng bình thản:

- Các đồng chí! Người thầy đáng kính của chúng ta đã ra đi. Đất nước lại lâm vào giây phút lâm nguy. Ngoài kia, anh chị em chúng ta, người thân chúng ta, gia đình chúng ta đang bị giày xéo, cướp bóc, tra tấn và cả hãm hiếp...

Nhưng mà, chúng ta muốn hòa bình không có nghĩa là chúng ta nhu nhược. Đất nước chúng ta từ xưa tới nay chưa bao giờ thiếu tinh thần đoàn kết. Dân tộc chúng ta bao thế hệ cũng không bao giờ thiếu lòng dũng cảm.

Hãy nói cho tôi biết... các đồng chí có dám đổ máu cho gia đình này, quê hương này, đất nước này, dân tộc này... hay chăng.

- Giết...

Một giọng nói bắt đầu, ngàn tiếng vang dội theo. Toàn bộ quân trường như muốn nổ tung. Ánh mắt của Lê không kìm nén được mà nhạt nhòa. Đúng rồi, dân tộc này không thiếu những con người yêu nước. Mọi sự xâm lăng đều phải trả giá...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-tay-than>